భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

శ్రీకృష్ణుడు మొదట జ్ఞానయోగము కర్మయోగము గురించి క్లుప్తుగా చెప్పాడు. అప్పుడు అర్జునుడికి ఒక సందేహము వచ్చింది. కర్మకంటే జ్ఞానం గొప్పది అయితే నన్ను ఈ పాప కర్మఅయిన యుద్ధం ఎందుకు చేయమంటున్నావు అని నిలదీసాడు. దానికి సమాధానంగా అర్జునుడుకర్మయోగము, జ్ఞానయోగము రెండింటి గురించి వివరంగా చెప్పాడు. కాని అర్జునుడికి మరొకసందేహము రానే వచ్చింది. కిందటి అధ్యాయంలో చెప్పబడినట్టు సందేహములు పోవాలంటే జ్ఞానంరావాలి. అంటే అర్జునుడికి మూడు అధ్యాయాలు ముచ్చటగా చెప్పినా ఇంకా జ్ఞానం రాలేదు అనిఅర్థం. అందుకే ఇక్కడ ఈ అధ్యాయంలో అర్జునుడు కర్మ, కర్మ సన్యాసము అనే రెండు విషయాలలోఏది ఎంచుకోవాలి అనే సందేహం వ్యక్తం చేసాడు.

కర్మ సన్యాసము అంటే కర్మలను విడిచిపెట్టడం. పక్కన పెట్టడం. చేయకుండా ఉండటం. ఈ విషయం గురించి పరమాత్మ ఇప్పటి వరకు చెప్పలేదు. కేవలం నిష్కామ కర్మ గుగించి కర్మఫల త్యగము గురించి చెప్పాడు కానీ కర్మ చేయవద్దని చెప్పలేదు. కాని అర్జునుడు మాత్రము దీని గురించి ఆడుగుతున్నాడు. "కృష్ణా నీవు ఒక సారి కర్మలను త్యాగం చేయమని అంటే కర్మలు చేయవద్దనీ, మరొక సారి కర్మలు చేయమనీ చెబుతున్నావు. నాకు చాలా గందరగోళంగా ఉంది. ఈ రెండింటిలో ఏది మంచిదో వివరించండి. ముందుగా నీకై నీవు ఏది మంచిదో నిశ్చయించుకొని, తరువాత నాకు చెప్పు. నీకే సందేహంగా ఉంటే నాకేం చెబుతావు అన్నట్టుగా అన్నాడు.

అసలు ఇప్పటి వరకు కృష్ణుడు కర్మలు చేయవద్దని చెప్పనేలేదు. కాని దాని మీద అర్జునుడికి ఆసక్తి ఉంది. ఎప్పుడెప్పుడు ఈ యుద్ధం చేయడం తప్పించుకుందామా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. కాబట్టి దాని గురించి అడుగుతున్నాడు. కాని కొందరు విశ్లేషకులు కర్మలో అకర్మను చూడటం అకర్మలో కర్మను చూడటం అని చదువుకున్నాము కదా. దానిని ఉదాహరణగా తీసుకొని, కర్మసన్యాసమును జ్ఞానయోగము అనీ, జ్ఞానయోగము కర్మయోగమునకు తేడా చెప్పమని అర్జునుడు ఇప్పుడు అడుగుతున్నాడనీ విశ్లేషణ చేసారు. కాబట్టి మనం కర్మసన్యాసము అంటే జ్ఞానయోగము అని అనుకోవాల్సివస్తుంది. ఈ అధ్యాయంలో జ్ఞాన యోగము, కర్మయోగము ఈరెండింటిలో ఏది గొప్పదో తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నం చేద్దాము. కాని మూడవ అధ్యాయం మొదట్లో కూడా అర్జునుడు ఇదే పశ్న కాస్త అటు ఇటుగా అడిగాడు. మరలా అదే పశ్న అడుగుతున్నాడు.

1.. సంన్యాసం కర్మణాం కృష్ణ పునర్యోగం చ శంససి |
యచ్ఛ్రేయ ఏతయోరేకం తన్మే బ్రూహి సునిశ్చితమ్ || ||

కృష్ణా! నీవు ఒక సారి కర్మలను త్యాగం చేయమని చెబుతున్నావు. మరలా కర్మయోగము

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

మంచిది అని అంటున్నావు. ఈ రెండింటిలో ఏది నాకు శ్రేయస్సును కలిగిస్తుందో, ముందు నీవు నిశ్చయం చేసుకొని, తరువాత నాకు చెప్పు.మనం ఇక్కడ కర్మసన్యానయోగము (కర్మలను వదలిపెట్టడం) అంటే జ్ఞానయోగము అనీ, కర్మయోగము అంటే నిష్కామ కర్మయోగము అనీ అర్థం చేసుకుంటూ ముందుకు సాగుదాము. ఇప్పుడు ఈ అధ్యాయంలో అర్జునుడు వేసిన ప్రశ్నను నిశితంగా పరిశీలిద్దాము. కృష్ణా! తమరు ఒక సారి కర్మయోగమే శ్రేష్టము అని అంటున్నారు. వెంటనే కర్మలను సన్మసించడం అంటే కర్మలను చేయకుండా ఉండటం కూడా మంచిది అని అంటున్నారు. మీ మాటలు ఒకదానితో ఒకటి సంబంధం లేకుండా పరస్పర విరుద్ధంగా ఉన్నాయి. నాకు అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఏది చేయాలో అర్థం కావడం లేదు. కాబట్టి ఈ రెండింటిలో నాకు ఏది శ్రేయస్సును కలుగ చేస్తుంది, నాకు నిరంతర సుఖాన్ని కలుగజేస్తుంది అనే విషయాన్ని ముందు నీవు నిర్ణయించి తరువాత నాకు చెప్పు. అని సృష్టంగా అడిగాడు. దానికి కృష్ణుడు ఈ విధంగా సమాధానం చెబుతున్నాడు.

2. సంన్యాసః కర్మయోగశ్చ నిఃశ్రేయసకరావుభౌ |
తయోస్తు కర్మసంన్యాసాత్కర్మయోగో విశిష్యతే || ||

అర్జునా! కర్మయోగము, కర్మ సన్యాసము ఈ రెండూ ఒకటే నయ్యా, రెండూశ్రేయస్సును కలుగజేస్తాయి. కాని ఈ రెండింటిలోనూ కర్మలను సన్యసించడం కంటే కర్మ చేయడమేశ్రేష్టము. కర్మ చేయకుండా మానవుడు ఒక్కక్షణం కూడా ఉండలేడు. కాబట్టి ప్రారంభంలోనేకర్మలను చేయకుండా విడిచిపెట్టడం కంటే చేయడం మంచిది. కాకపోతే ఆ కర్మలను నిష్కామంగాచేయడం చాలా మంచిది. ఎందుకంటే ఇప్పటి దాకా మూడు అధ్యాయాలు చెప్పినా అర్జునుడికిఏమీ తలకెక్కలేదు. జ్ఞానము అంటే ఏమిటో ఇంకా పూర్తిగా తెలియని స్థితిలో ఉన్నాడు. కాబట్టిజ్ఞానముతో కూడిన కర్మసన్యాసమునకు అతను అనర్హుడు. అందువలన అర్జునుడికి నిష్కామకర్మయే మంచిది అని కృష్ణుడు చెప్పాడు.

ఇంకా ఈ శ్లోకాన్ని ఈనాటికి అన్వయించుకుంటే లోకంలో జ్ఞానం కలిగినవారికన్నా అజ్ఞానులే ఎక్కువగా ఉన్నారు. ప్రాపంచిక విషయములలో విషయ వాంఛలలో ఆసక్తి కలవారేఎక్కువ. వారికి ఇప్పట్లో జ్ఞానం వచ్చే అనకాశం లేదు. అందుకని ముందు వారికి నిష్కాను కర్మనుఅలవాటు చేసి తరువాత క్రమక్రమేణా వారికి జ్ఞానబోధ చేసి అప్పుడు అన్ని కర్మలను విడిచిపెట్టడమోలేక అకర్మలో కర్మను చూడటంలాంటివి బోధించవచ్చు. లేకపోతే అందరూ కర్మలు చేయడంమానేసి సోమరులు అయ్యే అవకాశం ఎక్కువగా ఉంది. అదేమంటే

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

భగవద్గీతలో కృష్ణుడుకర్మసన్యాసం చెప్పాడు కాబట్టి మనం పనులు చేయడం ఎందుకు అని అన్ని పనులు ఎగ్గొడతారు. పతితులు అవుతారు. కాబట్టి మనందరి శ్రేయస్సు కోరి పరమాత్మ నిష్కామ కర్మను ప్రతిపాదించాడు.

కర్మ, కర్మ చేయకపోవడం ఈ రెండింటిలో ఏది మంచిది, ఏది మంచిది కాదుఅని చెప్పడం కష్టం. రెండూ మంచివే. రెండూ శ్రేయస్సును ఇచ్చేవే. కాకపోతే ఒకటి తొందరగాఫలితాన్ని ఇస్తుంది. మరొకటి నిదానంగా ఫలితాన్ని ఇస్తుంది. అది మనం ఆచరించే విధానాన్ని బట్టిమనలో ఉన్న శ్రద్ధను బట్టి ఉంటుంది. కొంత మందికి కర్మసన్నాసం చేయడం ఇష్టం. వారి మనసుకుఅది సరిపోతుంది. మరి కొందరికి కర్మయోగం ఆచరించడం ఇష్టం. ఎందుకంటే అది అతనిస్వభావానికి సరిపోతుంది. ఎవరికి ఏది ఇష్టమో, ఏది సరిపోతుందో ఎంచుకొని వారు దానినిఆచరించవచ్చు. ఈ రెండు మార్గాల ద్వారా జ్ఞానాన్ని పొందవచ్చు.

కాని, కర్మసన్యాసము అంటే అంత సులభం కాదు అందరికీ వీలుపడేది కాదు. దానికి మానసిక బలం కావాలి. ఏకాగ్రత కావాలి, నిష్ఠ కావాలి. ముఖ్యంగా మౌనంగా ఉండగలగాలిఅందుకని, ఏదో కొంత మంది మాత్రమే కర్మసన్యాసము అవలంబించగలరు కాబట్టి కర్మసన్నయాసముకంటే కర్మలు చేయడమే చాలా మంచిది. ఆచరణయోగ్యము అయినది. అందరూ అచరించతగ్గది. అందుకే కృష్ణుడు అర్జునుడి మానసిక స్థితిని, అతనిలో ఉన్న రజోగుణప్రధానమైన క్షత్రియధర్మాన్నిగమనించి అర్జునుడికి కర్మసన్యాసము కంటే కర్మలు చేయడమే ముఖ్యము అని ప్రతిపాదించాడు.

3. జ్ఞేయః స నిత్యసంన్యాసీ యో న ద్వేష్టి న కాంక్షతి |
నిర్ద్వంద్వో హి మహాబాహో సుఖం బంధాత్ప్రముచ్యతే || ||

అర్జునా! ఎవరైతే రాగద్వేషములను అదుపులో ఉంచుకొని, ద్వంద్వములు లేకుండా (లాభనష్టాలు, జయాపజయాలు, సుఖదు:ఖాలు అశించకుండా) కర్మలు చేస్తాడో వాడు నిత్యసన్న్యసి అని తెలియబడతాడు. అటువంటి వాడు ఈ ప్రాపంచిక బంధనముల నుండి సులభంగావిముక్తి పొందుతాడు.

ఎవరైతే రాగద్వేషములు అదుపులో ఉంచుకొని, నిష్కామంగా కర్మలు చేస్తారో, అలాంటి వారు ఆ కర్మలు చేయనట్టే లెక్క. వారు కర్మసన్యాసులే అవుతారు. అటువంటి కర్మలువారికి బంధనములు కలిగించవు. ఇక్కడ పరమాత్మ సన్యాసము అంటే కర్మలను వదిలిపెట్టడంకాదు, చేసే కర్మలను రాగద్వేషములు అదుపులో ఉంచుకొని, ద్వంద్వములకు అతీతంగానిష్కామంగా కర్మలు చేయడం అని చెప్పాడు.. అలా చేస్తే వాటి ఫలితములు అతనికి అంటవు అనిచెప్పాడు.

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

రాగద్వేషములు ప్రతి మానవునిలో సహజంగా ఉంటాయి. వాటిని సమూలంగాతీసివేయడం సాధ్యం కాదు. కాకపోతే వాటిని మన అదుపులో ఉంచుకోవడానికి ప్రయత్నం చేయాలి. ఈ విధంగా రాగద్వేషములు అదుపులో ఉంచుకొని కర్మలు చేసేవాడిని సన్యాసి అనవచ్చు. రాగద్వేషములు అదుపులో ఉంచుకొను, ఫలితములను ఆశించకుండా, నిష్కామంగా కర్మలుచేసేవాడు నిత్య సన్యాసి. వాడు గృహస్థుగా ఉన్నా వాడు సన్యాసి కింద లెక్క అలా కాకుండాసన్యాసి వేషంవేనుకొని కాషాయాలు కట్టుకొని, దండము చేతబట్టి ప్రాపంచిక విషయములలోవిషయవాంఛలలో నిమగ్నం అయ్యేవాడు సన్యాసి కానేరడు. అతడు సన్యాసి వేషంలో తనను తానుమోసం చేసుకుంటున్నాడు. అతడు లోకానికి సన్యాసి కాని అతని హృదయంలో మాత్రం గృహస్థురాగద్వేషములు అదుపులో ఉంచుకొనలేని వాడు, సుఖదు:ఖములకు, ద్వంద్వములకు అతీతుడుకాని వాడు ఏనాటికీ సన్యాసి కాలేడు. పతితుడు అవుతాడు.

దీని వలన మనకు అర్థం అయిందేమిటంటే అందరి మధ్యఉండి కూడారాగద్వేషములకు ద్వంద్వములకు అతీతంగా ఉండేవాడు, ఫలితములను ఆశించకుండా నిష్కామకర్మ చేసేవాడు, కర్తృత్వభావన లేని వాడు, నిత్య సన్యాసి. కేవలం సన్యాసి వేషం వేసుకున్నంతమాత్రాన సన్యాసులు కాలేరు. కాబట్టి ఓ అర్జునా! ఎవరైతే రాగద్వేషములను అదుపులో ఉంచుకొనిద్వంద్వాలకు అతీతంగా ఉంటూ కర్మలు చేస్తాడో అతడు నిత్యసేన్యాసి అనిపించుకుంటాడు. అతనికికర్మబంధనములు అంటవు. ఒక వేళ అంటినా వాటి నుండి సులభంగా విముక్తి తొందుతాడు.

4. సాంఖ్యయోగౌ పృథగ్బాలాః ప్రవదంతి న పండితాః |
ఏకమప్యాస్థితః సమ్యగుభయోర్విందతే ఫలమ్ || ||

సాంఖ్యము అంటే జ్ఞాన యోగము, యోగము అంటే కర్మయోగము, ఈ రెండు వేరువేరు అని ఏమీ తెలియని వారు, బాలుర వంటి వారు చెబుతుంటారు. పండితులు, తెలిసిన వారుఅలా చెప్పరు. ఈ రెండింటిలోనూ, దేనిని ఆచరించినా, రెండింటినీ ఆచరించిన ఫలితం లభిస్తుంది.

కృష్ణుడు ఇక్కడ మరొక విషయం ప్రతిపాదిస్తున్నాడు. సాంఖ్యము అంటే జ్ఞానముఅంటే నివృత్తి మార్గము, యోగము అంటే కర్మ అంటే ప్రవృత్తి మార్గము. ఈ రెండూ ఒకటే. వేరువేరు కాదు. ఇందులో ఒకటి ఎక్కువ మరొకటి తక్కువ అనే భేదము లేదు. గృహస్థు, సన్యాసిఒకటే. వేరు వేరు కాదు. ఇద్దరి మార్గాలు వేరు కానీ లక్ష్యం ఒకటే. కాకపోతే వాటిని

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

అనుసరించేవిధానాన్ని బట్టి ఆధార పడి ఉంటుంది. గృహస్థుగాఉంటూ నిష్కామ కర్మలు ఆచరించే వాళ్లప్రాపంచిక విషయాలలో ఆసక్తి లేని వాళ్లు ఉన్నారు. సన్యాసిగా కాషాయాలు కట్టుకొని ఎసి రూములలోఉంటూ, ధనము, బంగారం, పేరు, ప్రతిష్ఠ, కార్లు, సుఖాలు వీటి కోసం వెంపర్లాడేవాళ్లు ఉన్నారు. మానసిక స్థితి, శ్రద్ధ ముఖ్యం కానీ, వేషభాషలు కాదు.

కర్మను అనుసరించి జ్ఞానం ఉంటుంది. కాని ఇది వేరు అది వేరు అని అజ్ఞానులుచెబుతారు కానీ పండితులు కారు (అంటే అర్జునుడు అజ్ఞాని అని ఎత్తిపొడుస్తున్నాడు కృష్ణుడు). శ్రద్ధతో చేయ్యాలే కానీ రెండు ఒకటే. రెండూ సమాన ఫలితములను ఇస్తాయి కాకపోతే ఒక మెట్టుతరువాత మరొక మెట్టు ఎక్కినట్టు ముందు నిష్కామ కర్మయోగము చేసి తరువాత జ్ఞానయోగముచేస్తే ఫలితము దక్కుతుంది. ఈ శ్లోకంలో పండితులు అంటే ఆత్మజ్ఞానము కలవారు కానీ కేవలముసాహిత్యము, శాస్త్రపరిజ్ఞానము కలవారు కాదు అని అర్ధము. కేవలము శాస్త్రజ్ఞానము కలవారుజ్ఞాన యోగము కర్మయోగము వేరు వేరనీ, వేరు వేరుఫలితాలను ఇస్తాయనీ అంటుంటారు. కానిఆత్మజ్ఞానము కలవారు అలా అనరు. ఏయోగము అనుష్ఠించినా తుదకు కలిగేది ఆత్మజ్ఞానముమోక్షమార్గము. అంతే కానీ అది వేరు ఇది వేరు కాదు.

క్రితం జన్మలోనే ఆత్మజ్ఞానమును పొందిన వారు, లేకపోతే అక్కడిదాకా వచ్చినవారు. ఈ జన్మలో నేరుగా జ్ఞాన యోగం అవలంబించి మోక్షమార్గంలో పయనిస్తారు. క్రితం జన్మనుండివాసనలు మూటగట్టుకొని వచ్చినవారు. క్రితం జన్మ వాసనలను, ఈ జమ్మ వాసనలను పోగొట్టుకోవాలంటే నిష్కామ కర్మ చేయడం, రాగద్వేషములను కర్తృత్వభావనలను వదలిపెట్టడం, సమస్తకర్మలను ఈశ్వరునికి అర్పించి, స్వార్థం లేకుండా, ఫలముల మీద ఆసక్తి లేకుండా, చిత్తశుద్ధితోకర్మలు చేయాలి. ఇది మొదటి మెట్టు. ఈ మెట్టు ఎక్కనిది జ్ఞాన యోగం అవలంబించలేరు. కాబట్టిఏ యోగం అవలంబించినా అహంకారము, కర్తృత్వభావన, సంకుచిత భావము, ఉండకూడదుప్రాపంచిక విషయములలో లీనమైన జీవుడు పరమాత్మ వంక మళ్లాలి. దానికి ఏ యోగమైనాఒకటేశ్లోకంలో సమ్యక్ అని వాడారు అంటే ఏ యోగము ఆచరించినా దానిని చక్కగాశ్రద్ధతో ధృఢంగా ఆచరించాలి. అదా ఇదా అనే సందేహం లో పడకుండా ఏదో ఒక యోగముచక్కగా అభ్యసించాలి. అందుకే సమ్యక్ అనే పదం వాడారు. ఇంకా వివరంగా చెప్పుకోవాలంటే జ్ఞానం కలిగిన వారు తన స్వర్ధం కోసంకర్మలు చేయరు. కేవలం సమాజ శ్రేయస్సు కొరకే కర్మలు చేస్తారు. దానికి ఏఫలమూ కోరరు. ఈప్రపంచం అంతా భగవంతుని స్వరూపము అని భావించి కర్మలు చేస్తారు. ఇదే జ్ఞానము.కాబట్టిఆచరించేది జ్ఞానయోగమైనా, కర్మయోగమైనా అది పరిపక్వత చెందాలి. అప్పుడు కర్మలు చేసినాచేయనట్టే. అదే కర్మసన్యాసము అంటే కర్మలను పక్కనబెట్టడం. రెండింటి ఫలితం ఒక్కటే.స్వార్థంలేకుండా పరార్థము కొరకు పాటుపడటం. అలా కాకుండా ఇవి రెండు వేరు వేరనే వారికి ఏయోగం కూడా పరిపక్వత చెందలేదు అని అర్థం.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఇక్కడ ఇంకొక విష్యం కూడా గమనించాలి. సంకుచిత భావాలు కలవారుఇంకొకరిని విమర్శిస్తుంటారు. తాను నమ్మిందే యోగం ఇతరములు యోగములు కావు అనిప్రవచిస్తుంటారు. అది తప్పు. ఏ మార్గం అవలంబంచినా అది మోక్షమునకు దారితీసేదే అనితెలుసుకోవాలి, అది మంచిది ఇది చెడ్డది అని అనడం సరికాదు. నదీనాం సాగరో గచ్ఛతి అనేసూక్తిప్రకారము ఏ యోగము అవలంబించినా తుదకు చేరుకొనేది మోక్షమార్గమునకే అనే జ్ఞానంకలుగనంతవరకు ఈ భేదబుద్ధి మానవులలో పోదు. అది ఉన్నంత వరకు జ్ఞానం రాదు. అదిరావాలంటే నిష్కామకర్మ ఒకటే మార్గము.

5. యత్సాంఖ్యైః ప్రాప్యతే స్థానం తద్యోగైరపి గమ్యతే |
ఏకం సాంఖ్యం చ యోగం చ యః పశ్యతి స పశ్యతి || ||

జ్ఞాన యోగము అవలంబించిన సాంఖ్యయోగులు ఎటువంటి స్థానము పొందుతారో, కర్మయోగము అవలంబంచిన వారు కూడా అదేస్థనమును పొందుతారు. సాంఖ్యమును, యోగమును ఎవరైతే ఒకటిగా చూస్తారో, వారే నిజంగా చూచినవారు, తెలిసినవారు అవుతారు. పైశ్లోకములో చెప్పిన దానినే మరలా చెబుతున్నాడు పరమాత్మ, జ్ఞానయోగముఅవలంబిస్తే యోగులకు మోక్షము వస్తుంది. కర్మయోగము అవలంబించిన గృహస్తులకు కూడాఅదే మోక్షము వస్తుంది. ఏ మార్గంలో పోయినా చేరే గమ్యం ఒకటే అలాగే జ్ఞానయోగమైనా కర్మయోగమైనాచేరేది పరమాత్మ వద్దకే అని తెలుసుకోవాలి. కర్మయోగులకు ఏమీ తెలియదని కేవలం జ్ఞానయోగులకేఅంతా తెలుసనీ అనుకోవడం పొరపాటు. కాబట్టి ఏ యోగము అవలంబించినా ఫలితం ఒకటేఅని చూచేవాడు, తెలుసుకున్నవాడు, నిజమైన జ్ఞాని. ఇక్కడ య: పశ్చతి సపశ్చతి అని వాడారు. అంటే ఆ విధంగా చూచేవాడు, నిజంగాచూచేవాడు అని అర్థము. చూడటంఅంటే కళ్లతో చూడ్డం కాదు. మనసులో చూడ్డం. అర్థంచేసుకోవడం, చూచిన దాని వెనుక ఉన్న దాని అంతరార్థం గ్రహించడం.అదే నిజమైన చూడ్డం. అంతేగానీ పైపైన చూచి ఒక నిర్ణయానికి రావడం కాదు. కాబట్టి మనం ఆచరించేదిజ్ఞానయోగమైనా,కర్మ యోగమైనా, వాటిని చక్కగా చూచి అర్థం చేసుకొని ఆచరించాలి. ఆచరించేయోగం ఏదైనా శ్రద్ధ,లక్ష్యశుద్ధి,భక్తిబావన,ఇవి ముఖ్యం.కాకపోతే ఒకదాని వెంట ఒకటి పొందడంసులభము. అదే తరువాతి శ్లోకంలో చెబుతున్నాడు పరమాత్మ.

6. సంన్యాసస్తు మహాబాహో దుఃఖమాప్తుమయోగతః |
యోగయుక్తో మునిర్బ్రహ్మ నచిరేణాధిగచ్ఛతి || ||

సనాతన-ధర్మం

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

కర్మయోగము ఆచరించకుండా సన్యాసము స్వీకరించడం చాలా కష్టము. ముందుకర్మయోగము ఆచరించిన తరువాత సన్యాసము స్వీకరించడం, జ్ఞానము పొందడం చేయవచ్చును.

ఈ శ్లోకంలో సన్యాసము అనే పదము జ్ఞానయోగమునకు బదులుగా వాడారు. ముందు కర్మయోగము ఆవలంబించి తరువాత జ్ఞానయోగం అవలంబించాలి కానీ ముందేజ్ఞానయోగం చాలా కష్టం. కర్మయోగము సాయం లేకుండా జ్ఞానం సంపాదించడం అసాధ్యంఅంటే ముందు కర్మయోగము ఆచరించి దానిలో సిద్ధి పొందిన తరువాత జ్ఞానయోగంఆచరించడానికి వీలుకలుగుతుంది.

జ్ఞాన యోగం అవలంబించడానికి సాధన ముఖ్యము. ముందు నిష్కా మకర్మయోగము అవలంబించాలి. తరువాత జ్ఞానయోగం ఆచరించాలి. అంటే కర్మయోగము ప్రాథమికవిద్య,జ్ఞాన యోగము ఉన్నత విద్య అని చెప్పవచ్చును.కాబట్టి ముందు కర్మయోగములో నిష్ణాతులైనవారు మాత్రమే జ్ఞానయోగము అవలంబించడానికి అర్హులు. సరాసరి జ్ఞానయోగం అవలంబించడంవలన ఇంద్రియ నిగ్రహము మనో నిగ్రహము అలవాటు కావు.ధ్యానంలో కూర్చున్నామనస్సు ప్రాపంచికవస్తువుల మీద సంచరిస్తూ ఉంటుంది. ఏ శబ్దం వినపడ్డా కళ్లు తెరిచి చూస్తాము. ముందుకర్మయోగం పాటించి నిష్కామ యోగం చేసి తరువాతనే జ్ఞానం వైపు మళ్లాలి. కాబట్టి కర్మయోగముఎలిమెంటరీ విద్య, జ్ఞానము ఉన్నత విద్య, మోక్షము యూనివర్సిటీ విద్య. 5 తరగతి చదవకుండాహైస్కూలులో ఎలా చేరగలడు. ముందు ఎలిమెంటరీస్ నేర్చుకున్నతరువాతనే ఉన్నతవిద్య సాధ్యము. కాబట్టి కర్మయోగము తరువాతనే జ్ఞానయోగము అని స్పష్టంగా చెప్పడు.

ముందుగా కర్మయోగవు పాటిస్తే అచిరేణ అంటే సులభంగా అచిరకాలంలోనే జ్ఞానం కలుగుతుంది. ఇక్కడ ముని అనే పదం వాడారు. ముని అంటే మౌనంగాఉండేవాడు అనే అర్థం ఉన్నా మననశీలుడు అనే అర్థం కూడా ఉంది. కర్మయోగంతో పాటుభగవంతుని నిరంతరము ధ్యానం చేయడం కూడా అలవరచుకోవాలి. అటువంటి వాడికి జ్ఞానంసులభంగా తొందరగా లభిస్తుంది. అలా కాకుండా మాకు ఇంద్రియ నిగ్రహము, మనోనిగ్రహముఉంది మేము డైరెక్టుగానే జ్ఞానయోగము సంపాదిస్తాము అనే వారు, సాధనలో చాలా కష్టాలుఎదుర్కోవాలి. నవారి సాధన విఫలం అయ్యే ప్రమాదం ఉంది. జన్మజన్మల వ్యవహారంలో షార్ట్ కట్సుపనికి రావు అనిపరమాత్మ హెచ్చరిస్తున్నాడు.

ఎలాగంటే మనలో ఉన్న పూర్వ జన్మ వాసనలు, ఈ జన్మలో సంపాదించుకున్నవాససలు పోయిన తరువాతనే జ్ఞానం కలుగుతుంది. అవి పోవడానికి కర్మయోగము తప్పనిసరి. వాసనలు పోకుండా జ్ఞానం రాదు. వాసనలు శరీరంలో ఉంటే మనసు ఆ వాసనల వెంటపరుగడుతూ ఉంటుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

శరీరం ఇంద్రియములు కూడా వాసనలకు అనుగుణంగాప్రవర్తిస్తుంటాయి. పైకి కాషాయాలు కట్టుకొని మేము జ్ఞానులము, మాకు జ్ఞానోదయం అయిందిఅని అనుకుంటూ ఉంటారు. కాని వారి మనసు మాత్రము కోతిలాగా అటు ఇటు తిరుగుతూకుప్పిగంతులు వేస్తుంటుంది. అప్పుడు వారు కష్టాలలో చిక్కుకుంటారు. తీవ్ర అశాంతికి గురి అవుతారుకాబట్టి ఏ సాధన చేయడానికైనా చిత్త శుద్ధి, వాసనలు లేకుండా ఉండటం అవసరము. దీనికికర్మయోగమే మంచి మందు, పునాది గట్టిగా ఉంటేనే కానీ పైన భవంతి విలువదు. అలాగే ముందుకర్మయోగము ద్వారా నిష్కామకర్మలు చేస్తేనే గానీ, పైమెట్టు ఎక్కలేడు. ఈ ప్రకారంగా నేరుగాజ్ఞానయోగమును అవలంబించబోయి పతనమైన వాళ్లు మనకు చాలామంది కనపడుతుంటారువేదాంతంలో ఇది ఒక రహస్యము. ఈ రహస్యం తెలుసుకోకుండా మేము జ్ఞానులము, మాకుజ్ఞానోదయం అయింది అనుకుంటూ ప్రచారం చేసుకుంటూ ఉంటారు. చివరకు నవ్వులపాలుఅవుతారు.ఇటు వంటి వారు అటు కర్మయోగమునకు ఇటు జ్ఞానయోగమునకు పనికి రాకుండాఉభయభ్ర ష్టత్వము పొందుతారు.

కాబట్టి పరమాత్మ చెప్పినట్టు ముందుగా కర్మయోగము, నిష్కామ కర్మ, కర్తృత్వభావనలేని కర్మ, సమాజహితం కోసమే కర్మ, స్వార్థములేని కర్మ, అన్ని కర్మలు పరమాత్మ పరంగా చేస్తూకర్మఫలములను పరమాత్మకు అర్పిస్తూ, కర్మయోగమును అవలంబిస్తే జ్ఞానం దానంతట అదేకలుగుతుంది అని పరమాత్ముడు నొక్కిచెబుతున్నాడు.

ఈ శ్లోకాన్ని మరొక కోణం నుండి కూడా చూడవచ్చు, సన్యాసము అంటే జ్ఞానముఅని అనుకున్నాము. కాని సన్యసము అంటే సర్వసంగ పరిత్యాగము అని అర్థం తీసుకుంటే, ఇదిచాలా కష్టము,దు:ఖభూయిష్టము అని చెబుతున్నాడు పరమాత్మ సన్యాసము అనేది బుద్ధి పరిణతిచెందిన వారికీ, ధృడమైన మనసు కలవారికీ, సన్యాసము తీసుకోవాలి అని పరిపూర్ణమైన కోరికకలిగిన వారికీ సాధ్యమే కానీ, అందరికీ కాదు. ఈ లక్షణాలు లేకుండా సన్యసిస్తే దుఃఖములుతప్పవు. కేవలం కాషాయాలు కట్టినంత మాత్రాన సన్యాసం స్వీకరించినట్టు కాదు. శరీరంసన్యాసంలో, మనసు సంసారంలో ఉన్నట్టు ఉంటుంది. ఒక సారి సన్యాసం తీసుకుంటే మరలావెనుకకు రావడానికి వీలులేదు. గృహస్థు సన్యాసి కావచ్చు కానీ, సన్యాసి మరలా గృహస్థు కాలేడు. అది అసాధ్యం. కాబట్టి అర్హత ఉన్న వాడికి సన్మాసము ఆనందం కలిగిస్తే, అర్హతలేని వాడికి సన్మాసముచాలా దు:ఖమును కలిగిస్తుంది. ఆ ప్రకారంగా అర్హత ఉన్న సన్యాసికి, మౌనంగా ఉంటూ, మననశీలత్వం కలిగిన మునికి, బ్రహ్మను గురించి తెలుసుకోవడం, బ్రహ్మపదం పొందడం చాలా సులభంఅది చాలా తొందరలో లభిస్తుంది.

7. యోగయుక్తో విశుద్ధాత్మా విజితాత్మా జితేంద్రియః ।
సర్వభూతాత్మభూతాత్మా కుర్వన్నపి న లిప్యతే ॥ ॥

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

నిష్కామ కర్మలు చేసేవాడు,పరిశుద్ధమైన ఆత్మ కలవాడు, మనస్సునుఇంద్రియములను నిగ్రహించినవాడు, సకల భూతములలో పరమాత్మను, పరమాత్మలో సకలభూతములను, ఆత్మ స్వరూపంగా దర్శించిన వాడూ, ఏ కర్మ చేసినా, ఆ కర్మబంధనములు అతనినిఅంటవు.

కర్మయోగం అవలంబిస్తే, కర్మలు చేస్తే, ఆ కర్మ బంధనములను కలుగజేస్తుందికదా! అని కొంతమంది సందేహజీవులు అనుకుంటూ ఉంటారు. వారికి సమాధానమే ఈ శ్లోకముకర్మలు చేయడానికి కొన్ని నిబంధనలు ఉన్నాయి. తోచిన కర్మలు చేయడం కర్మ యోగం కాదు. ముఖ్యంగా ఫలితం కోరి కర్మలు చేయడం కర్మయోగం కాదు. ప్రపంచంలో 95 శాతం ఏదో ఒకఫలితం కోరి కర్మ చేసేవారే. కర్మయోగికి ఉండవలసిన లక్షణాలు వివరించాడు. పరమాత్మ.

1.. నిష్కామంగా కర్మ చేయడం.
2. .నిర్మల హృదయంతో కర్మచేయడం.
3. .మనస్సును నిగ్రహించి కర్మలు చేయడం..
4. .ఇంద్రియములను అదుపులో పెట్టుకొని కర్మలు చేయడం.
5. .ప్రాపంచిక విషయములను, సకల జీవులను.సాటి మానవులను సమత్వ భావనతో.

చూడటం. అందరిలో పరమాత్మను ఆత్మస్వరూపుడుగానూ, పరమాత్మలో అందరినీ చూడగలగడం. (ఇదే ఎవరూ చేయలేని పని) ఈ లక్షణములతో కర్మ చేస్తే ఆ కర్మల బంధనములు మనకు అంటవు. అలా కాకుండా మలినమైన మనస్సుతో, కోరికలతో, ఫలితం ఆశించి, నేను చేస్తున్నాను అంటూక కర్తృత్వ భావనతో, ఇంద్రియ నిగ్రహం లేకుండా కర్మలు చేస్తే, ఆ కర్మల ఫలములు ఆ జీవునిబంధిస్తాయి. ఎవరి మనస్సు, బుద్ధి, అంతఃకరణము వాసనలతో కూడి మలినమై ఉంటుందో, అతడు చేసే కర్మలు కూడా మలినంగానే ఉంటాయి. నేను వేరు నీవు వేరు అనే భేదభావన ఉంటేఒకరికి ఒకరు మోసం చేసుకోవడం, కొట్టుకోవడం చంపుకోవడం చేసుకుంటారు. భేదభావముఉన్నంత వరకు ప్రేమ, కరుణ, దయ, జాలి, వీటికి చోటు ఉండదు. ఇవి లేనపుడు దుర్మార్గముమనసులో తిష్ట వేస్తుంది. పైకి తియ్యగా మాట్లాడుతున్నా లోపల విషం చిమ్ముతుంటారు. వారికర్మలు కూడా విషపూరితంగానే ఉంటాయి కాబట్టి తనలో ఉన్న ఆత్మ అందరిలోనూ ఉంది, అందరూఆత్మస్వరూపులే, అందరూ సమానమే, భేదభావము అనేది మనమనసులోనే ఉంది అన్న భావనకలుగని నాడు మానవుడికి జ్ఞానం కలుగదు. దానికి తోడు ఇంద్రియ నిగ్రహము, మనోనిగ్రహము, సత్యనిష్ట, అవసరము. ఇవి లేకుండా కర్మలు చేస్తే ఆ కర్మలు జీవుని బంధిస్తాయి, మరుజన్మకుకారణం అవుతాయి.

ఈ శ్లోకంలో మొట్టమొదటి పదం యోగయుక్తః దీనికి వివరణ కావాలంటే మనంమూడవ అధ్యాయం.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

30 వ శ్లోకం చూడాలి. అందులో యోగయుక్తుని లక్షణాలు గురించిచెప్పబడింది. అవేమిటంటే, ప్రతి వాడూ తాను చేసే కర్మలను పరమాత్మకు అర్పించాలి. పరమాత్మపరంగా చేయాలి. ఆశాపాశములు వదిలిపెట్టాలి. అహంకారము, మమకారము లేకుండా ఉండాలిఎటువంటి తాపత్రయములు లేకుండా ఉండాలి. అటువంటి వాడు యోగయుక్తుడు. అటువంటివాడు చేసే కర్మలు నిష్కామంగా ఉంటాయి. ఇక్కడ కూడా యోగయుక్తుడు అంటే నిష్కా మకర్మలు ఆచరించేవాడు. కర్తృత్వభావన లేకుండా కర్మలు చేసేవాడు. స్వార్థం వదిలిపెట్టి, సమాజహితంకోరేవాడు. ఉన్నదానితో తృప్తిచెందేవాడు.

ఈ రోజుల్లో మనం భౌతికంగా ఎంతో ఎత్తుకు ఎదిగాము. ఎన్నోపరిశోధనలు చేసిఎన్నో విషయాలు కనుక్కున్నాము. జీవితం సుఖమయం చేసుకున్నాము. టివి, ఫ్రిజ్ మొదలైనగృహోపకరణాలు, ఎసి, కంప్యూటర్, సెల్, ఇంటర్ నెట్, విమానయానాలు, గ్రహాంతర యానాలు, ఎన్నో ఎన్నెన్నో కనుక్కున్నాము. అనుభవిస్తున్నాము. కాని తృప్తి లేదు. ఇంకా ఏదో కావాలని కోరిక. ఎందుకంటే మనం భౌతికంగా ఎదిగామే కానీ ఆధ్యాత్మికంగా ఎదగలేదు. నిరంతరం అసంతృప్తితోఅలమటిస్తున్నాము. దానికి నిష్కామ యోగమే సులభమైన మార్గము. ఏ కోరికా లేకుండా, సంగంలేకుండా కర్మలు చేస్తే, ఏ బంధనములు అంటవు. పరమ శాంతి లభిస్తుంది.

తరువాత ప్రతి వాడూ తన మనస్సును అంతఃకరణను పరిశుద్ధంగాఉంచుకోవాలి. చెడు ఆలోచనలను మనసులోకి రానీయకూడదు. ప్రతి మానవుడికీ రెండు రకములైన సంపదలుఉంటాయి. అవే దైవీ సంపద, ఆసురీ సంపద, మానవుడు బయట ప్రపంచంలో దొరకే భౌతికసంపదలతో పాటు, మనసులో దైవీ సంపదలను కూడా పెంచుకుంటే, ఆసురీ సంపదనశించిపోతుంది.చెడు ఆలోచనలు రావు.రాగద్వేషాలు పరిమితంగా ఉంటాయి. అహంకారముఉండదు. మనసు నిర్మలంగా పరిశుద్ధంగా ఉంటుంది. దాని ఫలితంగా పరిపూర్ణమైన మనశ్శాంతిలభిస్తుంది.

తరువాత ఇదివరకు చెప్పుకున్నవే ఇంద్రియ నిగ్రహము. మనో నిగ్రహము. ఒక చోటకూర్చుని ధ్యానం చేయాలంటే ఇంద్రియములను అదుపులో పెట్టుకోవాలి.అలాకూర్చునవుడు ఏకాగ్రతకావాలంటే మనస్సు అటు ఇటు పోకుండా మన అధీనంలో ఉండాలి. అదే ఇంద్రియ నిగ్రహముమనో నిగ్రహము రెండూ అలవడాలి .దీని వల్లన మనము మన మనస్సును ఇంద్రియములనుసక్రమమార్గంలో వినియోగించుకునే అవకాశం ఉంది.

ఇలా చేస్తే ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది. ఆత్మజ్ఞానం కలిగిన దానికి ఫలితం రెండువిషయాలు తెలుస్తాయి. ఒకటి ఈ దేహము వేరు నేను వేరు, నేను ఈ దేహము కాదు.నేను నాచైతన్యముతో ఈ దేహమును నడిపిస్తున్నాను.

సనాతన-ధర్మం

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

రెండవది నాలో ఉన్న ఆత్మ అనే చైతన్యము అందరిలోఉన్న ఆత్మ అనే చైతన్యము ఒకటే వేరు కాదు. అప్పుడు అందరి ఎడల సమానత్వము కలుగుతుందిఅటువంటి వాడు ఏ కర్మలు చేస్తున్నా ఆ కర్మబంధనములు అతనిని అంటవు.

8. నైవ కించిత్కరోమీతి యుక్తో మన్యేత తత్త్వవిత్ |
పశ్యఞ్శృణ్వన్స్పృశంజిఘ్రన్నశ్నన్గచ్ఛన్స్వపఞ్శ్వసన్ || ||

9 . ప్రలపన్విసృజన్గృహ్ణన్నున్మిషన్నిమిషన్నపి |
ఇంద్రియాణీంద్రియార్థేషు వర్తంత ఇతి ధారయన్ || ||

యుక్తుడు అయిన వాడు అంటే యోగయుక్తుడు, ఆత్మజ్ఞానము ఎరిగినవాడు, జ్ఞానిఅయినవాడు, తాను ఈ ప్రపంచంలో ఏమి చేస్తున్నా అంటే దేనినైనా చూచినా, విన్నా, తాకినా, వాసనచూచినా, తినినా, కాళ్లతో నడిచనా, నిద్రించినా, ఊపిల పీల్చినా, వదలినా, ఎవరితోనైనామాట్లాడుతున్నా, దేనినైనా లేక ఎవరినైనా వదిలిపెట్టినా, దేనినైనా తీసుకున్నా ఎవరిని కలిసినాకళ్లుతెరిచినా, మూసినా, ఇంకా ఇంద్రియములతో ఏ పని చేస్తున్నా ఆ పనులన్నీ ఇంద్రియములుచేస్తున్నాయి, నేను కాదు, నేను ఏ పనీ చేయడం లేదు. నాలో ఉన్న ఇంద్రియములు ఇంద్రియములకుకావలసిన విషయములలో ప్రవర్తిస్తున్నాయి, వాటి ప్రవర్తనతో నాకు ఎటువంటి సంబంధములేదు అనే భావనతో ఉంటాడు.

మనం ఇదిపరకే చెప్పుకున్నాము. ఆత్మ దేహములో ఉండే ఇంద్రియములకంటేభిన్నమైనది. ఇంద్రియములు చేసే పనులను కేవలం సాక్షీభూతంగా చూస్తూ ఉంటుంది. తనకుతానుగా ఏ పనీ చెయ్యమనదు. చెయ్యదు. చేయమని ప్రేరేపించదు. ఏ పని అయినా చేసే స్వేచ్ఛనుజీవుడికి ఇచ్చింది. కాబట్టి ఏ పనికీ ఆత్మ కర్త కాదు. జీవుడు తాను ఎవరో మరిచి పోయి, తాను ఈలోకానికి ఎందుకు వచ్చాడో మరిచి పోయి, దేహమే నేను అనుకుంటూ, ప్రాపంచిక విషయములలోవిషయ వాంఛలకు దాసుడై, తన ఇష్టం వచ్చిన పనులు చేస్తున్నాడు. బంధనములు కొనితెచ్చుకుంటున్నాడు. ఇదంతా తెలియని తనం అంటే అవిధ్య కారణంగా జరుగుతూ ఉంది ఈ అవిధ్యఆవహించిన వాడికి ఆత్మస్వరూపము తెలియదు. ఆత్మే దేహము అనుకుంటాడు. అంతా నేనేచేస్తున్నాను అని కర్తృత్వభావము అరోపించుకుంటాడు. రాగద్వేషములను, సుఖదుఃఖములనుపొందుతుంటాడు. సుఖాల కంటే దు:ఖాలే ఎక్కువ. అదే ఆత్మ తత్వము తెలుసుకున్న వాడు. ఈ శరీరం వేరు. నేను వేరు, నేను ఆత్మస్వరూపుడను అని అనుకుంటాడు. మనస్సు ఇంద్రియములు మాత్రమే బాహ్య ప్రపంచంలోతిరుగుతున్నాయి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

వాటికి నాకు సంబంధం లేదు. నేను కేవలం సాక్షిని మాత్రమే. నేను ఏమీచేయడం లేదు. వాటి వలన కలిగే సుఖదుఃఖములతో నాకు సంబంధము లేదు. ఈ ప్రకారంగాఅనుకుంటూ ఎటువంటి వికారములు లేకుండా నిశ్చలంగా ఉంటాడు. ఇంద్రియముల వలనవిషయ వాంఛల వలన కలిగే సుఖదుఖములకు లోనుగాడు. ఆత్మానందాన్ని అనుభవిసూ నిత్యంసంతోషంగా ఉంటాడు.

కాని కొంతమంది వేదాంతులు ఉంటారు. వారికి ఆత్మజ్ఞానము గురించి తెలియదు. కేవలము వేదములు శాస్త్రములు చదువుకొని ఉంటారు. వారిలో అవిద్య కరుడుకట్టుకొని ఉంటుంది. ప్రాపంచిక విషయములలో తిరుగుతూ ఉంటారు. విషయ వాంఛలకు లోబడిఉంటారు.పైకి వేదాంతము చెబుతుంటారు.నాకు వేటి మీద మోజు లేదు.కేపలము నేను ఈసుఖములను సాక్షీభూతంగా చూస్తున్నాను అని పలుకుతుంటారు. ఇటువంటి వారు మనకుచాలా మంచి కనిపిస్తారు. అవిద్య నశించి ఆత్మజ్ఞానము కలుగనిదే అటువంటి స్థితి కలుగదు అనిపరమాత్మ చెబుతున్నాడు. ఈ ప్రపంచం అంతా మాయ అంతా అనిత్యము అనే భావన కలిగితేనేగానీ అవిద్య పోదు. అప్పుడే ఆత్మసాక్షి అనే మాటకు అర్థం తెలుస్తుంది. ఒకపక్క ప్రపంచములోనివిషయములు చూస్తూ,అనుభవిస్తూ,సుఖ సంతోషాలు పొందుతూ,అబ్బే అదేంలేదు నేను ఆత్మనుకేవలం సాక్షిగా చూస్తున్నాను అంటే అది ఆత్మవంచన అవుతుంది.

మానవులు మూడు గుణములకు అంటే సత్వరజస్తమోగుణములకు లోబడిప్రవర్తిస్తుంటారు తమోగుణములో ఉన్న వారు,రజోగుణములోకి,తరువాత సత్వగుణములోకి,ఆపైన శుద్ధ సత్వగుణములోకి చేరుకుంటారు. ఆ స్థితికి చేరుకున్న వారు మరలా రజోగుణముతమోగుణములోకి దిగజారరు.భోగములు,విలాసములు,స్త్రీసుఖముల కొరకు పయత్నించరు. మజ్జిగ చిలికితే వెన్న వస్తుంది.ఆ వెన్న మజ్జిగలో తేలుతుందే కానీ అందులో మునిగిపోదు.అలాగేబాగా మధించి,తపస్సు చేసి,ఇంద్రియనిగ్రహము మనోనిగ్రహము అలవాటుచేసుకొని సత్వగుణముపొందిన వారు మరలా కిందికి దిగజారరు. వారు అలా ప్రవర్తించారంటే వారు ఇంకా రజోగుణముతమోగుణములోనే ఉన్నారన్నమాట.

తత్వవేత్త అయిన వాడు కూడా చూడటం, వినడం. తాకడం, వాసన చూడటం, రుచి చూడటం శ్వాసించడం మొదలగు జ్ఞానేంద్రియ, కర్మేంద్రియములతో చేసే అన్ని పనులుచేస్తుంటాడు.కానీ,వాడిలో అవిద్య ఉండదు.ప్రాపంచిక దృశ్యములు,విషయ వాంఛలు అతనినిఏమీ పరభావితం చేయలేవు.అటువంటి వాడు బయట ప్రపంచంలో ఉన్న వస్తువులను, మనుషులనుచూస్తున్నా ఎవరితోనైనా మాట్లాడుతున్నా, లేక వారు చెప్పేది వింటున్నా, ఎవరినైనా కానీ, దేనినైనాకానీ తాకుతున్నా వాసన చూస్తున్నా ఏమి తింటున్నా,తాగుతున్నా కాళ్లతో నడుస్తున్నా నిద్రపోతున్నా, ఊపిరి తీస్తున్నా, కళ్లు తెరిచినా మూసినా,

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఏదైనా వస్తువును కానీ విషయాన్న కానీ గ్రహిస్తున్నాలేక విడిచిపెడుతున్నా, ఇంకా ఇంద్రియములతో ఏమేమి చేసినా, అవన్నీ ఇంద్రియములు తమతమ పనులు చేస్తున్నాయి; తనలో ఉన్న ఇంద్రియములు ఇంద్రియములకు కావలసిన వాటితోప్రవర్తిస్తున్నాయి; వాటి ప్రవర్తనతో నాకు ఎటువంటి సంబంధము లేదు; తాను ఏమీ చేయడంలేదు: నేను కేవలం సాక్షిని మాత్రమే, ఆ పనులతో నాకు ఎలాంటి సంబంధము, సంగము లేదుఅని అనుకుంటూ ఉంటాడు.అప్పుడు అతని ఇంద్రియములకు,మనసుకు,ఈ విషయ వాంఛలుఅంటవు. అటువంటి వాడు ఏమీ చేసినా లోకోపకారమునకే చేస్తాడు. తన స్వార్థం కోసం ఏమీచేసుకోడు. కేవలం దేహము నిలబడటానికి పనులు చేస్తాడు కానీ తన సుఖం కోసం ఏమీచేయడు. అతనికి ఎటువంటి కర్తృత్వభావన ఉండదు. నేను నాది అనే భావన ఉండదు. నువ్వునేను అనే భేదభావము ఉండదు.

ఇటువంటి స్థితికి రావాలంటే ముందు నిష్కామ కర్మతో మొదలెట్టాలి. తరువాతభక్తి, ధ్యానము, సాధన, వీటి ద్వారా మనసును శుద్ధిచేసుకోవాలి. నేను వేరు, ఆత్మ వేరు, అనేవిషయం అవగాహన చేసుకోవాలి. అప్పుడు అతడు ఏమి చేసినా ఆ బంధనములు అతనిని అంటవు. అతడు తాను చేసే పనులకు కేవలము సాక్షీభూతంగా ఉంటాడు. తనలో ఉన్న ఇంద్రియములుఇంద్రియములకు కావలసిన వాటితో ప్రవర్తిస్తున్నాయి, వాటి ప్రవర్తనతో నాకు ఎటువంటి సంబంధములేదు అనే భావనతో ఉంటాడు. అటువంటి వాడు చేసే పనులు ధర్మబద్ధంగానే ఉంటాయి కానీధర్మవిరుద్ధంగా చేయడు. తాను ఆత్మజ్ఞానిని అని చెప్పుకుంటూ, ధర్మవిరుద్ధమైన పనులు చేస్తేఅతనికి ఇంకా ఆత్మజ్ఞానము అలవడలేదు అని అర్థం చేసుకోవాలి.కాబట్టి ఆత్మజ్ఞానము పొందాలంటేఇంతకు ముందు చెప్పిన ఐదు లక్షణములు అలవరచుకోవాలి. అప్పుడే అతడు తత్వవేత్త కాగలడు. ఈ జగన్నాటకమును కేవలము సాక్షిగా చూడగలిగే శక్తి వస్తుంది.

Editing
C. AMARANATH AMAR
AMR
సవరణ
అమరనాథ్ అమర్

www.sanatanadharm.com

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

10. బ్రహ్మణ్యాధాయ కర్మాణి సంగం త్యక్త్వా కరోతి యః |
లిప్యతే న స పాపేన పద్మపత్రమివాంభసా || ||

ఎవరైతే తాను చేసే సమస్త కర్మలను పరమాత్మకు అర్పించి, వాటితో ఎటువంటి సంగమును పెట్టుకోకుండా, పరమాత్మ భావనతో, పరమాత్మ పరంగా కర్మలను చేస్తున్నాడో, అటువంటి వాడు తామరాకు మీద నీటి బొట్టు మాదిరి ఉంటాడు కానీ, దేనికీ అంటుకోడు, అతనికి ఏ బంధనము అంటదు.

ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ కర్మలు ఇంకా ఎలా చేయాలో వివరిస్తున్నాడు. ఈ ప్రపంచంలో మనం ప్రతి దానికి ఎవరిమీదనో ఒకరి మీద ఆధారపడతాము. ప్రతి వాడూ అంతే. స్వతంతంగా జీవిస్తున్నాము అని అనుకున్నా, అది ఒట్టి భ్రమ. దేని మీదనో ఒక దాని మీద, ఎవరి మీదనో ఒకరి మీద నిత్యం ఆధారపడకతప్పదు. ఆ ఆధారపడ్డవాళ్లు మనలను కాపాడవచ్చు. కాపాడలేకపోవచ్చు కాని పరమాత్మ మీద ఆధారపడితే ఆయన మనలను అనుక్షణం కాపడతాడు. అటువంటప్పుడు వాళ్ల మీద వీళ్ల మీద ఆదారపడటం కన్నా పరమాత్మ మీద ఆధారపడటం మేలు కదా. పరమాత్మ మీద ఆధార పడటం అంటే మనం ఏ పని చేసినా ఆ కర్మ ఫలాన్ని పరమాత్మకు అర్పించడం.

ఇది ఎలాగ అంటే మనము ప్రతిరోజా ఎదో ఒక దేవుడిని, దేవతను విగ్రహ రూపంలో పూజిస్తాము కదా! ఈ విగ్రహములగే దైవీభావనతో పూజిస్తాము. కాబట్టి మనం చేసే కర్మలన్నీ వాళ్ల పరంగా చేస్తూ, మన కర్మఫలములను వారికి అర్పిస్తే చాలు. అలా చేసి చేసి క్రమక్రమంగా నిర్గుణ పరబ్రహ్మను ఆరాధించే స్థితికి చేరుకోవచ్చు. ఇలా చేయడానికి ముందు రామాయణ భాగవతాలు చదవడం ముఖ్యం. అందులో అవతార పురుషులైన రామ, కృష్ణుల గురించి మనకు తెలుస్తుంది. అలా చదివినపుడు వారి మీద ఆరాధనా భావం పెరిగి వారిని ఆశ్రయిస్తాము. వారి ప్రతిమలను పూజిస్తాము. వారికి మన కర్మఫలములను అర్పిస్తాము. మన భారమంతా వారి మీద వేసి నిశ్చింతగా ఉంటాము. అప్పుడు జీవితం తామరాకు మీది నీటిబొట్టు లాగా ఉంటుంది. ఇవన్నీ చేయాలంటే దైవము మీద భక్తి, శ్రద్ధ, ఏకాగ్రత కలిగి ఉండటం ముఖ్యం. అంతే కానీ ఏదో ప్రతిరోజూ యాంత్రికంగా అన్ని దేవాలయాలకు వెళ్లి ప్రదక్షిణాలు చేయడం కాదు.

దీనుతో నాకు ఎలాంటి సంబంధము లేదు అనే భావన కలగడం. అహంభావము లేకుండా ఉండటం. నేను చేస్తున్నాను అనే కర్తృత్వ బుద్ధిని వదిలిపెట్టడం, ఆసక్తి బుద్ధి లేకపోవడం, (నాన్ అటాచ్ మెంటు) ఈ లక్షణాలతో కర్మలు చేస్తే ఆ కర్మబంధనములు అతనిని అంటవు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

అంటే తామరాకు మీద నీటి బొట్టు మాదిరి ఉండాలి. ఆత్మజ్ఞానము కలిగిన వాడు తామరాకు మాదిరి ఉంటాడు. తామరాకు మీద నీరు పోస్తే అది బొట్టు బొట్టుగా దానిమీద ఆడుతు ఉంటుంది. కాని దానికి అంటదు. జారిపోతుంది తామరాకులను నీటిలో ముంచి తీసినా, తామరాకుకు నీటి తడి కూడా అంటదు. అలాగే, అతడు ఏ కర్మ చేసినా అతనికి ఆ కర్మఫలము అంటదు. దీనినే కర్మసన్యాసము అని అనవచ్చు. కాబట్టి జీవన్ముక్తులు అయిన వాళ్లు తాము తరించినప్పటికినీ, మానవులను తరింపచేయడానికి కర్మలు చేస్తుంటారు. కాని ఆ కర్మఫలముల మీద ఆసక్తి చూపరు. కర్మసన్యాసం అంటే ఇదే అంతే కానీ కర్మలు చేయకుండా సోమరిగా ఉండటం కాదు. ఫలాపేక్ష లేకుండా చేసిన కర్మలను ఈశ్వరునికి అర్పిస్తూ, ఆసక్తి లేకుండా కర్మలు చేస్తే ఆ కర్మబంధములు అతడికి అంటే ప్రసక్తి లేదు.

కర్మ మనలను బంధించడానికి కారణము, మనము చేసే పని మీదా దాని ఫలితము మీదా మనకు అంతులేని ఆసక్తి కలిగి ఉండటమే. కర్తృత్వ బుద్ధి, కలపడం లేకపోతే బంధనములు అంటవు. ఈ శ్లోకంలో బహ్మాణ్యాధాయ కర్మాణి అంటే మనం చేసే కర్మలను పరమాత్మకు సమర్పించాలి అని అర్థం. ఏదైనా వస్తువు అయితే సమర్పించవచ్చు కానీ కర్మలను ఎలా సమర్పిస్తాము అనే సందేహము రావచ్చు. అంటే ఏ పని చేసినా పరమాత్మభావనతోనే చేయాలి. మనం చేసే ప్రతి పని పరమాత్మ చూస్తున్నాడు, గమనిస్తున్నాడు అనే భావనతో చేయలి. తప్పుచేస్తే శిక్షతప్పదు అనే విషయు గుర్తుపెట్టుకొని చేయాలి నేను చేసే కర్మల వలన మంచి జరిగినా, చెడు జరిగినా ఈ కర్మఫలం నాది కాదు. పరమాత్మది. దీనితో నాకు ఎటువంటి సంబంధము లేదు అనే భావనతో చేయాలి. మనం చేసే అన్ని కర్మలను పరమాత్మ పరంగా చేయాలి.పరమాత్మ మీద పేమతో, భక్తితో,శ్రద్ధతో చేయాలి. దాని వలన వచ్చే ఫలములను(మంచైనా, చెడైనా) పరమాత్మ ప్రసాదంగా స్వీకరించాలి.

ఇదే మనం చేసే కర్మలను పరమాత్మకు అర్పించడం. అప్పుడు ఆ కర్మఫలములు కర్మబంధనములు మనకు అంటవు. మనం అను నిత్యం బయట ప్రపంచంలో తిరుగుతున్నా, ఏ పని చేస్తున్నాఉద్యోగం కానీ, వ్యాపారం కానీ, వృత్తివిద్యకానీ, రాజకీయం కానీ) ఆ కర్మలు కానీ కర్మల ఫలములు కానీ మనలను బంధించవు మనము తామరాకు మీది నీటి బొట్టు మాదిరి కర్మలకు అంటకుండా ప్రశాంతంగా ఉంటాము. మానసిక ప్రశాంతత కొరకు ఏ ఆశ్రమాలకుపోయి ఎవరినీ ఆశ్రయించవలసిన అవసరం లేదు. మనం ఏ దేవుడిని కొలుస్తున్నామో ఆ దేవుడిని దేవతను ఆశ్రయిస్తే చాలు ప్రశాంతత దానంతట అదే వస్తుంది. ప్రశాంతంగా ఉండటం మన చేతిలో పని.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

11. కాయేన మనసా బుద్ధ్యా కేవలైరింద్రియైరపి |
యోగినః కర్మ కుర్వంతి సంగం త్యక్త్వాత్మశుద్ధయే || ||

యోగులు అయిన వారు కేవలము శరీరము చేతా, మనస్సుచేతా, బుద్ధి చేతా ఇంద్రియముల చేతా కర్మలు చేస్తున్నారు కాని ఆ కర్మలను ఫలాపేక్ష లేకుండా, ఎటువంటి సంగం లేకుండా చేస్తున్నారు.

ఇప్పుడు ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ యోగులు కర్మలు చేసే స్థితిని తెలుపుతున్నాడు. ఇదే నిష్కామ కర్మ, కర్మయోగమునకు తొలి మెట్టు. నిష్కామ కర్మచేతనే చిత్త శుద్ధి కలుగుతుంది ఈచిత్తశుద్ధిని పొందడానికే సాధకులు, నిష్కామ కర్మలు, కర్తృత్వ భావన లేకుండా, ఫలాపేక్ష లేకుండా, మమత మమకారములు లేకుండా, రాగద్వేషములు లేకుండా, కర్మలు చేస్తున్నారు. ఇక్కడ "కేవల" అనే పదం వాడారు. అంటే కేవలము ఇంద్రియములతోనే అని అర్థము. అంటే కేవలం ఇంద్రియములతోనే చేస్తున్నాడు అని అర్థం. ఎందుకంటే ఇంద్రియములు జడములు. వాటంతట అవి ఏ పనీ చేయలేవు. మనసు,బుద్ధి,అహంకారము తోడైతేనే గానీ ఏ పనీ చేయలేవు. కాబట్టి చేసే కర్మల మీద ఎటువంటి సంగము లేకుండా. మమతానురాగాలు లేకుండా, ఫలాపేక్ష లేకుండా, నిష్కామంగా కర్మలు చేస్తే చిత్తము నిర్మలంగా ఉంటుంది. జ్ఞానము కలుగుతుంది మోక్షమునకు మార్గం సులువు అవుతుంది. ఇలా కర్మలు చేసినా అవి చేసినట్టు కావు. మలినమైన మనస్సుతో కర్మలు చేస్తే అవి జ్ఞానమును కలిగించవు. ఒకసారి జ్ఞానం కలిగితే, ఇంక వారు ఇంద్రియములతో ఏ ధర్మకార్యములు చేసినా అవి చేయనట్టే. కాబట్టి దీనినే కర్మసన్యాసము అని అనవచ్చు. కాబట్టి మోక్షము కావాలి అని కోరుకునే వాడు, ఫలాసక్తిని వదిలిపెట్టి, రాగద్వేషములు వదిలిపెట్టి, కర్తృత్వభావన లేకుండా, కర్మలు చేసి జ్ఞాని కావాలి.

దీనినే నిష్కామ కర్మ అని మనం తెలుసుకున్నాము. నిష్కామ కర్మ ఆచరిస్తే చిత్తము శుద్ధి అవుతుంది. యోగులు సాధకులు అయిన వాళ్ళు తమ మనసు, చిత్తము పరిశుద్ధంగా ఉండటానికి గాను ఫలాన్ని ఆశించకుండా సమాజ శ్రేయస్సుకు కర్మలు చేస్తుంటారు. కేవలం ఇంద్రియములతోనే కాదు, బుద్ధితో, మనసుతో కూడా అటువంటి ఆలోచనలు చేస్తుంటారు. చాలా మంది పైకి సమాజ సేవచేస్తున్నట్టు కనిపించినా, లోలోప ఎంతో కొంత లాభం పొందాలనే ఆశతోనేకర్మలు చేస్తుంటారు. కేవలం ఇంద్రియములతోనే కాదు మనసులో కలిగే ఆలోచనలు, బుద్ధితో చేసే నిర్ణయాలు అన్నీ పరోపకారానికి సమాజశ్రేయస్సు కొరకే చేయాలి.మనోబుద్ధి అహంకారములలో కూడా స్వార్థము ఉండకూడదు. మమత అభిమానము ఉండకూడదు. అందుకే పరమాత్మ కేవల ఇంద్రియైరపి అని వాడాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

అంటే కేవలము ఇంద్రియములతోనే కాకుండా మనసు, బుద్ధి కూడా నిష్కామ కర్మ చేయడం గురించి ఆలోచించాలి. ఆచరణలో పెట్టాలి. ఇలా చేసినట్టయితే మనసు చిత్తము కూడా నిర్మలత్వము పొందుతుంది. దాని వలన జ్ఞానము కలుగుతుంది. అప్పుడు మోక్షమార్గములో ప్రయాణం చేస్తాము.

కాబట్టి జ్ఞానం కావాలంటే మనస్సు బుద్ధి నిర్మలంగా ఉండాలి. ఎందుకంటే ఈ మనోబుద్ధులు అటు ఇంద్రియములకు ఇటు ఆత్మకు మధ్య అనుసంధానంగా ఉంటాయి. చేసే పనులు మంచిగా ఉన్నా మనోబుద్ధులు మలినంగా ఉంటే జ్ఞానం రాదు. ఒక సారి ఆత్మజ్ఞానము కలిగితే ఇంక మనోబుద్ధులతో పని లేదు. ఎందుకంటే నేను వేరు శరీరం వేరు అనే భావన కలుగుతుంది. దానికి అనుగుణంగానే మానోబుద్ధులు ప్రవర్తిస్తుంటాయి. కాబట్టి ఇంద్రియములతో నే మంచి పనులు చేయడం కాదు, మనోబుద్ధులు కూడా నిర్మలంగా ఉండాలి. లోకోపకారం కొరకు పాటుపడాలి. అప్పుడే జ్ఞానోదయం అవుతుంది.

ఇదంతా సాధకుల కొరకు చెప్పారు. మా కోసం కాదు. అయినా మాకు చదువు, ఉద్యోగము, వ్యాపారాలతోనే సరిపోతుంది. ఇంక సాధన చేయడం ఎక్కడ? అది కుదరదు అని చాలా మంది అంటుంటారు. ఎందుకంటే కష్టమైన పనిని ఎగవేయడానికి ఎప్పుడూ మానవులు ఇష్టపడుతుంటారు. కాని పరమాత్మ అలా అనలేదు. మీకు శరీరంతో భగవంతుని పూజించడం ధ్యానించడం కుదరకపతే మనసుతో చేయండి. మానసిక పూజ చేయండి. మనసుతోనే అన్ని పణ్యక్షేత్రాలు దర్శించండి మీ మనసును పరమాత్మకు అర్పించండి. అన్ని పనులు పరమాత్మ పరంగా చేయండి. అది మానసిక పూజ. అదీ కుదరకపోతే ఏదో ఒక పుస్తకము భగవద్గీత కాని రామాయణము లాంటి గ్రంథములు కానీ పక్కన పెట్టుకొని పని మధ్యలో నాలుగు పేజీలు బుద్ధిగా చదవండి. మీకూ నింమలంగా ఉంటుంది. జ్ఞానం వస్తుంది. ఈ విధంగా కేవలం శరీరంతోనే కాకుండా, మనస్సుతో కూడా, బుద్ధితో కూడా పరమాత్మను పూజించవచ్చు, అర్చించవచ్చు అని పరమాత్మ మనకు తెలియజేస్తున్నాడు. అయితే ఈ మానసిక పూజ కానీ, గ్రంథ పఠనం కానీ ఏదో ఒక ఫలితాన్ని ఆశించి చేయకూడదు.అందుకే సంగం త్యక్త్వా అని అన్నారు. నిష్కామంగా చేయాలి. అలా చేస్తే మనకు వచ్చే ఫలితమే ఆత్మశుద్ధి అంటే మనసు శుద్ధిఅవుతుంది. మనసు నిర్మలంగా ఉంటుంది. ఎటువంటి టెన్షన్లు ఉండవు. బిపి షుగర్ ఉండవు. ఆరోగ్యంగా ఉంటాము.

12. యుక్తః కర్మఫలం త్యక్త్వా శాంతిమాప్నోతి నైష్ఠికీమ్ |
అయుక్తః కామకారేణ ఫలే సక్తో నిబధ్యతే ||

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

యుక్తుడు అయిన వాడు కర్మఫలములను వదిలిపెట్టి, పరమ శాంతిని పొందుతాడు. యుక్తుడు కాని వాడు కోరికలు తీరడం కోసం కర్మలు చేస్తూ, ఆ కర్మఫలముల మీద ఆసక్తితో బంధనములకు లోనవుతున్నాడు.

కర్మఫలాన్ని వేదిలిపెడితే ఏం జరుగుతుంది. కర్మఫలాల్ని ఆశిస్తే ఏం జరుగుతుంది అనే విషయాన్ని ఈ శ్లోకంలో చెప్పాడు పరమాత్మ. బంధనములకు కారణం ఆశ మోక్షమునకు కారణం ఆశ లేకుండా ఉండటం. ఆశను వదిలిపెడితే బంధనములు ఉండవు. జ్ఞానం, ఆత్మ శాంతి కలుగుతుంది. ఆశతో కర్మలు చేస్తే బంధనాలు, దుఃఖము, పతనము కలుగుతుంది. ఆశగానీ ప్రతిఫలాపేక్ష గానీ లేకుండా కర్మలు చేస్తే చిత్తము నిర్మలంగా ఉంటుంది. అప్పుడు ఆత్మ గురించి ఆలోచిస్తాడు. శాంతినిపొందుతాడు. కాబట్టి కర్మయోగమైనా జ్ఞాన యోగమైనా పొందేది శాంతి కాని కర్మయోగంతో కలిగే శాంతి తాత్కాలికము. జ్ఞాన యోగంతో కలిగే శాంతి శాశ్వతము అందుకే దానిని ప్రశాంతి అంటే పకృష్టమైన శాంతి అని అన్నారు.

కాబట్టి యుక్తుడు అంటే నిశ్చయాత్మక బుద్ధి కలిగిన వాడు, ఏ కర్మచేసినా ఈ పని నేను చేస్తున్నాను అనే కర్తృత్వభావనతో కాకుండా, ఈ పని నా స్వలాభం కోసం చేస్తున్నారు అని కాకుండా, ఈ పని భగవంతుని పరంగా చేస్తున్నాను. దీని ఫలితం భగవంతునికే అర్పిస్తున్నాను అనే భావనతో చేయాలి. అలా చేస్తే ముందు మనసు నిర్మలం అవుతుంది. తరువాత ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది. ఆఖరున ఆత్మసాక్షాత్కారం పొందుతాడు. అయుక్తుడు అంటే నిశ్చయాత్మక బుద్ధి లేని వాడు ఏ పని చేసినా తన స్వలాభం కొరకే చేస్తాడు. కర్మబంధనములో చిక్కుకుంటాడు. తీవ్రమైన అశాంతికి గురి అవుతాడు. కాబట్టి ఆర్జించే ధనము, సిరిసంపదలు, పదవులు శాంతిని ఇవ్వలేవు. పైగా అవి పోతాయేమో అనే నిరంతర భయంతో అశాంతికి గురి అవుతాడు.

ఈ శ్లోకంలో నిభధ్యతే అని వాడాడు. అంటే ఆశతో ప్రతిఫలాపేక్షతో కర్మలు చేస్తే బంధనములు తప్పవు అని నిర్ద్వంద్వంగా చెప్పాడు. కాబట్టి ముందు ఆశ, ప్రతిఫలాపేక్ష వదిలిపెట్టాలి అని తెలుస్తూ ఉంది. ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ పరమ శాంతి కలగడానికి మార్గం ఏమిటి అనేది స్పష్టంగా చెప్పాడు. ఎందుకంటే ఈ రోజుల్లో ప్రతి మానవుడూ మనశ్శాంతిని వెదుక్కున్నాడు. మనశ్శాంతి కొరకు బాబాలను, దేవుళ్లను, తీర్థయాత్రలను ఆశ్రయిస్తున్నాడు. కాని మనశ్శాంతి తన చేతిలోనో ఉందని తెలుసుకోలేకపోతున్నాడు. అదే అజ్ఞానము అవిద్య, కేవలం, మనసులో నుండి ఆశను దూరం చేసి, ఫలితం ఆశించకుండా కర్మలు చేస్తే మనశ్శాంతి దానంతట అదే వస్తుంది. ఇదే ఇందులో రహస్యం. అలా కాకుండా ఆశతో ఫలితం ఆశించి పనులు చేస్తే దు:ఖం వస్తుంది. ఆ దుఃఖాలను తాత్కాలికంగా మరిచిపోవడానికి సాయంత్రం మంతు వడుతుంటరు ఆశ్రయిస్తున్నారు. చేయవలసిన పని చేయడం లేదు. చేయకూడని పని చేస్తున్నారు. అదే '

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

నాకంతా తెలుసు' అని అహంకారము ఏమీ తెలియని తనం' అంటే అవిద్య. కేవలము మనస్సును ఇటు నుండి అటు మళ్లిస్తే సరిపోయేదానికి రోజూ వందలు వేలు తగలేస్తున్నారు. అప్పులపాలై ఆ అప్పులు తీర్చలేక,దుఃఖంతో మరలా అదే వ్యసనానికి బానిస అవుతున్నారు. కాబట్టి ముందు మనలో ఉన్న తెలియనితనాన్ని అంటే అవిధ్య పోగొట్టుకుంటే బుద్ధి సక్రమంగా పని చేస్తుంది. విచక్షణా జ్ఞానం వస్తుంది. ఏ పని చేయాలో ఏపని చేయకూడదో, చేసే పని ఎలా చేయాలో అనే విషయం తెలుస్తుంది. మనస్సు ప్రాపంచిక విషయాల నుండి నివృత్తి మార్గంలోకి మళ్లుతుంది. అదే ముక్తిమార్గానికి తొలిమెట్టు.

13. సర్వకర్మాణి మనసా సంన్యస్యాస్తే సుఖం వశీ |
నవద్వారే పురే దేహీ నైవ కుర్వన్న కారయన్ || ||

సర్వ కర్మలను మనసులో సన్మసించే వాడు సుఖంగా ఉంటాడు. అటువంటి దేహి ఈ తొమ్మిది ద్వారములు కల పురములో ఉన్నా, ఏ కర్మ చేస్తున్నా, ఏ మీచేయని వాడుగా, ఏమీ చేయించనివాడుగా ఉంటాడు. దేహి అంటే దేహములో నివసించువాడు. ఈ దేహమునకు తొమ్మిది ద్వారాలు ఉన్నాయి. రెండు కళ్లు, రెండు చెవులు, రెండు ముక్కు రంధ్రాలు, ఒక నోరు, మూత్ర ద్వారము, మలద్వారము, మొత్తము తొమ్మిది. తొమ్మిది ద్వారములు గల ఈ దేవము ఒక పురము. ఈ పురములో నివసించే వాడిని దేహి, పురుషుడు అని అంటారు. ఆత్మ స్మరూపుడు పురుషుడు దేహములో అంటే శరీరంకల ఆడ,మగ అందరూ పురుషులే.పురుషుడు అంటే స్త్రీలు కారు అని అర్థం కాదు. ఈ పురంలో నివశించే వాడు ఎటువంటి అలజడి లేకుండా, బందులు హర్తాళ్లు లేకుండా, ఫైరింగులు లేకుండా నివసించాలంటే ఏం చేయాలి. లా అండ్ ఆర్డర్ కంట్రోల్ లో పెట్టుకోవాలి. అంటే ఇంద్రియములను కంట్రోల్ చేయాలి. తన వశంలో ఉంచుకోవాలి. లా అండ్ ఆర్డర్ వశంలో లేకపోతే అంతా అల్లకల్లోలమే కదా! లా అండ్ ఆర్టర్ వశంలో ఉండాలంటే మనసు వశంలో ఉండాలి. అప్పుడు చక్కని నిర్ణయాలు తీసుకోవచ్చు.తప్పు డు నిర్ణయాలు తీసుకుంటే లా అండ్ ఆర్డర్ వశం తప్పుతుంది. దుఃఖం వస్తుంది. సింపిల్ గా ఇదీ మనం నేర్చుకోవాలి.

పురములో ఉండే పురుషుడు సంయమనంతో ఉండాలి. మనసును కంట్రోల్ లో ఉంచుకోవాలి.మంచి సంకల్పములు చేయాలి.ఆ మంచి సంకల్పములు మంచి పనులుగా మారాలి. ఏదీ స్వలాభం కొరకు చేయకూడదు. కర్మఫలముల కొరకు ఆశించకూడదు. సమాజ శ్రేయస్సును దృష్టిలో పెట్టుకోవాలి. అప్పుడు అంతా ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. కేవలము ఇంద్రియములనే కాదు మనస్సు కూడా కంటోల్ లో ఉండాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

అందుకే మనసా అని వాడాడు. కాబట్టి మనసును కూడా కంట్రోల్ లో ఉంచుకోవాలి. ఏదీ అదుపుతప్పకూడదు. కొంత మంది ఉంటారు. పైకి ఏమీ చేయనట్టే ఉంటారు. మంచిగా బుద్ధిగా ఉంటారు. మనసులో క్రూరంగా ఆలోచిస్తూ దుర్మార్గాలు చేయిస్తుంటారు. ఈ రోజుల్లో ఆర్గనైజ్డు కల్రైమ్సు ఇలాంటివే, జైళ్లలో ఉండి కూడా సెల్ ఫోన్లతో దందాలు నడిపిస్తుంటారు. వారి శరీరం కంట్రోల్ లో పెట్టబడినా, మనసు బుద్ధి మలినంగా ఉంటాయి. వారికి ఎక్కడున్నా శాంతి లభించదు. నిరంతరం భయంతో, అశాంతితో బాధపడుతుంటారు. కాబట్టి కేవలం ఇంద్రియములనే కాదు మనసును కూడా నిగ్రహించిన నాడే శాంతి అనే పదానికి అర్థం దొరుకుతుంది.

ఇక్కడ ఇంకో మాట కూడా అన్నాడు. సర్వకర్మాణి అంటే ఏదో ఒక కర్మ మనసావాచా కర్మణా బాగా చేస్తాను అంటే కుదరదు. సర్వకర్మలు ధర్మంగా న్యాయంగా ఇతరులకు హాని కలిగించకుండా చేయాలి. ఆ కర్మల ఫలితములను ఆశించకుండా చేయాలి అప్పుడే మనశ్శాంతి కలుగుతుంది. కాబట్టి ఈ నవద్వారపురంలో ఉండే పురుషుడు ఇంద్రియములను మనస్సును నిగ్రహించి,నిష్కామంగా కర్మలు చేస్తేతే,మనశ్శాంతి దానంతట అదే కలుగుతుంది. ఏ బాబాలగు ఆశ్రయించ నవసరం లేదు. వేలకు వేలు దనం వ్యయం చేయనవసరం లేదు. పురుషుడు అయిన వాడు మనస్సును ఆత్మయందు నిలిపి ఇంద్రియములతో పనులు చేస్తుంటే కాడా మనశ్శాంతి లభిస్తుంది.

ప్రతి పనికీ సంకల్పం అనేది ముఖ్యం. సంకల్పం చేయడానికి మనసు కారణము. ఆ మనస్సు ఆత్మలో లగ్నం అయితే ఇంద్రియములు ఏమీ చేయలేవు. తమ తమ నియమిత కర్మలను మాత్రమే చేసాయి. అటువంటి వాడు ఈ దేహములో ఉండి ఏ కర్మ చేసినా, ఏమీ చేయనటలే, ఏమీ చేయించనట్టే అవుతుంది.

మనం మనస్సుతో, బుద్ధితో, ఇంద్రియములతో కర్మలు చేస్తుంటాము. పుట్టిన వాడు కర్మలు చేయక తప్పదు. కాని సాధకుడు ఏ కర్మలు చేసినా "అవి నేనే చేయడం లేదు. ఈ శరీరం మనసు చేస్తున్నాయి" అనే భావనతో ఉంటాడు. అంటే నేను చేయడం లేదు కాబట్టి ఈ కర్మఫలం నాది కాదు అని అనుకుంటాడు. దానినే మనస్సుతో కర్మలనుసన్మసించడం అంటారు. ఆ ప్రకారంగాసర్వకర్మలను మన:పూర్వకంగా సన్యసిస్తే అతడు సుఖంగా ఉంటాడు. అటువంటి వాడు ఈ దేహములో ఆత్మస్వరూపుడుగా నివసిస్తున్నాడు. ఆ దేహి,ఈ దేహముతో, ఇంద్రియములతో ఏకర్మచేసినా తాను ఏమీ చేయనట్టు, ఏమీ చేయించనట్టు ఉంటాడు. కేవలం సాక్షీభూతుడుగా ఉంటాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

14 . న కర్తృత్వం న కర్మాణి లోకస్య సృజతి ప్రభుః |
న కర్మఫలసంయోగం స్వభావస్తు ప్రవర్తతే || ||

మానవునిలో ఉన్న ఆత్మ, ఎటువంటి కర్మలను గానీ, ఆ కర్మలు నేను చేస్తున్నాను అనే కర్తృత్వమును గానీ, ఆ కర్మలు చేసే లభించే ఫలములను గానీ సృష్టించలేదు. ప్రతి మానవుడు తన యొక్క స్వభావమును, అతని పూర్వజన్మ సంస్కారమును బట్టి ప్రవర్తిస్తున్నాడు. మానవుడు చేసే కర్మలకు అతనిలో ఉన్న ఆత్మకు ఎటువంటి సంబంధము లేదు.

ప్రభువు అంటే ఈ దేహములో ఉన్నదేహి అనబడే ఆత్మ. ఈ ఆత్మస్వరూపము మనం చేసే కర్మలను గానీ, మనం మనసుతో చేసే ఆలోచనలను గానీ, వాటి వలన కలిగే ఫలితములను గానీ, సృష్టించలేదు. పుట్టినప్పటి నుండి మరణించేదాకా, మానవునికి సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యము ఇచ్చాడు. మరి ఈ బాహ్యప్రపంచంలో కర్మలు ఎవరు చేస్తున్నారు, ఎవరు చేయిస్తున్నారు అంటే ప్రతి మానవుడు తన స్వభావములను బట్టి కర్మలను చేస్తున్నాడు. ఈ స్వభావములు ఆ మానవుని సంస్కారముల వలన కలుగుతాయి. సంస్కారములు పూర్వజన్మ వాసనల వలన కలుగుతాయి. అంటే మానవుడు కిందటి జన్మలో ఏం చేస్తే అది ఈ జన్మలో అతని స్వభావంగా మారుతుంది. ఈ స్వభావానికి, లోపల ఉన్న దేహికి, ఎటువంటి సంబంధము లేదు మానవులు వారి వారి స్వభావాలను బట్టి ప్రవర్తిస్తూ ఉంటారు.

ఉదాహరణకు మనకు వెలుగు ఉంది. అది సూర్యుని వెలుగు కావచ్చు, లేక రాత్రిళ్లు మనం వెలిగించుకునే దీపాల వెలుగు కావచ్చు. ఆ వెలుతురులో మనం అన్నిరకాలైన పనులు చేస్తాము. చేయవలసినవి, చేయకూడనివి పనులు చేస్తుంటాము. అంటే మనం వెలుతురు మీద ఆధారపడతాము. కాని అ వెలుగు మన మీద ఆధారపడదు. మనం ఏం చేసినా చేయకపోయినా, మంచి పనులు చేసినా, చెడ్డ పనులుచేసినా దానికి సంబంధము లేదు. కేవలము మనకు వెలుగును ఇస్తూఉంటుంది. అలాగే విద్యుత్తు కూడా మనం రకరకాల వస్తువులను పనిచేయించడానికి ఉపయోగిస్తుంది. లేక అసాంఘిక కార్యాలకు ఉపయోగించవచ్చు. ఆ వస్తువులు ఏవైనా కానీ, విద్యుత్తు ఆ వస్తువులునడవడానికి కావలసిన శక్తిని ఇస్తుంది. ఆ వస్తువులతో కానీ, ఆ వస్తువులు చేసే పనులతో గానీ విద్యుత్తుకు ఎటువంటి సంబంధము లేదు.

ఇదేవిధంగా మనలో ఉన్న ఆత్మ కూడా మనకు కర్మలు చేయడానికి కావలసిన చైతన్యాన్ని ఇస్తుంది. మనలో ఉన్న ఆత్మ, మన స్వభావాలను బట్టి బయట ప్రపంచంలో ప్రవర్తిస్తూ, దానికి తగిన ఫలితాలను ఇస్తూ ఉంటుంది కానీ, వాటితో ఆత్మకు ఎటువంటి సంబంధము లేదు. అంటే మనలో ఉన్న ఆత్మకు మనం చేసే కర్మలతో కానీ ఆ కర్మల ఫలితాలతో కానీ ఎటువంటి సంబంధము లేదు. మనం ఏ కర్మ చేస్తే ఆ ఫలితం వస్తుంది.

అమరనాధ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఆ కర్మలను ఎవరి స్వభావాన్ని బట్టి వారు చేస్తుంటారు.ఈ స్వభావం ఎలా ఏర్పడుతుంది అంటే ఈ జన్మలో ఏం చేస్తే అది మరుజన్మలో మన స్వభావము అవుతుంది. మనం ఏ విత్తనం వేస్తే ఆ చెట్టు మొలుస్తుంది. ఆ పండే పండుతుంది వేపవిత్తనం వేసి మామిడి పండు రమ్మంటే రాదు. కితం జన్మలో మన కర్మలు, సంస్కారాలు పాపములతో నిండి ఉంటే ఈ జన్మలో మనది పాపపు స్వభావమే అవుతుంది.అందుకే అన్నీ పాపపు పనులు చేసి దు:ఖం అనుభవిస్తాము. క్రితం జన్మలో మంచి పనులు చేస్తే ఈ జన్మలో కూడా మంచి పనులు చేసి సుఖాలు అనుభవిస్తాము.

మరి దీనిని మార్చుకునే మార్గమే లేదా అంటే ఉంది. పూర్వజన్మ వాస,నలు పాపభూయిష్టమైనా ఈ జన్మలో వాటిని వదిలిపెట్టి పుణ్యమార్గం అవలంబిస్తే, ఆ స్వభావాల నుండి బయటపడవచ్చు. రాబోయే జన్మ అన్నా సుఖంగా ఉంటుంది. అంతే కానీ, నా ఖర్మ ఇంతే దేవుడు నా మొహాన ఇలా రాసాడు అని ఏడుస్తూ కూర్చోకుండా, కనీసం ఈ జన్మలో అన్నా మంచి పనులు చేస్తే సుఖం దానంతట అదే వస్తుంది. కాబట్టి మనిషి తనను తాను ఉద్ధరించుకోవాలన్నా పతనావస్థకు చేరుకోవాలన్నా తానే కారకుడు కానీ భగవంతుడు కాదు.కాబట్టి అరుదుగా లభించిన ఈ మానవ జన్మను మానవుడు సద్వినియోగం చేసుకోవాలి అనిపరమాత్మ చెబుతున్నాడు.

15. నాదత్తే కస్యచిత్పాపం న చైవ సుకృతం విభుః |
అజ్ఞానేనావృతం జ్ఞానం తేన ముహ్యంతి జంతవః || ||

పరమాత్మ ఎవరి పాప పుణ్యములను తాను తీసుకోడు. ఎవరి పాప పుణ్యములతో పరమాత్మకు సంబంధము లేదు. కాని మనలో సహజంగా ఉన్న జ్ఞానము అజ్ఞానంతో కప్పబడి ఉంది కాబట్టి మానవులు అంతా భ్రమలో ఉన్నారు. మనం చేసే పాప పుణ్యాలకు పరమాత్మయేకారణం అనీ, మన పాపాలు అన్నీ పరమాత్మ తీసుకుంటాడనీ, ఆయనే మోస్తాడనీ భ్రమచెందుతున్నారు. అది నిజంకాదు.

ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ ఒక సత్యాన్ని లోకానికి బోధిస్తున్నాడు. ఎవరు చేసిన పుణ్యంతో గానీ, పాపంతో గానీ పరమాత్మకు సంబంధం లేదు. ఎవరి పుణ్యపాపములకు వారే బాధ్యులు. పరమాత్మ ఏ విధంగానూ బాధ్యుడు కాదు.ఎవరి పుణ్యపాపములను పరమాత్మ స్వీకరించడు పరమాత్మ కేవలంసాక్షి పరమాత్మ అంటే అన్ని ప్రాణులలో ఉన్న ఆత్మస్వరూపుడు. చైతన్య స్వరూపుడు. కానీ మానవులు ఈ విషయంలో మోహంలో పడి ఉన్నారు. దేవుడి వలననే మనరు కష్టాలు వస్తున్నాయి. మనం దేవుడిని నమ్మితే, ఆ దేవుడు మన పాపాలు తీసుకుంటాడు అని ప్రచారాలు జరుగుతున్నాయి.

అమరనధ్ అమర్

సనాతన ధర్మం & SANATANA DHARMAM & ధర్మో రక్షతి రక్షితః & DHARMO RAKSHATI RAKSHITAHA

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

అవి అపోహ మాత్రమే. మానవులు అజ్ఞానంతో అవిద్యతో ఈ అపోహలో ఉన్నారు. ఈ దేహమే నేను అనే భావన వలననే ఈ అపోహ కలుగుతూ ఉంది. ప్రపంచంలో తిరుగుతూ ప్రపంచంలో ఉండే వస్తువులను అనుభవిస్తూ, వాటి మోహమునకు లోనై, కర్మలు చేసేది మానవుడు మరి ఆ కర్మఫలములకు దేవుడు ఎలా బాధ్యుడవుతాడు? ఈ విషయం తెలియని మూర్ఖులు మానవులు.

మానవుడు చేసిన పాపములు పోవడానికి ఒకటే మార్గము. అదే నిష్కాను కర్మయోగము దాని వలన వచ్చేదే జ్ఞానయోగము. ఇంక ఏ విధంగా కూడా మానవుడు చేసిన పాపములు పోవు. జ్ఞానము అంటే నేను వేరు శరీరం వేరు అనే భావన కలగడం. కాబట్టి ముందు తనలో ఉన్న వాసనలను పోగొట్టు కోవడానికి ప్రయత్నించాలే కానీ దేవుడు నా పాపాలు మోస్తాడు అని అనడం అవివేకము.

ఇంకా వివరంగా చెప్పాలంటే మానవుడు తన పుణ్య పాపములను తానే సంపాదించుకుంటాడు. అనుభవిస్తుంటాడు. మరలా జన్మ పొందుతుంటాడు. ఇందులో ఎవరి ప్రమేయము లేదు. భగవంతుడు ఎవరి పుణ్యపాపములను స్వీకరించడు. కాబట్టి నిష్కామకర్మతో కర్తృత్వభావన లేకుండా కర్మలు చేసి జ్ఞానము పొంది పాపముల నుండి విముక్తి కావాలి కానీ దేవుడి మీద తోసెయ్యడం సరి కాదు. ఎవరు కర్మ చేస్తారో వారే ఆ కర్మఫలం అనుభవించాలి. అంతే కానీ ఒకరు కర్మ చేస్తే మరొకరు ఫలితం అనుభవించరు. కాబట్టి ఒకరి కర్మఫలములకు మరొకరు కారణం కాదు. మానవులు పాపాలు చేసి, పాప ఫలం అనుభవిస్తూ దేవుడు నాకు కష్టాలు తెచ్చిపెట్టాడు అని భావించడం తప్పు.

మానవుల కష్టాలకు సుఖాలకు దేవుడు ఏ విధంగానూ బాధ్యుడు కానప్పుడు మరి ఎవరు బాధ్యుడు అంటే మనలో ఉన్న సూక్ష్మశరీరము, దానిని అంటిపెట్టుకున్న గతజన్మల వాసనలు అనే సమాధానం వస్తుది. మనలో ఉన్నమనో బుద్ధి అహంకారాల సముదాయమే సుక్ష్మశరీరము.

ఆ సూక్ష్మశరీరము ఒక దేహము నుండి మరొక దేహానికి ప్రయాణం చేస్తూ ఉంటుంది. పోతూ పోతూ ఆయా దేహాలతో చేసే కర్మల వాసలను తనతో మోసుకుపోతూ ఉంటుంది. మరుజన్మలో ఆ వాసనలు స్వభావాలుగా మారతాయి. ఆయా స్వభావాలకు అనుగుణంగా, ఏ దేహంలో ఉంటాడో, ఆ దేహము మీద విపరీతమైన అభిమానముతో. కర్మలు చేస్తూ వాటికి తగ్గ ఫలితాలను పొందుతుంటాడు మానవుడు. ఈ కర్మలు చేయడానికి శక్తి కావాలి కదా మనలో ఉన్న ఆత్మ చైతన్యము, మనలో ఉన్నమనో బుద్ధి అహంకారాలకు, ఇంద్రియ తన్మాత్రలకు తగిన శక్తిని మాత్రమే ఇస్తుంది . ఆ శక్తితో వాడు ఏం చేస్తాడో ఆత్మకు అనవసరం. కేవలం సాక్షిగా చూస్తూ ఉంటుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఇది తెలుసుకోవడమే ఆత్మజ్ఞానము అని అంటారు. మానవ సహజమైన ఈ ఆత్మ జ్ఞానము అజ్ఞానముతో కప్పబడి ఉంది. ఆ కారణం చేత ఈ మానవులు మోహంలో పడిపోతున్నారు. ఇక్కడ జన్తవః అని వాడారు. మామూలుగా జన్తవ: అంటే జంతువులు అని అర్థం. కాని ఇక్కడ మరలా మరలా పుడుతూ చస్తూ, అజ్ఞానంలో పడి అలమటించే ప్రాణులు అని అర్థం చెప్పుకోవాలి.

(జంతువులకు జ్ఞానం ఉండదు. అవి కర్మజీవులు. జంతు అంటే పుట్టిన ప్రాణి. పుట్టిన ప్రతి ప్రాణీ జంతువు అయితే, మానవత్వం ఉన్న వాడు మాత్రం మానవుడు అనిపించుకుంటాడు. మనిషి మనీషి అవుతాడు. అందుకే ఎవరైనా దుర్మార్గుణ్ణి తిట్టాల్సివస్తే ఒరే కుక్కా, గాడిదా, పశువా, దున్నపోతా అని తిడతాము. నీకంటే అవే నయంరా! అని కూడా అంటాము. అంటే వాడిలో మానవత్వం నశించి, పశుత్వం ప్రబలింది అన్నమాట.)

మనలో అజ్ఞానం, దాని వలన పుట్టిన మోహం, దేహాభిమానం ఉన్నంత కాలం ఈ జనన మరణ చక్రంలో తిరుగుతూ ఉండటం తప్పదు. మరి ఈ అజ్ఞానం పోవాలంటే ఏం చేయాలో తరువాతి శ్లోకంలో వివరించాడు పరమాత్మ.

16. జ్ఞానేన తు తదజ్ఞానం యేషాం నాశితమాత్మనః |
తేషామాదిత్యవజ్జ్ఞానం ప్రకాశయతి తత్పరమ్ || ||

జ్ఞానము చేత ఎవరి అజ్ఞానము నాశనం అవుతుందో, అటువంటి వారి జ్ఞానము సూర్యుని వలె అతనిలో ఉన్న పరమాత్మ స్వరూపమును ప్రకాశింపచేస్తూ ఉంటుంది. దీపం వెలిగించగానే చీకటి పోతుందవి. జ్ఞానం కలగగానే అజ్ఞానం తొలగి పోతుంది. మందు వేసుకుంటే రోగం నయమవుతుంది. ఇది ప్రాథమిక సూత్రము. మానవునికి కలిగే దుఖములు పాపములు పోవాలంటే జ్ఞానం దానికి తగిన మందు. జ్ఞానము అంటే తత్త్వవిచారణ. ఆత్మ తత్త్వము తెలుసుకోవడం. ఆత్మజ్ఞానము కలగడం. మనమెవరో మనం తెలుసుకోవడం. అప్పుడు మనలో ఉన్న అజ్ఞానం పటపంచలయిపోతుంది. జ్ఞానోదయం అవుతుంది. ఆ జ్ఞానం అనే సూర్యుని వెలుగులో పరమాత్మ సాక్షాత్కారం అవుతుంది.

దీనికి ఒక మంచి ఉదాహరణ. సూర్యుడు మేఘాలతో కప్పబడి ఉంటే మనకు వెలుతురు వేడి ఉండదు. చీకటి గా ఉంటుంది. అదే మేఘాలు అడ్డం తొలగితే లోకం వెలుగుతో నిండి పోతుంది. మన జీవాత్మను అజ్ఞానం ఆవరించి ఉన్నంత కాలం మనం మోహంలో ఉంటాము. దు:ఖములో ఉంటాము. అజ్ఞానం అనే మేఘాలు తొలగిపోతే జ్ఞానం అనే వెలుగు విస్తరిస్తుంది.

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

మనందరినీ అజ్ఞానము అనే మేఘాలు ఆవరించి ఉన్నాయి. అందువలన సంసారంలో పడి కొట్టుకుంటున్నాము. ప్రాపంచిక సుఖములే నిజం అని నమ్ముతున్నాము.

అజ్ఞానం అనే చీకట్లో నడుస్తున్న మనకు ఏది ఎక్కడ ఉందో తెలియడం లేదు. చెట్టుకు, స్తంభాలకు గుద్దుకుంటున్నాము. దెబ్బలు తగిలించుకుంటున్నాము. అదే వెలుగు ఉంటే చూచి నడుస్తాము దెబ్బలు తగలవు. అలాగే అజ్ఞానం అనే చీకట్లో నడుస్తూ ఈ సంసారము అనే అడవిలో తిరుగుతూ ఏవేవో కర్మలు చేస్తూ దుఃఖాలు అనే దెబ్బలు తగిలించుకుంటున్నాము. ఈ అజ్ఞానము అనే చికిటిని జ్ఞానము అనే సూర్యుడి వెలుగులో నాశనం చేసి జ్ఞానప్రకాశంలో ప్రయాణం చేస్తే నిరంతరం సుఖం అనుభవించవచ్చు. పరమాత్మను చేరుకోవచ్చు.

ఇక్కడ మీకో అనుమానం వస్తుంది. జ్ఞానమే ఆత్మను ప్రకాశింపచేస్తుందా అని సందేహం రావచ్చు అది తప్పు. సూర్యుడు ఎలా గైతే స్వయంప్రకాశకుడో అలాగే ఆత్మ కూడా స్వయంగా ప్రకాశిస్తుంది. సూర్యుని ప్రకాశంలో మనం ప్రపంచంలో ఉన్న సమస్త వస్తువులను ఎలా చూడగలమో అలాగే జ్ఞానంతో మనం స్వయంప్రకాశకుడైన ఆత్మస్వరూపాన్ని దర్శించగలము కాని ఆ జ్ఞానము అనే సూర్యుడికి మేఘములు అనే అజ్ఞానం అడ్డు పడింది అంతే. అజ్ఞానం అనే మేఘం తొలగితే స్వయంప్రకాశమైన ఆత్మ ప్రకాశిస్తుంది. జ్ఞానం కలిగితే అజ్ఞానం అనే మేఘం తొలగి పోతుంది. అప్పుడు ఆత్మ తన స్వస్వరూపంలో ప్రకాశిస్తుంది. అంతే కానీ జ్ఞానము ఆత్మను ప్రకాశింపచేస్తుంది అనడం నిజం కాదు. సూర్యుడి వెలుగులో మనం అన్ని వస్తువులను ఎలా చూడగలమో అలాగే జ్ఞానము అనే వెలుగులో మనము ఆత్మను దర్శించగలము. అప్పుడు మనకు ఈ ప్రాపంచిర విషయాలు అన్నీ తమ నిజస్వరూపాలతో కనిపిస్తాయి. మనలో ఉన్న మోహము అనే భ్రమ తొలగి పోతుంది.

కాబట్టి జీవులు మోహము. అజ్ఞానము. ఆశ. కామము. వీటి నుండి బయటకు రావాలంటే జ్ఞానము అవసరము. జ్ఞానము వస్తే అజ్ఞానము దానంతట అదే తొలగి పోతుంది. అప్పుడు ఆత్మ తన స్వప్రకాశంలో ఉంటుంది. ఇదీ ఈ శ్లోకము అర్థము. బయట సూర్యుడు ఎలా వెలుగుతున్నాడో అలాగే మనలో కూడా ఆత్మ అనే సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. ఆత్మ అనే సూర్యునికి

ఈ ప్రాపంచిక సుఖములు అనే అజ్ఞానము అడ్డుతూ ఉంది. దానిని అడ్డు తొలగిస్తే ప్రతి వాడి హృదయంలో ఆత్మ ప్రకాశిస్తుంది. జ్ఞానం ఎలా వస్తుంది. అంటే నిష్కామ కర్మ, భక్తి, ధ్యానను వైరాగ్యము మొదలగునవి సాధించాలి. కనీసం పయత్నం చేయాలి. ఈ శ్లోకంలో యేషామ్ అని అన్నాడు. అంటే ఎవరికైనా అని అర్థం. అంటే ఏ కులం, మతం, జాతి, ధనిక, పేద వాడైనా ఈ సూత్రం వర్తిస్తుంది. అంతేకానీ కొంతమంది కే కాదు. అంటే ప్రతి జీవిలో ఆత్మ ఉంటుంది.అది అజ్ఞానలతో కప్పబడి ఉంటుంది. ఆ కప్పు తీసేస్తే ఆత్మ వెలుగు కనపడుతుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

మనందరినీ అజ్ఞానము అనే మేఘాలు ఆవరించి ఉన్నాయి. అందువలన సంసారంలో పడి కొట్టుకుంటున్నాము. ప్రాపంచిక సుఖములే నిజం అని నమ్ముతున్నాము.

అజ్ఞానం అనే చీకట్లో నడుస్తున్న మనకు ఏది ఎక్కడ ఉందో తెలియడం లేదు. చెట్టుకు, స్తంభాలకు గుద్దుకుంటున్నాము. దెబ్బలు తగిలించుకుంటున్నాము. అదే వెలుగు ఉంటే చూచి నడుస్తాము దెబ్బలు తగలవు. అలాగే అజ్ఞానం అనే చీకట్లో నడుస్తూ ఈ సంసారము అనే అడవిలో తిరుగుతూ ఏవేవో కర్మలు చేస్తూ దుఃఖాలు అనే దెబ్బలు తగిలించుకుంటున్నాము. ఈ అజ్ఞానము అనే చికిటిని జ్ఞానము అనే సూర్యుడి వెలుగులో నాశనం చేసి జ్ఞానప్రకాశంలో ప్రయాణం చేస్తే నిరంతరం సుఖం అనుభవించవచ్చు. పరమాత్మను చేరుకోవచ్చు. ఇక్కడ మీకో అనుమానం వస్తుంది. జ్ఞానమే ఆత్మను ప్రకాశింపచేస్తుందా అని సందేహం రావచ్చు అది తప్పు. సూర్యుడు ఎలా గైతే స్వయంప్రకాశకుడో అలాగే ఆత్మ కూడా స్వయంగా ప్రకాశిస్తుంది. సూర్యుని ప్రకాశంలో మనం ప్రపంచంలో ఉన్న సమస్త వస్తువులను ఎలా చూడగలమో అలాగే జ్ఞానంతో మనం స్వయంప్రకాశకుడైన ఆత్మస్వరూపాన్ని దర్శించగలము కాని ఆ జ్ఞానము అనే సూర్యుడికి మేఘములు అనే అజ్ఞానం అడ్డు పడింది అంతే. అజ్ఞానం అనే మేఘం తొలగితే స్వయంప్రకాశమైన ఆత్మ ప్రకాశిస్తుంది. జ్ఞానం కలిగితే అజ్ఞానం అనే మేఘం తొలగి పోతుంది. అప్పుడు ఆత్మ తన స్వస్వరూపంలో ప్రకాశిస్తుంది. అంతే కానీ జ్ఞానము ఆత్మను ప్రకాశింపచేస్తుంది అనడం నిజం కాదు. సూర్యుడి వెలుగులో మనం అన్ని వస్తువులను ఎలా చూడగలమో అలాగే జ్ఞానము అనే వెలుగులో మనము ఆత్మను దర్శించగలము. అప్పుడు మనకు ఈ ప్రాపంచిర విషయాలు అన్నీ తమ నిజస్వరూపాలతో కనిపిస్తాయి. మనలో ఉన్న మోహము అనే భ్రమ తొలగి పోతుంది.

కాబట్టి జీవులు మోహము. అజ్ఞానము. ఆశ. కామము. వీటి నుండి బయటకు రావాలంటే జ్ఞానము అవసరము. జ్ఞానము వస్తే అజ్ఞానము దానంతట అదే తొలగి పోతుంది. అప్పుడు ఆత్మ తన స్వప్రకాశంలో ఉంటుంది. ఇదీ ఈ శ్లోకము అర్థము. బయట సూర్యుడు ఎలా వెలుగుతున్నాడో అలాగే మనలో కూడా ఆత్మ అనే సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. ఆత్మ అనే సూర్యునికి ఈ ప్రాపంచిక సుఖములు అనే అజ్ఞానము అడ్డుతూ ఉంది. దానిని అడ్డు తొలగిస్తే ప్రతి వాడి హృదయంలో ఆత్మ ప్రకాశిస్తుంది. జ్ఞానం ఎలా వస్తుంది. అంటే నిష్కామ కర్మ, భక్తి, ధ్యానను వైరాగ్యము మొదలగునవి సాధించాలి. కనీసం పయత్నం చేయాలి.

ఈ శ్లోకంలో యేషామ్ అని అన్నాడు. అంటే ఎవరికైనా అని అర్థం. అంటే ఏ కులం, మతం, జాతి, ధనిక, పేద వాడైనా ఈ సూత్రం వర్తిస్తుంది. అంతేకానీ కొంతమంది కే కాదు. అంటే ప్రతి జీవిలో ఆత్మ ఉంటుంది.అది అజ్ఞానలతో కప్పబడి ఉంటుంది. ఆ కప్పు తీసేస్తే ఆత్మ వెలుగు కనపడుతుంది.

సనాతన-ధర్మం
SANATANA DHARMAM

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

17. తద్బుద్ధయస్తదాత్మానస్తన్నిష్ఠాస్తత్పరాయణాః |
గచ్ఛంత్యపునరావృత్తిం జ్ఞాననిర్ధూతకల్మషాః || ||

ఆ పరమాత్మయందే నిశ్చయాత్మక బుద్ధి కలవారు, వరమాత్మయందే మనసు నిలిపినవారు, పరమాత్మయందే నిష్ఠ కలవారు, పరమాత్మను శరణాగతి పొందిన వారు, తాము సంపాదించిన జ్ఞానముతో, తమలోని కల్మషములను దూది పింజల మాదిరి ఎగురగొట్టి, ఈ జనన మరణ చక్రము నుండి విముక్తి పొందగలరు.

ఈ శ్లోకంలో ఆత్మజ్ఞానం కలగడానికి మార్గం చెప్పాడు. ఆత్మజ్ఞానము, మోక్షము అంటే మాటలు కాదు. తీవ్రమైన సాధన, అభ్యాసము చెయ్యాలి. దానికి మొదటి సూత్రము. మనం చేసే ఏ పని అయినా శ్రద్ధ, ఏకాగ్రత, తదేక చింతన, ధ్యాస పెట్టి చేయలి. అలాగే ఆత్మజ్ఞానం కావాలంటే ఆత్మయందే బుద్ధి కలిగి ఉండాలి. ఆత్మయందు మనసును ఉంచాలి. అటు ఇటు పోనీయకూడదు. ఆత్మనిష్ఠ కలిగి ఉండాలి, ఇలా చేస్తే ఆత్మకు అనుసంధానము అవుతాము. ఇక్కడ భ్రమరకీటక న్యాయం వర్తిస్తుంది. అంటే భ్రమరం చుట్టు తిరుగుతుంటే పురుగు కూడా భ్రమరం అయిపోతుంది. అలాగే ఎల్లప్పుడూ ఆత్మయందే ధ్యాస ఉంటే తానే ఆత్మస్వరూపుడు అయిపోయే అవకాశం ఉంది.

ఎలాగంటే మనస్సు ఎల్లప్పుడూ దేని గురించి ధ్యానిస్తుంటుందో, దానిలో తన్మయం అవుతుంటుందో, అదే స్తితిని పొందుతుంది. ఇది భౌతిక సిద్ధాంతము. పూర్వకాలంలో ఋషులు ఇటువంటి తపస్సులు చేసి సిద్ధిపొందారు. కాబట్టి మనం కూడా కొంచెం కొంచెం ప్రయత్నం చేయాలి. మనకు ఉన్న సమయంలో కొంత సమయం ప్రాపంచిక విషయములలో, కొంత సమయం దైవద్యానంలో గడిపితే. నిదానంగా జ్ఞానం వస్తుంది. పూర్తిగా దైవధ్యానంలో గడిపితే, తొందరగాజ్ఞానము సిద్ధిస్తుంది. కాబట్టి నిదానంగా నైనా మనం ఆ స్థితికి చేరుకోడానికి ప్రయత్నం చేయాలి.

జ్ఞానం కలిగితే ఏం జరుగుతుంది అంటే గచన్త్యపునరావృత్తిం అంటే పునరావృత్తి కలుగదు. మరు జన్మ ఉండదు అని అర్థం. అటువంటి స్థితి ఎవరికి కలుగుతుంది అంటే మనసులో కల్మషం లేని వారికి, పాపములు నశించిన వారికి, అజ్ఞానము, అవిద్య లేని వారికి, ఆ కల్మషం ఎలా పోతుంది అంటే జ్ఞానం కలిగితే నశిస్తుంది. జీవునిలో పాపము మాలిన్యము ఉన్నంతవరకు ఆత్మజ్ఞానము కలుగదు. దానికి కావాలిసింది నిరంతర భగవంతుని చింతన, ఆత్మనిష్ట, ఆత్మను నమ్ముకోవడం.

ఇవన్నీ కావాలంటే సోమరి తనం ఉండకూడదు. నిరంతర సాధన, దానికి ప్రయత్నం అవసరం.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

మనం అశాశ్వతములైన ప్రాపంచిక వస్తువులను సంపాదించడం కోసరం రేయిం బగళ్లు కష్టపడుతున్నాము. ఆ శ్రమలో సగం ఆత్మజ్ఞానం సంపాదించడంలో పెడితే శాశ్వత సుఖం లభిస్తుంది. అటువంటి శాశ్వత సుఖం కోసం, శాంతి కోసం మనం ఎందుకు ప్రయత్నం చేయకూడదు. దీనికి పెద్దగా శ్రమపడనవసరం లేదు. మనం ప్రాపచిక విషయములలో చూపే శక్తి, యుక్తి బలము. నిష్ట, అటు నుండి ఇటు వైపుకు అంటే ఆత్మవైపుకు తిప్పితే చాలు జ్ఞానం వస్తుంది. మోక్షం వస్తుంది. కాబట్టి ఈ రోజునుండి ఆత్మయందు ప్రేమ, శ్రద్ధ, తదేక నిష్ట కలిగి ఆత్మజ్ఞానము సంపాదించమని భగవానుడు మనకు ఈ శ్లోకం ద్వారా తెలియజేస్తున్నాడు.

తత్పరాయణా:, తత్పరత అంటే ఆత్మయందు కమిటీమెంట్. నేను ఈ శరీరం కాదు నేను ఆత్మస్వరూపుడను అనే భావన కలిగి ఉండాలి. మనం ఏ పని చేస్తున్నామనసులో పరమాత్మ గురించిన ధ్యానము, స్మరణ మరిచిపోకూడదు. ఎందుకంటే ప్రాపంచిక విషయాలలో దు:ఖం తప్ప సుఖం లేదు. పరమాత్మ యందు నిష్ట కలిగి ఉంటే సుఖమే సుఖము, దుఃఖమునకు తావు ఉండదు.

తద్బుద్ధయ: అంటే కేవలం పరమాత్మయందు కమిట్ మెంట్ ఉంటే సరిపోదు. ఆ కమిటీ మెంట్ కార్యరూపం చాల్చాలి. భగవద్గీత చదవాలి అని గాఢమైన కోరిక ఉంటే సరిపోదు. ఆ పుస్తకం కొనాలి. *701* శ్లోకాలు పూర్తిగా చదవాలి. అప్పుడే కోరిక కార్యరూపం దాలుస్తుంది. అంటే మన సంకల్పాన్ని కార్యరూపంలో పెట్టాలి అనే బుద్ధికూడా ఉండాలి.

తదాత్మానః ఇక్కడ ఆత్మ అంటే మనసు. అంటే కేవలం చదివితే సరిపోదు. దాని మీద మనసు లగ్నం చేయాలి. చాలా మంది పైపైన చదువుతారు. మనసుపెట్టి చదవరు అందుకే అది అర్థంకాదు. శాస్త్రము అర్థం అయిందీ అంటే నేను వేరు ఈ శరీరం వేరు అనే భావన కలగాలి. నేనే ఈ శరీరము అనే భావన మనకు పూర్వజన్మవాసనల నుండి సంక్రమించింది. దానినిపోగొట్టుకోవాలంటే శాస్త్రమును మనసు పెట్టి శ్రద్ధతో అధ్యయనం చేయాలి. చదివిన దానిని మనసు పెట్టి ఆచరించాలి.

తన్నిష్టా: అంటే కేవలం శాస్త్రజ్ఞానం ఉంటే సరిపోదు. దాని మీద నిష్ట కలిగి ఉండాలి. దానిని పరిపూర్ణంగా నమ్మాలి. దానిని సర్వకాల సర్వావస్థలయందు అనుసరించాలి. ఆచరించాలి.అందులో లీనం అవ్వాలి తాదాత్న్యం చెందాలి.మనకు కష్టం వచ్చినా,సుఖం వచ్చినా, ఆ జ్ఞాననిష్ఠలో ఉండాలి. సుఖదు:ఖాలను సమంగా చూడగలగాలి. అటువంటి వారి జ్ఞానముతో, అతనిలో ఉన్న రాగద్వేషములు అనే కల్మషములన్నీ దూది పింజల వలె ఎగురగొట్టబడతాయి. అప్పుడు అతడు జీవన్ముక్తుడు అవుతాడు. జనన మరణ చక్రం నుండి విడివడతాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

18. విద్యావినయసంపన్నే బ్రాహ్మణే గవి హస్తిని |
శుని చైవ శ్వపాకే చ పండితాః సమదర్శినః || ||

పైన చెప్పబడిన జీవన్ముక్తుడు ఎలా ఉంటాడు అనే విషయం ఈ శ్లోకంలో వివరించాడు. అటువంటి జీవన్ముక్తుడు విద్య వినయము పుష్కలంగా కలిగి ఉన్న బ్రాహ్మణుని యందు, కుక్కమాంసమును తినే వారి యందు, గోవు , ఏనుగు, కుక్క మొదలగు చిన్న పెద్ద జంతువులయందు, సమమైన దృష్టి కలిగి ఉంటాడు. ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ మనకు ఒక విషయం చెప్పాడు. మానవుల మధ్య తర తమ భేదములు ఉండరాదు. సమానత్వను ఉండాలి. అంటే నేటి సోషలిజం ఆనాడే పరమాత్మ చెప్పాడు అనుకోవచ్చు. పరమాత్మ దీనిని ఒక్క జ్ఞానులకే పరిమితం చేసాడు.కానీ ఈ సూత్రం మానవులందరికీ ఆచరణీయము. పరమాత్మ ఈ సోషలిజాన్ని ఆత్మ పరంగా చెప్పాడు. జ్ఞానులు ఈ చరా చరసృష్టిలో ఉన్న జీవరాసులను అన్నిటినీ సమానంగా చూస్తారు. అన్ని ప్రాణులలో ఉన్న ఆత్మను చూస్తారు కానీ శరీరాలనుకాదు. అన్నిటి మీదా సమభావము కలిగి, ప్రేమ, దయ, కరుణ కలిగి ఉంటారు. ఎవరినీ ద్వేషించరు. మనం మానవులం కాబట్టి మానసుల దృష్టాంతాన్ని తీసుకున్నాడు పరమాత్మ తరువాత మనతో పాటు తిరిగా జంతువులను కూడా ఉదాహరణలు గా తీసుకున్నాడు

మానవులలో అసలు తప్పుచేయని వాడు, తప్పు చేయడానికి అర్హత లేని వాడు వేదములను , శాస్త్రములను చదువుకున్న వాడు, వినయము కలవాడు మొదలగు లక్షణములు కలవాడిని బ్రాహ్మణుడు అని అంటారు (అంతే కానీ పుట్టుకతోనే ఎవరూ బ్రాహ్మణులు కారు). విద్య, వినయము బాహ్మణునికి తప్పనిసరిగా ఉండవలసిన లక్షణములు. అందుకే అతనిని ఉచాహరణగా తీసుకొని చెబుతున్నాడు బ్రాహ్మణుడే అలా ఉంటే ఇంకసామాన్య మానవుల మాట చెప్పాలా చెప్పండి. ఇంక అజ్ఞానులలో ఛండాలుడిని ప్రాతిపదికగా తీసుకున్నాడు. (ఇక్కడ ఛండాలుడు అంటే ఒక కులానికి చెందిన వాడు కాదు. ఏమీ తెలియని వాడు, అజ్ఞాని, దుర్మార్గుడు, నీచుడు, సంస్కారహీనుడు అని అర్థం చేసుకోవాలి.) వీళ్లు ఇద్దరూ, తాము ఆచరించే వృత్తులలో, ఉన్నతత్వానికి అధమత్వానికి ప్రతీక(అంటే రెండు ఎక్స్ ట్రీమ్స్) బాహ్మణుడి కన్నా పై వాడు లేడు. ఛండాలుడి కంటే తక్కువ వాడు లేదు. అందుకే వీరిద్దరినీ సంఘంలో ఉత్తమ అధమ జన్మలకు ప్రతినిధులుగా ఎన్నుకున్నాడు.

అలాగే జంతువులలో కూడా గోవును మనం పూజిస్తాము. దానిని ఉత్తమమైన, సాధు జంతువుగా పేర్కొన్నాడు. తరువాత ఏనుగు మన మధ్య ఉండదు. అడవులలో తిరుగుతూ ఉంటుంది. అన్ని జంతువులకంటే భారీశరీరం కలది కానీ, పూజనీయము కాదు కాబట్టి దానిని మధ్యమ జాతిగా ఎన్నుకొన్నాడు.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

తరువాత కుక్క పెంపుడు జంతువు. కుక్క తినకూడని పదార్థాలు కూడా తింటుంది. కుక్క మాంసము తినడం నిషిద్ధము. ఈ ప్రకారంగా ఉత్తమ, మధ్య, అధమ జాతికి చెందిన మూడు రకములైన జంతువులను ఉదాహరణకు తీసుకున్నాడు. ఇంక పరమాత్మ ఏం చెప్పాడో చూద్దాము

వేదశాస్త్రములు చదువుకొని జ్ఞాని అయిన వాడిని, ఏమీతెలియని ఛండాలుడిని పవిత్రమైన గోవును, అడవులలో తిరిగే ఏనుగును, సర్వభక్షణ అయిన కుక్కను వీటి అన్నిటిలో కూడా పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా వెలుగుతున్నాడు. కాబట్టి అన్నిటినీ సమంగా చూడాలి. అన్నీ ఆ పరమాత్మస్వరూపాలే. ఒకరు ఎక్కువ మరొకరు తక్కువ కాదు. సృష్టిలోని అన్ని జీవరాసులను సమానంగా ఆదరించే వాడు జ్ఞాని కానీ, చదువుకున్న వాడు కాదు అని పరమాత్మ సందేశము వేదములు శాస్త్రములు చదువుకొని ఉంటారు. కానీ నన్ను అంటవద్దు నువ్వు అంటరాని వాడివి అని చీదరించుకుంటారు. అటువంటి వారు ఎంత చదువుకున్నా అజ్ఞానులే. ఏమీ చదువుకోక పోయినా, అందరినీ సమానంగా చూచేవాడు అందరితో ఆత్మను దర్శించే వాడు జ్ఞాని.

మానవులు సాధారణంగా పైపై వేషభాషలు చూస్తారు. కొందరు అతని మనసు మంచిదా కాదా అని చూస్తారు. మరి కొందరు అందరిలో ఆత్మస్వరూపుడు అయిన భగవంతుని చూస్తారు. మొదటి రకం వారు అధములు. వారికి దేహ సౌందర్యము ముఖ్యం. పొడుగు లావు అందము ఐశ్వర్యము అతని చదును, వేషభాషలు ఇవే కనపడతాయి. వారికి కావాల్సింది ఇవే. వాడు మంత్రి కొడుకా, వాడికి ఎంత ఆస్తి ఉంది. ఇవే ఆలోచనలు. మరి కొందరు మనో సౌందర్యము చూస్తారు. వారు కొంచెం బెటర్, వీరు ఎదుటి వాడి మానసిక స్థితి, అతని జ్ఞానము, సంస్కారము, చూస్తారు. పై వేషభాషలు ఎలా ఉన్నాఆత్మసౌందర్శము ముఖ్యము అని తలుస్తారు. వీరు మధ్యములు.

ఇంక ఉత్తములు ఎవరు అంటే అన్ని జీవరాసులలోనూ పరమాత్మను దర్శించేవారు. వారు ఆత్మజ్ఞానము తెలిసినవారు. అటువంటి వారు సమస్త జీవరాసులయందు సమభావం కలిగి ఉంటారు. ఎవరి మీద కోపము ద్వేషము ఉండదు. మనలో ఎక్కువ మంది బాహ్య సౌందర్యానికి ప్రాధాన్యత ఇస్తే, అతి తక్కువ మంది మానసిక సాందర్యానికి విలువ ఇస్తారు. ఉత్తములు అయిన వాళ్లు చాలా అరుదు. అట్టి వారి గురించి పరమాత్మ ఈ శ్లోకంలో వివరించాడు. మనం అందరం ఆ స్థితికి చేరుకోవాలని పరమాత్మ ఆశ.

ప్రేమే దైవము అని మనం చదువుకున్నాము. కాని ఆచరించము ఈ ప్రేమ మనుషులకే కాదు సమస్త జీవరాసులకు చెందినది. మానవత్వము కలిగిన మానవుడు తన ప్రేమను సమస్త జీవరాసుల మీద చూపించాలి. కాని నేడు మానవుడు మానవత్వము మరచిపోయాడు. సాటి మానవులనే హింసిస్తున్నాడు. చంపుతున్నాడు.

అమరనధ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

తన ఆహారం కోసం, వినోదం కోసం ఎన్నోజీవాలను చంపుతున్నాడు. విశాల భావము, ఆత్మ దృష్టి మానవునిలో మచ్చుకైనా కనిపించడం లేదు. ఎప్పుడైతే మానవుడు బాహ్యసౌందర్యాన్ని కాకుండా అతనిలోని ఆత్మస్వరూపాన్ని చూస్తాడో అతడే జ్ఞాని. అటువంటి వాడు ఏ శస్త్రము పురాణము చదవనక్కరలేదు. అన్నీ చదివినా భేదబుద్ధి కలవాడు మూర్ఖుడు కాని జ్ఞాని కాడు. అందుకే సర్వమానవ సౌభ్రాతృత్వము అని చెప్పారు. ముందు అది అలవరచుకుంటే తరువాత పైపెట్టు ఎక్కవచ్చు. దీనినే విశ్వజనీనమైన ప్రేమ అంటారు.

మనశరీరంలో ఉన్న అన్ని అవయవములను మనం ఎలా ప్రేమిస్తాము .కాపాడు కుంటామో అలాగే మన చుట్టు ఉన్న జీవరాసులను కూడా అలాగే ప్రేమించాలి అని ఈ శ్లోకము అంతరార్థము. మన శరీరానికి ఎద్దైనా దెబ్బ తగిలితే ఎలా బాధ పడతామో అదే బాధ ఎదుటి జీవులకు ఉంటుందని గ్రహించాలి. అదే మానవత. ఒకడు జ్ఞాని అవునా కాదా అని తెలుసుకోడానికి ఇదే గీటురాయి.

మనం సాటి వారిని ప్రేమిస్తాము. పెంపుడు జంతువులను ప్రేమిస్తాము. ఆవును, పూజిస్తాము. గజేంద్రమోక్షము భక్తితో చదువుతాము. కాని మానవుల మధ్య కులము, జాతి భేదాలు కల్పించి, కొంత మందిని నీచంగా చూస్తాము. అది జ్ఞానవంతుల లక్షణంకాదు అని అంటున్నాడు పరమాత్మ. అందరినీ ఉత్తమ, మదధ్య, నీచకులములుగా విభజించకుండా అందరి పట్ల సమభావం, విశాల దృష్టి కలిగి ఉండాలి. అటువంటి వాడే జ్ఞాని, ముముక్షువు. మేము జ్ఞానులము అంటూ సాటి మానవులను దూరంగా ఉంచేవారు, అంటరాని వారుగా పరిగణించేవారు జ్ఞానులు కారు. మనం పలికే సర్వమానవ సౌభ్రాతృత్వము కన్నా పరమాత్మ ఒక మెట్టు పైకిపోయి కేవలం ఆ భావన సర్వమానవులకే కాదు, సకల జీవరాసులకు వర్తింపచేయాలి అని బోధించాడు పరమాత్మ. కాని ఇక్కడే ఒక చిక్కు ఉంది. పెంపుడు కుక్కను బెడ్ రూములోకి రానిస్తాము. ఆవును షెడ్ లోనే కట్టేస్తాము. ఏనుగును అడవిలోనే ఉంచుతాము . వాటి వాటి సహజ లక్షణాలను బట్టి పాకృతికంగా వాటితో వ్యవహరించాలి. కాని మానసికంగా వాటి మధ్య భేదభావన చూపకూడదు. అలాగే మూర్ఖుడికి వేదాంతం బోధిస్తే, వాడు మరుక్షణం లేచి పోతాడు. కాబట్టి వ్యావహారికంగా వాడితో ఎలా ప్రవర్తించాలో అలాగే ప్రవర్తించాలి. కాని మానసికంగా వాడిని కూడా సాటి మానవునిలాగే చూడాలి. ఇదీ ఈ శ్లోకం అంతరార్థం.

19. ఇహైవ తైర్జితః సర్గో యేషాం సామ్యే స్థితం మనః |
నిర్దోషం హి సమం బ్రహ్మ తస్మాద్బ్రహ్మణి తే స్థితాః || ||

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఎవరి మనసులో అయితే సకల ప్రాణుల పట్ల, జీవరాసుల పట్ల సమభావం స్థిరంగా నిలిచి ఉంటుందో, అటువంటి వారు ఈ జనన మరణ చక్రము నుండి విడివడతారు. అటువంటివారు జీవించి ఉండగానే నిర్మలమైన నిష్కల్మషమైన బ్రహ్మ పదమును పొందుతారు. ఆ బ్రహ్మలోనే స్థిరంగా ఉంటారు.

ఈ జన్మలోనే మోక్షము పొందేది ఎలాగ అనే విషయాన్ని పరమాత్మ ఇక్కడ బోధిస్తున్నాడు. జననము మరణము అనేవి ఒకదాని వెంట ఒకటి వస్తూ పోతూ ఉంటాయి. దీనికి బంధనములే కారణము. ఈ బంధనములకు కారణము మనస్సు, మనస్సు స్థిరంగా లేకపోతే బంధనాలు కలిగిస్తుంది. స్థిరంగా ఉంటే మోక్షము కలిగిస్తుంది. కాబట్టి ఇంద్రియ నిగ్రహము మనోనిగ్రహము, సకల భూతముల యందు సమభావన, నిష్కామకర్మా చరణ ముఖ్యము.

పరమాత్మనిర్గుణుడు, నిర్వికారుడు. పరమాత్మను చేరాలంటే ఈ గుణాలు మనలో ఉండాలి. ఎందుకంటే ఒక వస్తువు మరొక వస్తువులో సంయోగం చెందాలంటే రెండు వస్తువుల గుణాలు, ధర్మాలు ఒకటిగా ఉండాలి. నీటిలో పాలు, నీరు కలుస్తాయి తాని నూనె కలవదు. అలాగే పరమాత్మలో అంటే విశ్వ చైతన్యంలో ఐక్యం అవ్వాలంటే మనం కూడా పరమాత్మ ధర్మాలు కలిగి ఉండాలి, పరబ్రహ్మ లక్షణాలను మనం సంతరించుకోవాలి. అవే దోషములు లేకుండా ఉండటం సమత్వభావన నిర్గుణత్వము. ఇవి అలవడితే మోక్షమార్గంలో మనం ప్రయాణం చేయవచ్చు. పతంజలి మహర్షి తన యోగశాస్త్రంలో ఈ విధంగా చెప్పాడు.

సత్వపురుషయోః శుద్ధిసామ్యే కైవల్యం అంటే శుద్ధ సత్వ గుణ సంపన్నులు, అన్నిటిని సమదృష్టితో చూచేవారే కైవల్యానికి అర్హులు. బ్రహ్మకు ఈ గుణాలు ఉన్నాయి. ఆ గుణాలను మనంసంతరించుకోవాలి.

మనలో చాలా మందికి ఒక అపోహ ఉంది. మోక్షము అంటే ఈ జన్మలో వచ్చేది కాదు. బతికి ఉండగా వచ్చేది కాదు. ఎన్నో జన్మల తరువాత కాని రాదు. అని అనుకుంటూ ఉంటారు, కాని మన సనాతన ధర్మంలో మోక్షము అంటే ఇక్కడే ఈ లోకంలోనే బతికి ఉండగానే, వస్తుంది అని చెప్పింది. వారినే జీవన్ముక్తులు అని అంటారు.వశిష్ఠుల వారు తమ వశిష్ఠగీతలో ఈ విధంగా అన్నారు.

నమోక్షో నభస: పృష్టే పాతాలే న చ భూతలే
మోక్షో హి చేతో విమలం సమ్యగ్జ్ఞానవిబోధితమ్.

మోక్షము అనేది ఆకాశంలో లేదు. పాతాళంలో లేదు. భూమి మీద అసలే లేదు. నిర్మలమైన చిత్తములోనూ, సమ్యక్ జ్ఞానముచలన కలిగే నిర్మల చిత్తమే మోక్షం (సేకరణ గీతామకరందము).

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

కాబట్టి ప్రతి మానవుడు తమ మనస్సులను నిర్మలంగా ఉంచుకోవాలి. అటు ఇటు పోనీయకూడదు. చంచలంగా ఉంచకూడదు. నిశ్చయాత్మక బుద్ధి కలిగి ఉండాలి. అన్ని జీవుల పట్ల సమభావన కలిగి ఉండాలి. జనన మరణములు కేవలం ఒక పరిణామము మాత్రమే, అవి వస్తూ పోతూ ఉంటాయి, వాటి గురించి చింతించకూడదు అనే భావన కలిగిఉండాలి. మనస్సును ప్రాపంచిక విషయముల నుండి లోపలికి మళ్లించి, ఆత్మలో స్థిరంగా, నిశ్చలంగా ఉంచాలి. అదే మోక్షము.

ఈ శ్లోకంలో ఇహైవ అంటే ఇక్కడే ఈ జన్మలోనే మనం మోక్షం కోసం ప్రయత్నం చేయాలి. ఆ మనకు వస్తుందా! ఏమన్నానా ! అనే నిరాశ పడనక్కరలేదు. ముందు ప్రయత్నం చేయాలి. ఎందుకంటే మోక్షము పొందడానికి కాలము, స్థలము తో నిమిత్తము లేదు. ఇంట్లో ఉండి కూడా మోక్షము పొందడానికి ప్రయత్నం చేయవచ్చును. కావాల్సింది అల్లా సమ్యక్ దృష్టి. అందరినీ సమానంగా చూడటం అన్ని జీవులలో పరమాత్మ ఉన్నాడని నమ్మడం, దేహములను బట్టి, వేషభాషలను బట్టి, భేదభావము చూపకుండా ఉండటం, మనస్సును నిర్మలంగా,నిశ్చలంగా ఉంచుకోవడం, ముక్తికి మార్గాలు. దీనికే వ్యాసుడు సామ్యేస్థితమ్ అనే పదం వాడాడు. అంటే సామ్యస్థితిలో ఉండటం. సకల భూతములను సమంగా చూడటం.చిత్తములో కల్లోలము లేకుండా ఉండటం. నిశ్చలంగా ఉండటం. యేషాం అంటే జాతి కుల వర్ణ భేదములు స్త్రీపురుష భేదములు లేకుండా అందరూ మోక్షమునకు అర్హులు అని చెప్పాడు పరమాత్మ

20 ..న ప్రహృష్యేత్ప్రియం ప్రాప్య నోద్విజేత్ప్రాప్య చాప్రియమ్ |
స్థిరబుద్ధిరసంమూఢో బ్రహ్మవిద్బ్రహ్మణి స్థితః || ||

పైశ్లోకములో చెప్పబడినట్టువంటి స్థిరబుద్ధి కలవాడు, మూర్ఖత్వము, మూఢత్వము లేని వాడు, తన మనస్సును ఆత్మయందు నిశ్చలంగా ఉంచిన వాడు అయిన బ్రహ్మజ్ఞాని కి ఇష్టము అయినది లభించినపుడు సంతోషము, ఇష్టము లేనిది లభించినపుడు దుఃఖము కలుగవు. సాధారణంగా మానవులు ఏపని చేసినా ఆ పనిచేసిన దానికి ఏదో ఒక ఫలితం కలుగుతుంది. అది సుఖము కావచ్చు, దు:ఖము కావచ్చు, రెండూ మిళితమైనది కావచ్చు. కాని బ్రహ్మజ్ఞాని ఆ ఫలితములకు ప్రభావితుడు కాదు. బహ్మజ్ఞానము పొందిన తరువాత సాధకుడు ఎలా ఉంటాడు అనే దానికి కొన్ని గుర్తులు చెప్పాడు పరమాత్మ. బ్రహ్మ జ్ఞానము కలిగితే బుద్ధి స్థిరంగా ఉంటుంది. మోహము ఉండదు. మనస్సు నిలకడగా ఉంటుంది. అతనికి సంతోషము దుఃఖము సమంగా ఉంటాయి. జ్ఞానము పొందని అజ్ఞానికి ఈ అవలక్షణాలు అన్నీ ఉంటాయి. బహ్మజ్ఞానము పొందిన సాధకునికి ఈ ప్రపంచము అంతా మాయగా కనపడుతుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఇందులో ఏదీ సత్యము కాదు అని తెలుసుకుంటాడు. మాయలో పడడు. ఈ మాయా ప్రపంచము సుఖదుఃఖములు వస్తు పోతుంటాయి. వాటికి మనం పొంగి పోవడం బాధపడటం వృధా అని తెలుసుకుంటాడు. నిశ్చలంగా ఉంటాడు. అలా కాకుండా మనకుకనపడేవన్నీ సత్యము అనుకొనే వాడికి సుఖదుఖములు కలిగిస్తాయి.

దీనికంతా మూలము మనస్సు. మనస్సు నిగ్రహించుకోకపోవడం వలన ఇవన్నీ జరుగుతాయి. బహ్మజ్ఞానము పొందినవాడి బుద్ధి స్థిరంగా ఉంటుంది. అజ్ఞాని బుద్ధి కామము మొదలగు వాటితో చంచలంగా ఉంటుంది. వెలుగులో ఉన్న వాడికి చీకటి అంటే ఏమిటో తెలియదు అలాగే జ్ఞానము కలవానికి అజ్ఞానము అంటే ఏమిటో తెలియదు. అతనికి సందేహములు కలుగవు. మోహంలో పడడు. ప్రాపంచిక వస్తువులు అన్నీ ఎండమావులు అని తెలుసుకొని వాటి మోహములో పడడు. ఇది తెలియని అజ్ఞానులు మాత్రమే ఎండమావుల వెంట పరుగెత్తి అక్కడ ఏమీ లేకపోతే దు:ఖపడుతుంటారు. కాబట్టి స్థిరబుద్ధి, సమత్వము కలిగి, మోహము లేకపోవడం జ్ఞాని లక్షణములు.

ఇక్కడ మనకు ఒక సందేహము వస్తుంది. జీవన్ముక్తుడికి కర్మలు చేయవలసిన అవసరం ఆ ఫలితములను అనుభవించవలసిన అవసరం ఏముంది అని అనుకుంటూ ఉంటారు. పైశ్లోకలలో మోక్షము అనేది ఎక్కడో లేదు ఇక్కడే ఈ జన్మలోనే వస్తుంది అని చెప్పుకున్నాము. ఈ జన్మలోనే మోక్షము కలిగినా, మరణించేదాకా ఈ దేహము ఉంటుంది. దేహం ఉన్నప్పుడు ఆకలిదప్పులు, ఎండ, చలి, ఉంటాయి. మనసు ఉంటుంది. బయట ప్రపంచంలో తిరుగుతూ ఉండాలి. వీటిని ఎవరూ ఆపలేరు. జ్ఞాని కూడా దేశము,కాలము వీటి ప్రభావానికి అతీతుడు కాడు. కాకపోతే జ్ఞానికి వీటి ప్రభావానికి లోనుకాడు.. అజ్ఞాని వీటి ప్రభావానికి లోనవుతుంటాడు. జ్ఞాన ఏదివచ్చినా అనందిస్తుంటాడు. దేనినీ పట్టించుకోడు. అజ్ఞాని ప్రతి దానికీ స్పందిస్తుంటాడు. భావోద్వేగాలు పొందుతుంటాడు.జ్ఞానికి తనకు అనుకూల పరిస్థితులలో సంతోషిస్తాడు.కాని పొంగీపోడు.ఎగిరి గంతెయ్యడు.ఎందుకంటే అతని మనసు నిశ్చలంగా ఉంటుంది.ప్రతికూల పరిస్థితులు వచ్చినపుడు కుంగి పోడు, దుఖమునకు లోను కాడు. దానిని కూడా సుఖాలు గానే భావిస్తాడు. మూఢత్వము అంటే తాను నమ్మిందే వేదం. ఇతరులు ఏం చెప్పినా వినకపోవడం ప్రతి దానికి సందేహించడం. ప్రతి దానినీ "ఇదిమన వల్ల కాదు, ఇది అయ్యే పని కాదు" అనే వ్యతిరేకభావంతో ఉండటం.ఆత్మజ్ఞానిలో ఈ మూఢత్వము మచ్చుకైనా కనిపించదు.అతని మనసు నిర్మలంగా ఉంటుంది. ఇదంతా ఆత్మజ్ఞానం వలన వస్తుంది. ఆత్మజ్ఞానం కలిగితే ఈ జన్మలోనే ఇక్కడే ముక్తిలభిస్తుంది.

21... బాహ్యస్పర్శేష్వసక్తాత్మా విందత్యాత్మని యత్సుఖమ్ |
స బ్రహ్మయోగయుక్తాత్మా సుఖమక్షయమశ్నుతే || ||

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ప్రాపంచిక విషయముల యందు, విషయభోగముల యందు ఆసక్తి అనురక్తి లేని వాడు, తన మనసును ఆత్మయందు చేర్చి అనంతమైన సుఖాన్ని పొందుతున్నాడు. అటువంటి వాడు ఎల్లప్పుడూ బ్రహ్మనిష్ఠయందే ఉంటూ అంతులేని ఆనందాన్ని పొందుతాడు.

మనసును ఆత్మయందు స్థిరంగా ఉంచాలి అని మనం చెప్పుకున్నాము. మనసు ఎల్లప్పుడూ బాహ్య ప్రపంచంలో సంచరిస్తూ ఉంటుంది. దానిని లాక్కొచ్చి ఆత్మలో ఉంచాలి. అది చెయ్యాలంటే శబ్దము, స్పర్శ, వాసన మొదలగు ప్రాపంచిక విషయముల యందు, విషయవాంఛల యందు ఆసక్తిని తగ్గించుకోవాలి. అప్పుడు మనస్సు ఆత్మయందు స్థిరంగా ఉంటుంది. మనస్సు అలౌకికమైన ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుంది. ఆ ఆనందం ఇలా ఉంటుంది అని చెప్పనలవి కాదు. ఆ సుఖము ఆనందము ఎన్నటికీ తగ్గిపోదు. అక్షయంగా ఉంటుంది. అక్కడ దు:ఖమునకు తావు లేదు. నిరంతరం సుఖమే. అదే స్వర్గము అని అనుకోవచ్చు. ప్రాపంచికవిషయముల వలన కలిగే సుఖము క్షయము. ప్రారంభంలో సుఖము కలుగుతుంది మరలా అంతలోనే దు:ఖము ముంచుకొస్తుంది. మనస్సు ఆత్మయందు లగ్నం చేస్తే అనిర్వచనీయమైన ఆనందము కలుగుతుంది. అసలు సుఖం ఎక్కడ ఉంది అంటే బయటప్రపంచంలో లేదు. మన లోపలే ఉంది. సుఖానికి రాజధాని మనసు. ఆ మనసును ఆత్మయందు లగ్నం చేస్తే సుఖమే సుఖం. ఈ నిజాన్ని తెలుసుకోలేక మానవులు సుఖంకోసం బయట పాకులాడుతుంటారు.కొందరు ధనంలోనూ, మరి కొందరు పదవులలోనూ, ఇంకా కొంత మంది స్త్రీలవద్ద,మద్యమాంసములు సేవించడంలోనూ సుఖం ఉందనుకుంటారు.అవి అశాశ్వ తములు నిజం కావు అని తెలుసుకోలేరు. కాబట్టి జ్ఞానులు అయిన వాళ్లు బాహ్యవిషయములలో ఆసక్తి లేకుండా, అత్మసుఖం కోసం ప్రయత్నిస్తుంటారు.

ఒకటి వదిలితే కానీ మరొకటి రాదు. అలాగే బాహ్య సుఖములు వదలితేగానీ అంత:సుఖము రాదు, కాబట్టి ముందు బాహ్యవిషయములందు ఆసక్తి విడిచిపెట్టాలి, ప్రాపంచికవిషయములలో విరక్తిని పెంచుకోవాలి. కాబట్టి ఆత్మసుఖం కావాలంటే బాహ్య విషయములమీద ఆసక్తిని వదిలిపెట్టాలి. ఎక్కువ సుఖంకోసం తక్కువ సుఖం వదులుకోడంలో తప్పేముంది. ఇది ఎలా ఉంటుంది అంటే ప్రభుత్వము వారు పేద్దపేద్దభవనాలు నిర్మించి అక్కడకు పొమ్మంటే నేను పూరి గుడిసెలోనే ఉంటాను అన్నట్టు ఉంటుంది.

ప్రపంచంలో అందరికీ సుఖము కావాలి. కాని అది ఎలా వస్తుందో ఎవరికీ తెలియదు. కొందరికి అన్నీ ఉంటాయి. మనశ్శాంతి ఉండదు. తమకు సుఖాన్ని శాంతిని కలుగజేయమని స్వామీజిలను ఆశ్రయిస్తారు. ప్రస్తుత కాలంలో స్వామీజీలు, బాబాలు, కూడా అశాశ్వతములైన ప్రాపంచిక సుఖములలో మునిగి తేలుతుంటారు. అదే సుఖం అనుకుంటూ ఉంటారు. కాబట్టి వారు తమ వద్దకు వచ్చేవారికి సరి అయిన ఆధ్యాత్మిక మార్గమును చూపలేరు. అందుకే భగవద్గీతను సరిగా చదివి, అర్థం చేసుకొని, ఆచరించాలి. అదే సరిఅయిన మార్గము.

అమరనాథ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

22. యే హి సంస్పర్శజా భోగా దుఃఖయోనయ ఏవ తే |
ఆద్యంతవంతః కౌంతేయ న తేషు రమతే బుధః || ||

బయట ప్రపంచంలో ఉన్న విషయముల వలన కలిగే భోగములు అన్నీ దు:ఖము రావడానికి కారణాలు ఒకవేళ సుఖాలు వచ్చినా అవి కొద్దికాలమే. ఉంటాయి కానీ కలకాలము నిలువవు. కాబట్టి జ్ఞానిఅయిన వాడు ప్రాపంచిక విషయముల వైపు కన్నెత్తి కూడా చూడడు. ప్రాపంచిక విషయములు, విషయ సుఖముల మీద విరక్తి కలిగి ఉండంలి అనికిందటి శ్లోకంలో చదువుకున్నాము. అలా ఎందుకు విరక్తి కలిగి ఉండాలి. హాయిగా అనుభవించవచ్చు కదా అని మనం అనుకోవచ్చు, దానికి కారణం చెబుతున్నాడు పరమాత్మ. మనముప్రతిరోజూ, ప్రతి క్షణం బయట ప్రపంచములోని వస్తువులతోనూ, మనుషులతోనూ సంగమం పెట్టుకుంటాము. దాని వలన కొంత ఆనందం కలుగుతుంది. కాని ఆ ఆనందం శాశ్వతం కాదు ఆ వస్తువులు, మనుషులు మనకు దూరం కాగానే వెంటనే దు:ఖం వస్తుంది. మనకు కావాలిసింది నిరంతర ఆనందం కానీ కొంచెం ఆనందం ఎక్కువ దుఃఖము కాదుకదా! ఈవిషయంలో పెద్దలు ఏమి చెబుతారంటే మనకు రవ్వంత సుఖం కలిగితేచాలు పుట్టెడు దు:ఖం దాని వెనువెంటనే ఉంటుంది కాబట్టి ప్రాపంచిక విషయములు, కామ కోరికలు తీరడం వలన వచ్చే సుఖములు క్షణికములు ఎప్పటికీ నిలిచి ఉండవు అని తెలుస్తూ ఉంది. మనం సుఖం అనుభవిస్తున్నాము అంటే దాని వెను వెంట వచ్చేదుఖ:మును కూడా అనుభవించడానికి సిద్ధంగా ఉండాలి అంతే కానీ సుఖం వచ్చినపుడు నవ్వడం, దుఃఖం వచ్చి నపుడు కుంగి పోవడం ఆత్మహత్యలు చేసుకోవడం మంచిది కాదు.

కాబట్టి ప్రాపంచిక విషయముల మీద ఎక్కువ ఆసక్తి చూపించకుండా ఉంటే చాలు, ఈ సుఖదుఃఖములు మనలను అంటవు. మనకు ఎక్స్ రే తీసినపుడు మనకు బాహ్య శరీరం కనపడదు. లోపల ఉన్న ఎముకలు కనపడతాయి. అలాగే మనం ఏ వస్తువుతో కానీ, స్త్రీపురుషులతో గానీ సంగమం పెట్టుకునేముందు, మనలో ఉన్న వివేకము, జ్ఞానము అనే ఎక్స్ రే కిరణాలను వాటి మీద ప్రసరింపజేసి వాటి నిజస్వరూపం తెలుసుకొని ప్రవర్తించాలి. ప్రాపంచిక విషయములు మనకు తాత్కాలికంగా సుఖాన్ని కలుగచేసినా,దాని వెనుక ఉన్న దుఃఖాన్నికూడా పసిగట్టి అటువంటి వాటికి దూరంగా ఉండడం మంచిది. కాబట్టి ఏ విషయమును కానీ, వస్తువును కానీ, పైపై న చూడకుండా విచక్షణ తో అంతరాంతరముల లోకి చూచి వివేచనతో ప్రవర్తిస్తే దు:ఖం కలుగదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఈ శ్లోకములో పరమాత్మ మనకు రెండు విషయాలు తెలియజేస్తాడు.
1. ప్రతి సుఖం వెనుక ఎంతో కొంత దు:ఖం ఉంటుంది.
2.సుఖము కానీ దుఖ:ము కానీ శాశ్వతములు కావు, వస్తూ పోతూ ఉంటాయి.

కాబట్టి వీటి కొరకు ఆరాట పడటం మంచిది కాదు. ఆత్మసుఖము శాశ్వతము ఎన్నటికీ నశించదు. మనస్సును బాహ్య వస్తువుల మీద కన్నా లోపల ఉన్న ఆత్మతో అనుసంధానం చేస్తే కలిగే సుఖం శాశ్వతము. విషయ వాంఛలు, ప్రాపంచిక సుఖములు, చిన్ని దీపం అయితే ఆత్మ సుఖము సూర్యుని వెలుగు లాంటిది. కాని దీపము వద్దకు పురుగు చేరినట్టు మానవులు దీపం దగ్గరకు చేరి మాడి పోతున్నారు.ఇదే అజ్ఞానము.అందుకే జ్ఞానులు,తెలివిగలవారు.సూర్యరశ్మిని ఆశ్రయించి వేడిని, వెలుగును, ఆరోగ్యమును పొందుతున్నారు. కాబట్టి జ్ఞానికి ప్రాపంచిక విషయములలోనూ, విషయ వాంఛలయందు రక్తి, అనురక్తి ఉండకూడదు (విరక్తి ఉండాలి) అని బోధిస్తుంటారు.

ధనం, పదవి, ఆస్తి, విద్య, అధికారము ఉండవచ్చు. కానీ విషయ వాంఛల వెంట పరుగెడితే అనర్ధం చుట్టు కుంటుంది. ఉదాహరణకు అత్యంత ఉన్నత స్థానము అధిరోహించిన ఉన్నతాధికారులు, రాజకీయనాయకులు అవినీతి కుంభకోణాలలోనూ, లైంగిక వేధింపుల కేసులలో ఇరుక్కోవడం ఏమిటి? వారి చదువు, హెూదా, పదవి, సంపద, జ్ఞానము ఏమయ్యాయి? వారు కూడా దీపం దగ్గర చేరిన పురుగులే కదా! ఆలోచించండి.

ఈ శ్లోకంలో సంస్పర్శజా భోగా అని వాడారు. సం స్పర్శ అంటే బాగా తాకడం అని మామూలు అర్థం. బయట ప్రపంచంలో ఎన్నో శబ్దాలు, దృశ్యాలు, రుచులు, తాకితో సుఖం కలిగించేవి తాకితే ఒళ్లు పులకరించేవి, చక్కని సునాసనలు, ఎన్నోఉన్నాయి. ఇవి అన్నీ కూడా బయట ఉంటే ప్రయోజనం లేదు. మన జ్ఞానేంద్రియములు వాటిని తాకాలి, వాటితో సంయోగం చెందాలి. అప్పుడే వాటి వలన కలిగే సుఖదు:ఖాలు మనము అనుభవించగలము. అటువంటి స్పర్శవలన సంయోగమువలన మొదట్లో కొంత సుఖం కలిగినా, సాధారణంగా దు:ఖము కలుగుతుంటుంది. అందుకే దుఃఖయోనయ అని అన్నారు. అంటే ఈ స్పర్శలు, సంయోగములు అన్నీ దుఖ:ములను కలిగించేవే. మొదట్లో కొంత సుఖం కలిగినా. చివరకు అన్నీ దు:ఖంతో అంతం అవుతాయి.

మొదట్లో చక్కెరతో చేసిన మిఠాయి తియ్యగా ఉంటుంది. అతిగా తింటే వెగటుపుడుతుంది. తినగ తినగ గారెలు చేదు అనే సామెత ఉంది కదా! మరి ఇవి ఎందుకు నిరంతరం ఆనందాన్ని ఇవ్వవు అంటే ఇవి ఆద్యన్తవన్త: అంటే వీటికి మొదలు, ఆఖరు అనేవి ఉన్నాయి. కొన్ని వస్తువులు, కొందరు మనుషులు, ధనం, బంగారం, ఆస్తి మన దగ్గరకు వస్తే సుఖంగా ఉంటుంది. ఆనందంగా ఉంటుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

అవి పోతే అంతులేని దుఃఖం. రావడం, పోవడం వాటి లక్షణం కాబట్టి అవి వచ్చినప్పుడు సుఖం పోయినపుడు దు:ఖం తప్పదు. ఒకే విషయం, ఒకరికి ఆనందం కలిగిస్తే మరొకరికి దు:ఖంకలిగిస్తుంది. భార్య పక్క చుట్టాలు వస్తే, భార్యకు ఆనందం, మొగుడు మొహం మొటమొట లాడుతుంది. అదే భర్త పక్క వారు వస్తే భార్య ముఖం ముడుచుకుంటుంది భర్త ముఖం ఆనందంతో వెలిగిపోతుంది. కాబట్టి మనకు శాశ్వతమైన ఆనందం ఏదీ ఇవ్వలేదు.

దీనికి సులభమైన మార్గం ఏదంటే, సుఖాలు అన్నీ దుఃఖాలతో అంతం అవుతాయి అని తెలుసుకోవాలి. రెండింటికీ సిద్ధపడి ఉండాలి.ప్రాపంచిక విషయాలు అనుభపించేటప్పుడు సుఖం వచ్చినా దుఖం వచ్చినా తట్టుకోగలగాలి, సుఖదుఖాలకు అతీతంగాఉండాలి. సమాన స్థితి అలవరచుకోవాలి. ఇది మొదటి మెట్టు. రెండవ మెట్టు ప్రాపంచిక విషయాలను, విషయ వాంఛలను పూర్తిగా వదిలిపెట్టాలి మనసులో కూడా వాటి గురించి ఆలోచన, సంకల్ప వికల్పాలు కలుగ కూడదు. ఇది చాలాకష్టము. ఎవరికీ సాధ్యంకాదు. పైపైన వదిలిపెట్టామని అనుకున్నా లోలోపల అయ్యో ఇవన్నీ అనుభవించలేక పోయామే అనే దిగులు, దు:ఖం, ఎదుటి వాడు అనుభవిస్తున్నాడే అనే అసూయ మనసును వేధిస్తుంటాయి. కాని, ఆత్మజ్ఞానం కలిగిన జ్ఞానికి రెండూ సాధ్యమే. కాబట్టి ముందు ఆత్మజ్ఞానం అలవరచుకోవాలి. తరువాత పైన చెప్పిన వాటిలో ఏదో ఒకటి ఎంచుకోవచ్చు. అప్పుడు దు:ఖములేని అనంతమైన ఆనందాన్ని పొందవచ్చు.

23. శక్నోతీహైవ యః సోఢుం ప్రాక్శరీరవిమోక్షణాత్ |
కామక్రోధోద్భవం వేగం స యుక్తః స సుఖీ నరః || ||

మానవుడు మరణించే లోపల కామమును, క్రోధమును విడిచిపెట్టగలిగితే లేక వాటి ప్రభావాన్ని అదుపుచేయగలిగితే అతడే యుక్తుడు, సుఖమును పొందినవాడు అవుతాడు. ఇంతకు ముందు శ్లోకంలో మనం చెప్పుకున్నాము. మోక్షము ఎక్కడో లేదు ఎప్పుడో రాదు ఇక్కడే ఇప్పుడే ఈ జన్మలోనే వస్తుంది. దానికి కావాల్సిన సామగి ఇక్కడే దొరుకుతుంది ఆ సామగ్రి మనం సమకూర్చుకోడంలోనే మన విజ్ఞత చూపాలి. ఎందుకంటే భూలోకము కర్మభూమి. ధ్యాన, యోగసమాధులకు, ఇదే అనువైన లోకము. స్వర్గంలోకం (అంటూ ఒకటి ఉంటే) అనుభవానికే కానీ ఆచరణకు పనికిరాదు. నరకం కూడా అనుభవించడానికే పలమితం, కాబట్టి ఈ జన్మలోనే ఆధ్యాత్మిక సాధన చేయాలి. అని భగవానుడు చెబుతున్నాడు. అదీ కూడా ఈ శరీరం వదలక పూర్వమే అని స్పష్టంగా చెబుతున్నాడు.మరణం రాక పూర్వమే మనం కామ క్రోధములను వదిలిపెట్టాలి వాటి ప్రభావానికి లోనుకాకుండా, వాటిని అదుపుచేయగలగాలి. అందరి ఎడల సమభావం కలిగి ఉండాలి. మనస్సును పరమాత్మలో లగ్నం చేయాలి. మోక్షమార్గాన్ని చేరుకోవాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

మనం ఈ జన్మలో మానవులుగా పుట్టాము. కానీ మరు జన్మ కూడా మానవ జన్మ వస్తుంది అని నమ్మకం లేదు. ఏజన్మ వస్తుందో తెలియదు. కాబట్టి దీపం ఉండగానే ఇల్లు చక్కబెట్టుకోవాలి అన్నట్టు ఈ జన్మలోనే మోక్ష సాధనకు ప్రయత్నం చేయాలి. ఈ శరీరం ఎప్పుడు రాలి పోతుందో తెలియదు. నిండు నూరేళ్లు జీవిస్తాము అన్న నమ్మకం కూడా లేదు. ఈ శరీరం ఎప్పటి దాకా పటుత్వంగా ఉంటుందో తెలియదు "ఇప్పుడేం తొందర.. తరువాత.. అది రిటైర్ అయిన తరువాత. చూద్దాంలే..ఇప్పుడు చక్కగా అనుభవిద్దాము" అని చాలా మంది అనుకుంటూ ఉంటారు. అలా అనుకోవడం అవివేకము అజ్ఞానము. కాబట్టి శరీరంలో శక్తి ఉన్నప్పుడు, ఈ శరీరం పడిపోకముందే సాదన చెయ్యాలి.మన అదృష్టం కొద్ది అరుదుగా వచ్చిన మానవ జన్మను సార్థకం చేసుకోవాలి.

ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ కామము క్రోధము ఈ రెండింటి గురించే చెప్పాడు. కామములు అంటే కోరికలు, అవి తీరకపోతే వచ్చేది కోపం, కోపం అన్ని అనర్థాలకు మూలం అని ఇంతకుముందే తెలుసుకున్నాము. కాబట్టి కామ క్రోధములతో పుట్టే వేగమును అంటే వాటి ప్రభావాన్ని తగ్గించాలి అన్నాడు. వేగముతగ్గించడం అంటే కోపం వచ్చినపుడు పది లేక్క పెట్ట మంటారు. అంటే దాదాపు సెకన్లు, అది చాలు మనలో పుట్టిన కోపం యొక్క ప్రభావం శాంతిస్తుంది. అలాగే కోరిక కలిగినపుడు, ఈ కోరిక సరి అయినదా కాదా అని బుద్ధిని ఉపయోగించి ఆలోచిస్తేచాలు. అదే కామక్రోధముల వేగాన్ని తగ్గించడం,. ఎందుకంటే లోభము, మోహము, మదము, మాత్సర్యము ఇవి అన్నీ కూడా కామ క్రోధముల నుండి పుడతాయి. ముందు కామక్రోధముల వేగాన్ని తగ్గిస్తే మిగిలినవి వాటంతట అవే తగ్గిపోతాయి.

ఇక్కడ ఒక సందేహము వస్తుంది. ఈ కామక్రోధముల ప్రభావాన్ని మనమే ఎందుకు అదుపు చేయాలి దేవుడు చేయవచ్చు కదా!కాబుట్టి ఓ దేవా!నాలో ఉన్న కామములను,క్రోధముల ను తగ్గించు అని ప్రార్థిస్తాను అని మీరు అనవచ్చు. అది కుదరదు. ఎందుకంటే కామ క్రోధములు మానవ సృష్టి దేవుని సృష్టి కాదు. కామ క్రోధములను మనం పెంచి పోషిస్తున్నాము. కామము క్రోధము దేవుడి సృష్టిఅయితే అందరికీ ఒకే విషయంలో కామక్రోధాలు ఉండాలి. కాని అలా జరగడం లేదు.నాకు ఒకటి కావాల్సి ఉంటే,అదే మరొకరికి వద్దు అనిపిస్తుంది.ఒకడికి సుఖాన్నిచ్చే విషయం మరొకరికి దు:ఖం కలిగిస్తుంది. ఒకరికి ఒక విషయంలో కోపం వస్తే, అదే విషయం మరొకరికి సంతోషం కలిగిస్తుంది.కాబట్టి కామక్రోధాలు ఎవరెవరి ఇష్టాఇష్టాలను బట్టి, వారి వారి ప్రవృత్తులను బట్టి కలుగుతుంటాయి.మనం చేయాల్సింది అల్లా వాటిని అదుపులో పెట్టుకోవడమే.మన వశంలో ఉంచుకోవడమే. అన్నీ నాకే కావాలని కోరుకోవడం, చీటికి మాటికీ కోపం తెచ్చుకోవడం మంచిది కాదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

కాబట్టి మనలో కామము అంటే కోరికలు, క్రోధము అంటే కోపము పెరగ కుండా అదుపు తప్పకుండా ఎప్పుడూ అప్రమత్తంగా ఉండాలి.అంతేకానీ కోరికలను,కోపాన్ని అణిచి పెట్టకూడదు.మీరు ఎంతగా అణిచిపెడితే అవి అంతకంటే రెట్టింపు వేగంతో పైకి లేస్తాయి.కాబట్టి కోరికలను, కోపాన్ని అదుపులో ఉలచుకోవాలి. దానికి ఒకటే మార్గము. మనసును ప్రాపంచిక విషయాల నుండి ఆధ్యాత్మికత వైపు మళ్లించడం.

ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ప్రయాణం చేసే వాడు కోరికలు కోరుకోవడం, అవి తీరకపోతే కోపం రావడం వీటితో కాలం వృధా చేయకూడదు. ఎప్పుడో వృద్ధాప్యంలో చూసుకోవచ్చులే అనే అలసత్వము అంటే సోమరి తనము పనికి రాదు.ఎందుకంటే ప్రతిక్షణం మానవుడు మృత్యువుకు దగ్గర అవుతున్నాడు.అందుకే కాలము విలువైనది.కోట్లు ఖర్చుపెట్టినా పోయిన కాలము తిరిగిరాదు అంటారు. కాబట్టి మనము మన జీవితమును సద్వినియోగం చేసుకోవాలి. జీవిత కాలంలోనేకామ క్రోధములను అదుపుచేసి, వాటి ప్రభావానికి లోనుకాకుండా ఉన్నవాడు యుక్తుడు అంటే సరి అయిన వాడు. స సుఖీ నర:అంటే అతడే సుఖపురుషుడు అని పరమాత్మ బోధించాడు.

24. యోఽంతఃసుఖోఽంతరారామస్తథాంతర్జ్యోతిరేవ యః |
స యోగీ బ్రహ్మనిర్వాణం బ్రహ్మభూతోఽధిగచ్ఛతి || ||

ఎవరైతే తన ఆత్మలో తాను ఉంటూ, ఆత్మసుఖాన్ని అనుభవిస్తూ, ఆత్మలో సంచరిస్తూ ఉంటాడో,అటువంటి యోగి బహ్మనిర్వాణం పొందుతాడు.తానే బ్రహ్మగా మారుతాడు.తానే బ్రహ్మఅవుతాడు.

జీవిత కాలము విలువైనది దానిని వృధా చేయరాదు అని చెప్పిన పరమాత్మ ఆత్మసుఖం ఎలా ఉంటుందో, మోక్షం పొందడానికి మార్గం ఏమిటో ఈ శ్లోకంలో వివరిస్తున్నాడు. ప్రయత్నం చేస్తే బ్రహ్మ వదమును అందరూ పొందగలరు. కాకపోతే దానికి కఠోర శ్రమచేయాలి. ఇంద్రియములను,మనస్సును నిగ్రహించాలి.మన చూపును బయట వస్తువుల మీద కాకుండా లోపలకు మళ్లించాలి.మనసును ఆత్మలో స్థిరంగా ఉంచాలి.మనం ప్రాపంచిక విషయములను ఎలా అనుభవిస్తామో అలాగే ఆత్మ సంయోగమును అనుభవించాలి.

ఈ శ్లోకంలో సుఖము అనే మాట వాడాడు. మనము సాధారణంగా సుఖాన్ని బయట ప్రపంచంలో వెదుక్కుంటాము.కొద్దిపాటి సుఖం కలిగినా దానినే గొప్పగా అనుకుంటాము. ఆలోచిస్తే మనం అనుభవించే సుఖం బయట లేదు. మన మనసులో ఉంది. ఒకే వస్తువు, ఒకే సంఘటన ఒకే విషయం ఒకరికి సుఖాన్ని ఇస్తే, మరొకరికి దుఃఖం తెచ్చిపెడుతుంది. కాబట్టి సుఖం అనే దానికి కేంద్రం మన అంతారత్మ.అక్కడ కలిగే సుఖమే శాశ్వతమైన సుఖం. బాహ్యసుఖము క్షణికము దు:ఖంతో కూడి ఉంటుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

కాబట్టి మనం మనస్సును అంతర్ముఖం చేసి, ఆత్మతో అనుసంధానం చేస్తే కలిగే సుఖం అనంతం. క్షణికం కాదు. అంతర్ ఆరామ: అంటే ఆత్మయందు రమించడం, క్రీడించడం. మానవులు సాధారణంగా బయట కనపడే వస్తువులతో, స్త్రీపురుషులతో, ధనంతో, ఆస్తులతో ఆడుకుంటూ ఉంటారు.వాటి యందే రమిస్తుంటారు. వాటి యందే లీనమై వాటిని పట్టుకొని వేళ్లాడుతుంటారు. ఇది మానవ నైజం.ఇవి ఎక్కడ తమను విడిచి పెట్టి వెళ్లిపోతాయో అని నిరంతరం భయపడుతూ వేదన చెందుతుంటారు.ఇది సుఖదు:ఖాల మయం.అదే ఆత్మలో మనసును ఉంచి క్రీడిస్తే, రమిస్తే శాశ్వతానందము కలుగుతుంది. కాబట్టి మనం వాస్తవాన్ని గ్రహించాలి.

అన్తర్ జ్యోతి అంటే లోపల వెలిగే జ్యోతి. అదే అత్మజ్యోతి.సూర్యుడు, దాని వెలుగు పడి ప్రతిబింబంగా ప్రకాశించే చంద్రుడు, జ్యోతులు ఇవి మనకు కనపడే వెలుగు. కాని ప్రతివాడిలో ఆత్మ జ్యోతిలాగా వెలుగు తుంటుంది.సూర్యుడు ప్రపంచంలోని వస్తువులను ప్రకాశింపచేస్తే ఆత్మజ్యోతి బుద్ధిని ప్రకాశింపచేస్తుంది. సూర్యుని వెలుగులో మనం వస్తునులను, మనుషులను చూడాలంటే, మనకు కళ్లు కావాలి. ఆ కళ్లకు చూచే శక్తి కావాలి.ఆ శక్తి మనలో ఉన్నచైతన్మం వలన కలుగుతుంది. ఆ చైతన్యమే ఆత్మస్వరూపము.ఆ అత్మ స్వరూపము మనలో జ్యోతిలాగా వెలుగుతుంటుంది. మనలోని ఆ వెలిగే జ్యోతిని ఆశ్రయించాలి. దీపం దగ్గరకు పురుగు చేరితే మాడి పోతుంది. ఆత్మజ్యోతి దగ్గరకు మనసు చేరితో మాడి పోదు. పైగా ప్రకాశం సంతరించుకుంటుంది ఆనందంతో నిండి పోతుంది. కాబట్టి మనం ప్రాపంచిక విషయముల మీద, బంధుమిత్రుల మీదా, ధనము, ఆస్తులు, పదవుల మీదే వ్యామోహమును వదలిపెట్టి, ఆత్మలోనే సుఖాన్ని అనుభవిస్తూ, ఆత్మలోనే రమిస్తూ, నిరంతర ఆత్మానందం కోసమే ప్రయత్నం చేయాలి. అదే మానవ కర్తవ్యము. దీనినే బహ్మనిర్వాణము అని అంటారు.

25. లభంతే బ్రహ్మనిర్వాణమృషయః క్షీణకల్మషాః |
ఛిన్నద్వైధా యతాత్మానః సర్వభూతహితే రతాః || ||

అటువంటి బ్రహ్మనిర్వాణం లభించిన జ్ఞానికి తన లోపల ఉన్న పాపములు అన్నీ నశించిపోతాయి. అతనికి ఎటువంటి సందేహములు కానీ, భేదబుద్ధి కానీ ఉండదు. తన మనస్సును ఇంద్రియములను తన స్వాధీనంలో ఉంచుకుంటాడు. సకల భూతములను ప్రేమగా, హితంగా చూస్తాడు. సాధారణంగా ఋషులు, మునులు, సాధకులు మోక్షమును పొందుతారు అని మనం అనుకుంటూ ఉంటాము. ఋషులు అంటే ఎవరు అని ప్రశ్నవేసుకుంటే ఇంద్రియములను, మనసును జయించి, మనసును ఆత్మయందు లీనం చేసి శాశ్వత సుఖములు అనుభవించే వాడే ఋషి దానిని మనం కూడా పొందవచ్చు,

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

కాకపోతే నిరంతర ప్రయత్నం సాధన ముఖ్యం. మనం మన పొట్టకూటికి, ధనం సంపాదించడానికి, సుఖాలు అనుభవించడానికి ఉపయోగపడే చదువుల కోసం దాదాపు 20 సంవత్సరాలు పాటుపడుతున్నాయి. కనీసం అన్ని సంవత్సరాలు ఈ శాశ్వత సుఖం కోసం పాటు పడితే 30 నుండి 50 ఏళ్ల కు మనం కూడా ఋషిత్వము పొందవచ్చు. అందరూ అతనిని పూజిస్తారు. దాని కోసం సంసారము భార్య బిడ్డలను వదల నవసరం లేదు కాకపోతే ప్రాపంచిక విషయాల మీద ఆసక్తి విడిచిపెట్టాలి. దైవధ్యానంలో గడపాలి. ఈ సాధనకు కావాల్సిన ముడి సామగ్రి ముందు మనం సమకూర్చుకోవాలి.

వాటిలో మొదటిది పాపములు పోగొట్టుకోవడం ఈ జన్మలో కాకపోయినా పోయిన జన్మలలో చేసిన పాపాలు మన వెంట వస్తూనే ఉంటాయి. మనసు పాపంతో నిండి ఉంటే జ్ఞానం రాదు. కాబట్టి ముందు ఆ పాపాలను పోగొట్టుకోవాలి. పాపాలు పోవాలంటే పుణ్యకార్యములు చేయడం,సత్యాంగత్యము,ఇంద్రియ,మనో నిగ్రహము, నిష్కామకర్త,భక్తి ధ్యానము ఇవి ఆచరించాలి మనసును నిర్మలంగా ఉంచుకోవాలి. రెండవది సందేహాలను వదిలిపెట్టాలి. నాకు ఈ భక్తి అబ్బుతుందా అబ్బదా. దేవుడు ఉన్నాడా లేడా. ఉంటే ఏ దేవుడిని కొలవాలి. ఏ దేవుడు మంచి వాడు. ఏ దేవుడిని కొలిస్తే అనుకున్న పనులు అనుకున్నట్టు జరుగుతాయి అవీ మనకు వచ్చే సందేహాలు. ఈ సందేహాలను వదిలిపెట్టాలి దేవుడు ఒక్కడే అని నమ్మాలి.

మూడవది ఇంద్రియ నిగ్రహము మనోనిగ్రహము మనస్సు ఇంద్రియములు ప్రాపంచిక వస్తువుల మీదికి, విషయ వాంఛల మీదికి, కామకోరికల మీదికి పరుగులేడతూ ఉంటాయి. వాటిని కట్టడి చేయాలి. మన స్వాధీనంలో ఉంచుకోవాలి. వాటిని ఆత్మవైపు మళ్లించాలి. ఇది ప్రాథమిక విద్య, ఇది లేకుండా ఒక్క అడుగు కూడా ముందుకుసాగలేము. నాలుగవది సకల భూత హితేరతా: అంటే సకల భూతముల యందు, సాటి ప్రాణులయందు దయ, సహ అనుగూతి, ప్రేను కలిగిఉండాలి.

భాగవతములో ఒక పద్యం ఉంది. భగవంతుడిని ముందు ఒక కోరిక కోరాడు ఒక భక్తుడు.

నీ పాద కమల సేవయు. అది ఈ రోజుల్లో సాధ్యం కాపడం లేదు. ఎందుకంటే గర్భగుడిలోకి ఎవరినీ రానివ్వడం లేదు. నీ పాదార్చకులతోడి నెయ్యమును. అదీ కుదరడం లేదు. పాదార్చకులే పాపాలు చేస్తున్నారు. వారితో స్నేహం చేసి ప్రయోజనం లేదు. ఆఖరుది. నితాంత అపార భూతదయయును, తాపసమందార నాకు దయసేయగదే అని అడిగాడు.

అన్నిటి కన్నా ఇది ముఖ్యం. ఇది ఒకరు ఇచ్చేది కాదు, ఇతరులు ఇస్తే తీసుకొనేది కాదు. ఎవరికి వారు ఆచరించాలి. సాటి ప్రాణుల మీద దయకలిగి ఉండాలి. సాటి మానవుడిని మనిషిగా చూడాలి. తమ తమ భేదములు ఉండకూడదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

అందరిలో పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా వెలుగుతున్నాడు అని గుర్తించాలి. ఎవరినీ దూషించకూడదు. ద్వేషించకూడదు. అపకారము అసలు చేయకూడదు అందరూసమానమే అనే భావన కలిగి ఉండాలి. చేతనైతే సాటి వారికి సాయం చేయాలి. అదిచేతకాక పోతే సదా ఇతరుల మేలు కోరుకోవాలి. అందరికీ మేలుచేయమని భగవంతుని ప్రార్థించాలి.

అన్నిప్రాణులలో పరమాత్మను చూచేవాడు ఎవరికీ అపకారము చేయడు. తనలో ఉన్న ఆత్మ, అన్ని ప్రాణులలో ఉన్న ఆత్మ ఒకటే అని భావిస్తే, ఇతర ప్రాణులకు అపకారం చేస్తే తనకు తాను అపరారం చేసుకున్నట్టే కదా! ప్రతి మానవుడికీ ఈ జ్ఞానం రావాలి. ఎవరికైనా ఆత్మజ్ఞానం కలిగిందా లేదా అనే దానికి ఇది ఒక గీటురాయి. ఇతరులను దూషించేవాడు, ద్వేషించేవాడు ఎన్నటికీ జ్ఞాని కాలేడు. మనలో ఉన్న భవరోగములకు ధ్యానము, అనుష్టానము మందులు అయితే సర్వభూత దయ పథ్యము వంటిది ఎన్ని మందులు వేసుకున్నా సరిగా పథ్యము చేయకపోతే రోగం మరలా తిరగబెట్టి అవకాశంఉంది. అందుకే సర్వభూతహితే రతాః అని అన్నాడు పరమాత్మ.

ఈ నాటి మాటల్లో చెప్పుకోవాలంటే మానవుడు తన స్వార్థం వదిలిపెట్టి సమాజశ్రేయస్సు కోసంపాటు పడాలి. "స్వంత లాభం కొంత మానుకు పొరుగువారికి తోడుపడవోయ్. దేశమంటే మట్టికాదోయ్ దేశమంటే మనుషులోయ్" అని ఎలుగెత్తి చాటాడు నాటి గురజాడ, కాబట్టి మనిషి స్వార్థం కోసం కాకుండా పదార్థం కోసం పాటుపడాలి. దానినే మానవత అని అంటారు. మనిషి మనీషిగా బతికిన నాడే అతడు ఉన్నతస్థాయిని చేరుకోగలడు దానినే ధార్మికజీవితం అని కూడా అంటారు. ప్రతి మానవుడు ధర్మంగా, న్యాయంగా జీవించడం.

నేర్చురోవాలి. తాను ఏపని చేస్తే, ఏ మాట అంటే, ఎదుటి వాడికి కష్టం, నష్టం కలుగుతుందో తెలుసుకొని, ఆ పని తాను చేయకుండా ఉండటమే సామాజిక ధర్మం. ఈ ధర్మం పాటించినప్పుడే అతడు సుఖంగా, సంతోషంగా ఉండగలడు. ఇతరులను సంతోషంగా ఉంచగలడు. కాబట్టి ఋషిత్వము సిద్ధించాలంటే పైన చెప్పిన నాలుగు లక్షణములను అలవరచుకోవాలి. అటువంటి వారే బ్రహ్మ నిర్వాణము పొందగలరు అని ఈ శ్లోకంలో వివరించారు.

26. కామక్రోధవియుక్తానాం యతీనాం యతచేతసామ్ |
అభితో బ్రహ్మనిర్వాణం వర్తతే విదితాత్మనామ్ || ||

ఎవరైతే కామమును, క్రోధమును విడిచిపెడాతారో, ఎవరైతే తమ ఇంద్రియములను మనసును అదుపులో పెట్టుకుంటారో, ఎవరైతే ఆత్మను గురించిన జ్ఞానమును కలిగి ఉంటారో అటువంటి యతులు అంటే సాధకులు, బ్రహ్మనిర్వాణం పొందడానికి ఎల్లప్పుడూ అర్హులు. బ్రహ్మనిర్వాణం పొందడానికి ఇంకా మార్గాలు సూచిస్తున్నాడు

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

పరమాత్మ. 1.కామమును అంటే కోరికలను విడిచిపెట్టాలి. అని తీరకపోతే వచ్చే కోపమును విడిచిపెట్టాలి.

2.మనస్సు ఇంద్రియములు మన స్వాధీనంలో ఉండాలి.

3.ఆత్మ తత్వము గురించి తెలుసుకోవాలి.

ఈ మూడు లక్షణములు కలిగి ఉంటే మోక్షము మీ వెంటే ఉంటుంది. మూడూ కష్టం ఏమీ కావు. మొదటి దానిని ఆచరిస్తే తరువాతది దానికదే కలుగుతుంది. కోరికలను. అవి తిరకపోతే కోపమును విడిచిపెడితే, చిత్తము మన స్వాధీనంలో ఉంటుంది. చిత్తిము స్వాధీనంలో ఉంటే ఆత్మతత్వము దానంతట అదే తెలుస్తుంది.కాబట్టి మనం ముందు ప్రాధమిక విద్య అయిన కోరికలు, కోపము విడిచిపెట్టాలి. తరువాత రెండువ విద్య అయిన చిత్తము స్వాధీనంలో ఉంచుకోవాలి తరువాత ఉన్నత విద్య అయిన ఆత్మజ్ఞానము పొందాలి.ఇవి అన్నీ కష్టపడి చదివితేనే సదించగలము. ఊరికే గుళ్లుగోపురాలు,పుణ్యతీర్ధములు తిరిగితేరావు. అలా అని దేవాలయాలకు పుణ్యతీర్ధములకు వెళ్లకుండదని కాదు. కాకపోతే ఇవి పరమాత్మ (గురించి తెలుసుకోడానికి మర్గాలు మాత్రమే.

జ్ఞానులకు కామ క్రోధాలు ఉండవా అంటే ఉంటాయి. కాని జ్ఞానులు తమలో ఉన్న కామ క్రోధములను తమ అదుపులో పెట్టుకోగలరు, వాటిని అవసరం వచ్చినపుడే ప్రదర్శించగలరు కాని సామాన్య మానవుడికి కోరికలు, అవితీరకపోతే వచ్చే కోపము అతని అదుపులో ఉండవు. విచ్చలవిడిగా ఎక్కడంటే అక్కడ ఎప్పుడంటే అప్పుడు ప్రదర్శిస్తూ ఉంటాడు. పైగా అజ్ఞాని ఎప్పుడూ తన యోగక్షేమాల గురించే ఆలోచిస్తుంటాడు. యోగము అంటే తాను పొందినది. క్షేమము అంటే పొందిన దానిని జాగ్రత్తపెట్టుకొనేది. అజ్ఞాని ఎల్లప్పుడూ ధనం, ఆస్తులు, పదవులు సంపాదించడం ఎలాగా అని ఆలోచిస్తుంటాడు. అవి తనకు లభించడం ఒక యోగంగా భావిస్తాడు. లభించిన ధనాన్ని, ఆస్తిని, పదవిని కాపాడుకోవడానికి, తాను ఎల్లప్పుడూ క్షేమంగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తుంటాడు. సామాన్య మనపుడు ఈ రెండింటితో సతమతమౌతూ ఉంటాడు. కాని జ్ఞాని తన యోగక్షేమాల గురించి పట్టించుకోడు. సమాజము యొక్క సాటి వారి యొక్క యోగక్షేనాల గురించి ఆలోచిస్తుంటాడు. అదే జ్ఞానికి అజ్ఞానికీ, సామాన్యుడికి, సాధకుడికీ ఉన్న తేడా.

ఇక్కడ యతీనాం అనేపదం వాడాడు పరమాత్మ, యతులు అంటే ప్రయత్న పూర్వకంగా సాధన చేసేవారు అని అర్థం. ప్రయత్నం చేస్తే సాధించలేనిది ఏదీ లేదు. కోరికలు, కోపము పోవాలంటే ముందు బయట ప్రపంచములో దొరికే ధనం, ఆస్తులు, పదవులు, ఇవన్నీ శాశ్వతములు కావు వాటి గురించి తావత్రయ పడటం వృధా అనే భావన కలగాలి. అప్పుడు వాటి మీద కోరికలు ఉండవు. కోరికలు లేకపోతే కోపం ఉండదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

రెండవది యత చేతసాం స్థిరమైన మనసు కలిగిఉండటం అంటే మనసును అదుపులో పెట్టుకోవడం. మనసును చంచలంగా ఉంచకూడదు. క్షణక్షణం మనసు మార్చుకోకూడదు నిశ్చయాత్మక బుద్ధి కలిగి ఉండాలి. ఏకాగ్రత అలవవచుకోవాలి. త్రికరణ శుద్ధి అలవరచుకోవాలి అంటే మనసులో ఉన్న మాట బయటకు చెప్పడం. చెప్పింది చేయడం. అంతే కానీ మనసులో ఒకటి బయటకు మరొకటి మాట్లాడకూడదు. ఈ రెండింటికీ పొంతన లేకుండా పనులు చేయకూడదు. ఆ ఏకాగ్రత రావాలంటే మనలో ఉన్న రజోగుణము తమోగుణము తగ్గించుకోవాలి సాత్విక ఆహారం తీసుకోవాలి. సత్సాంగత్యము చేయాలి. భగవంతుని గురించి తెలుసుకోవాలి అప్పుడు ఇంద్రియములు, మనసు మన స్వాధీనంలో ఉంటాయి. మన స్వాధీనంలో ఉన్న మనసును బలవంతంగానైనా ఆత్మయందు నిలపడానికి ప్రయత్నం చేయలి.

మూడవది. ఆత్మజ్ఞానము. అన్నిజీవులలో పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు అని తెలుసుకోవడం,అలాగే ఆత్మ నిత్యము,దేహము అనిత్యము.దేహము నశిస్తుంది.ఆత్మకు నాశనము లేదు అని తెలుసుకోవడం. ఇదే ఆత్మజ్ఞానము. ఇది అందరికీ తెలుసు. కానీ అంగీకరించడమే కష్టం అలా అంగీకరిస్తేనే సమభావన కలుగుతుంది. లేకపోతే భేదభావము కలుగుతుంది. ఆత్మజ్ఞానం రావాలంటే శాస్త్ర జ్ఞానం ఉండాలి. శాస్త అధ్యయనం చేయాలి. శాస్త్రములలో ఉన్న విషయములను కూలంకషంగా గ్రహించాలి. అలా చేసే సాధకులను యతీనాం అంటే యతులు అని అంటారు. అంటే నిరంతరం ప్రయత్నం చేసేవారు. ఏమాత్రం అలసత్వం లేని వారు అని అర్థము. ఈమూడు లక్షణాలను మనం అలవరచుకుంటే మనసు నిర్మలంగా ఉంటుంది. భగవంతుడు మన వెంటనే ఉంటాడు. మోక్షం ఎక్కడో ఆకాశంలో లేదు మన అరిచేతిలో ఉంటుంది అనడంలో సందేహము లేదు. వారే బ్రహ్మనిర్వాణం పొందుతారు. ఎప్పుడు పొందుతారు అంటే ఎల్లప్పుడూ పొందుతారు. జీవించి ఉండగానే పొందవచ్చ మరణించిన తరువాత పొందవచ్చు ఎప్పుడైనా పొందవచ్చు,ఆత్మ పరమాత్మలో కలవడానికి ఒక సమయం, ప్రదేశం లేవు.ఒకే దిక్కునుండి కలవాలని లేదు. ఏ దిక్కునుండి అయినా కలవవచ్చు. ఎందుకంటే పరమాత్మ సర్వత్రా వ్యాపించి ఉన్నాడు. కాని జీవాత్మ పరమాత్మలో కలవడానికి కావాల్సింది కేవలం అర్హతలు మాత్రమే ఆ అర్హతలు అగ్ని పైన చెప్పబడ్డాయి. ఈ అర్హతలు అన్నీ ఉంటే జీవాత్మ పరమత్మలో లీనం అవుతుంది అనడంలో సందేహం లేదు.

27. స్పర్శాన్కృత్వా బహిర్బాహ్యాంశ్చక్షుశ్చైవాంతరే భ్రువోః |
ప్రాణాపానౌ సమౌ కృత్వా నాసాభ్యంతరచారిణౌ || ||

28. యతేంద్రియమనోబుద్ధిర్మునిర్మోక్షపరాయణః |
విగతేచ్ఛాభయక్రోధో యః సదా ముక్త ఏవ సః || ||

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఎవరైతే బయట ప్రపంచంలో ఉండే శబ్ద,స్పర్శరస,రూపగంధములను తన లోపలకు రానీయకుండా అడ్డుకుంటూ ఉంటాడో, ఎవరైతే ఇంద్రియములను అదుపులో పెట్టుకుంటాడో ఎవరైతో తనలో ఉన్న కోరికలను,భయమును,కోపమును వదిలిపెడతాడో,ఎవరైతే తన చూపును నాసటి భాగంలో నిలుపుతాడో, ఎవరైతే ప్రాణవాయువును, అపాన వాయువును (పీల్చేగాలి, వదిలేగాలి) సమం చేస్తాడో (ప్రాణాయామం చేస్తాడో), ఎవరైతే తన మనసును, బుద్ధిని నిశ్చలంగా ఉంచుకుంటాడో, ఎవరైతే ఈ ప్రాపంచిక బంధనముల నుండి మోక్షం కావాలని గాఢంగా కోరుకుంటాడో, అటువంటి వాడు ఎల్లప్పుడూ ముక్తుడే అవుతాడు. వాడినే జీవన్ముక్తుడు అని కూడా అంటారు.

సాధకుడు ఎన్నో గ్రంధాలు చదువుతుంటాడు. కాని వాటిని అర్థం చేసుకొని, ఆచరణలో పెట్టలేడు. అలా చేయడానికి, తాను చదివిన దానిని సరిగా అర్థం చేసుకొని, మననుకు పట్టించుకోడానికి, ముందు మనసు నిర్మలంగా ఉండాలి. మనను ప్రాపరచిక విషయాలతో మకిల పట్టి ఉండకూడదు. తెల్లగా, శుభ్రంగా ఉన్న వస్త్రానికీ, ఏ గంగు నేసినా చక్కగా అతుకుతుంది. అదే మురికి పట్టిన వస్తానికి ఎంత మంచి రంగు వేసినా అంటదు. అలాగే మనసు నిర్మలంగా లేకపోతే ఎన్ని గంథాలు చదివినా మనసుకు పట్టవు. మనసు నిర్మలంగా, తెల్లగా, స్వచ్ఛంగా ఉండటానికి ఏమేంచేయాలో ఈ శ్లోకాలలో వివరించాడు పరమాత్మ.

మనకు బయట ప్రపంచములో నుండి వీనుల విందైన శబ్దములు, కఠోర శబ్దములు వినిపిస్తుంటాయి. అలాగే సుందరదృశ్యములు కనిపిస్తుంటాయి. బయట ప్రపంచములోని వస్తువులను తాకితే స్పర్శ సుఖము,తింటే రుచి కలుగుతాయి.ఇవన్నీ బాహ్య ప్రపంచములో నుండి మనలోపలికి పవేశించేవే.

మనం తలుపు బార్లా తెరిచిపెడితే దొంగలు, కుక్కలు, అన్నీ లోపలకు బాహాటంగా ప్రవేశిస్తాయి. అదే తలుపు మూసి ఉంచితే, మనకు ఇష్టమైన వాళ్లు, మన వాళ్లు మాత్రమే ఇంట్లోకి వస్తారు. దొంగలు, కుక్కలు, పిల్లులు వస్తే కొడతాము తరిమేస్తాను అలాగే మన మనసు ద్వాగాలను కూడా బార్లా తెరిచిపెడితే అవసరమైనవి, అవసరం లేనివి అన్ని విషయములు మనసులోకి తోసుకొనివస్తాయి. అదే మనసును మన అదుపులో ఉంచుకుంటే మనకు కావాల్సిన వాటిని మాత్రమే మనసులోకి అనుమతించవచ్చు.ఒక వేళ ఏవైనా బలవంతాన లోపలకు తోసుకొని రావడానికి ప్రయతనిస్తే బుద్ధి అనే కర్రతో వాటిని కొట్టి బయటకు గెంటవచ్చు. అలా కాకుండా అన్నిటినీ లోపలకు రానిస్తే చెడు అలవాట్లు అన్నీ మొదట అమాయకంగా మనసు లోపలకు వచ్చి అక్కడే తిష్టవేసుకొని కూర్చుంటాయి. ఓ పట్టాన వదలవు. మనషిని నాశనం చేస్తాయి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

కాబట్టి ముందే నో అడ్మిషన్ బోర్డు పెట్టాలి. ఏ విషయములను అంటే వాటిని మనసు లోపలకు రానీయకుండా కట్టడి చేయాలి. ఇది మన కనీస కర్తవ్యం. ఈ విషయం చెప్పడానికే స్పర్శా న కృత్వా బహిర్బాహ్యాన్ అని వాడాడు పరమాత్మ.

చక్షుశ్చైవాన్తరేభ్రువో, అని కూడా అన్నాడు. అబ్బే! నేను వినను, తాకను, రుచిచూడను కానీ ఊరికే చూస్తూ ఉంటాను అంటే లాభం లేదు. కళ్లు కూడా చెడువిషయములను లోపలకు చేరవేస్తాయి కాబట్టి చూపును కూడా మనం స్వాదీనంలో ఉంచుకోవాలి. అందుకే ధ్యానం చేసేటప్పుడు చూపును రెండు కనుబొమ్మల మధ్య టీ ఆజ్ఞాచక్రంలో నిలవాలి. పూర్తిగా కళ్లు మూసుకుంటే తమోగుణము ఆవరించి నిద్రవస్తుంది. అలా కాకుండా మెలుకువగానే ఉండి చూపును నోసలు దగ్గర కేంద్రికరిస్తే మనసు నిలకడగా ఉంటుంది. మనకు అదీ చేతకాకపోతే, కనీసం దేవుడి ముందు కూర్చున్నపుడు దిక్కులు చూడకుండా, దృష్టిని ఎదురుగా ఉన్న విగ్రహం మీద, ఆ విగ్రహంలో అంతర్లీనంగా వెలుగుతున్న పరమాత్మ మీద కేంద్రీకరించాలి. చుట్టుపక్కల ఏం జరుగుతున్నా అటు వైపు చూడకుండా ఏకాగ్రదృష్టి కలిగి ఉండాలి.

నాసాభ్యన్తర చారిణా అంటే నాసిక నుండి (ముక్కులోనుండి) లోపలకు బయటకు చరించే గాలి అంటే మనం పీల్చేగాలి,వదిలే గాలి.ప్రాణాపానౌ సమౌ కృత్వా..వాటిని సమం చేయాలి. దీనినే ప్రాణాయామము అని అంటారు. మనం ఊపిరి ఎక్కువగా తీస్తాము. తక్కువగా వదులుతాము అప్పుడు లోపల అపానము ఎక్కువగా పేరుకుపోతుంది. కాబట్టి పీల్చేవాయువు, వదిలే వాయువు సమానంగా ఉండాలి. అందుకే ప్రాణాపానౌ సమౌకృత్వా అని అన్నారు. అప్పుడు మనసు ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. ఏకాగ్రత కుదురుతుంది. ఇంద్రియములను, మనస్సును బుద్ధిని స్వాధీనంలో ఉంచుకోవాలి అని పైన చెప్పబడింది. కానీ, సాధారణంగా మానవులు మనస్సు చెప్పినట్టు నడుస్తుంటారు. అలా కాకుండా, మనం చెప్పినట్టు అని నడవాలి. అనే భావన కలిగి ఉండాలి. ఎందుకంటే మనం పీల్చే ప్రాణవాయువుకు, మనలో అంతర్లీనంగా ఉండే మనసుకు చాలా దగ్గర సంబంధం ఉంది. మనసును కంట్రోల్ చేయాలంటే ప్రాణాయామం చేయడం ఒకటే మార్గము కాబట్టి మనో నిగ్రహం కేవలం ప్రాణాయామము, ధ్యానం వలన సిద్ధిస్తుంది అని తెలుసుకోవాలి.

యతేంద్రియ మనో బుద్ధి: అంటే ఇంద్రియములు. మనస్సు బుద్ధి మన స్వాధీనంలో ఉంచుకోవాలి. వాటిని ఏకాగ్రాం చేయాలి. అటు ఇటు పోనీయకూడదు. దీనినే ఇంద్రియ నిగ్రహముమనో నిగ్రహము అని అనవచ్చు.

విగతేచ్ఛాభయక్రోధోఅని అన్నారు. వీటినే మానసిక వికారాలు అని అంటారు. వాటిని ముందు అదుపులో ఉంచుకోవాలి,. ఇచ్ఛఅంటే కోరికలు, భయము అంటే కోరికలు తీరుయోలేదో, ఒక వేళ తీరితే అవి తనను విడిచిపోతాయిమో అన్నభయము, కోరికలు తీరకపోతే వచ్చే కోపము ఇవన్నీ పూర్తిగా వదిలిపెట్టాలి. లేకపోతే కనీసం అదుపులో ఉంచుకోవాలి.

అమరనాథ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

ఉదాహరణకు మన ఇంట్లో చిన్న గొడవ. భార్యాభర్తలు ఏదో విషయంలో కోపంతో గొడవ పడ్డారు. అప్పుడు ఆ భర్త కానీ, భార్యకానీ దేవుడి ముందు ప్రశాంతంగా కూర్చోలేరు. మనసంతా అలజడిగా ఉంటుంది. ఏకాగ్రత కుదరదు. ఏదో ఆందోళన. ఈచిన్న గొడవ ఇంత అలజడిని సృష్టిస్తే ఇంక పెద్ద పెద్ద విషయాల గురించి చెప్పేదేముంది. కాబట్టి ఈ మానసిక వికారాలను అదుపులో ఉంచుకోవాలి. అప్పుడే మనసు పరిశుద్ధంగా ఉంటుంది.

కామము, క్రోధము, భయము ఇవే అన్నిదుర్గుణాల సంఘాలకు వరుసగా, అధ్యక్షుడు కార్యదర్శి, కోశాధికారి. ముందు ఈ నాయకుల పని బడితే, తక్కిన దుర్గుణాలు చిటికెలో పారిపోతాయి. అప్పుడు మనసుకు పట్టిన మకిల తొలగి పోతుంది. ఆత్మ ప్రకాశిస్తుంది. అదే జ్ఞానము అదే మోక్షమునకు దారి.

పైన చెప్పినవి పాటిస్తే మోక్షమునకు మార్గం సులువు అవుతుంది. మోక్ష పరాయణ: అంటే మోక్షం కోరుకునేవారు ఈ పద్ధతులు పాటించాలి. మోక్షం కొరకు పరితపించాలి. అదే ధ్యాసగా ఉండాలి. అంతే గానీ భోగపరాయణులుగా ఉండకూడదు. ఎప్పుడెప్పుడు ఈ భవబంధములు తొలగి పోతాయా అని తపన చెందాలి. అటువంటి వారికి మోక్షము సులభంగా దొరుకుతుంది. అటువంటి వాడు సదా ముక్త: అంటే ఎల్లప్పుడూ ముక్తుడే. వానినే జీవన్ముక్తుడు అని అంటారు. కాబట్టి మోక్షము కొరకు ఈ లోకములోనే ఈ జన్మలోనే, ఈ దేహముతోనే సాధన చేయడం కుదురుతుంది. కాబట్టి ఈ రోజే, ఇప్పుడే మనం సాధన మొదలుపెట్టాలి అని పరమాత్మ బోధ.

29. .భోక్తారం యజ్ఞతపసాం సర్వలోకమహేశ్వరమ్ |
సుహృదం సర్వభూతానాం జ్ఞాత్వా మాం శాంతిమృచ్ఛతి || ||

మనం ఏ యజ్ఞం చేసినా, ఏ యాగం చేసినా, ఏ తపస్సు చేసినా, క్రతువులు, వ్రతాలు, పుణ్యకార్యాలు చేసినా, అవి అన్నీ ఆ పరమాత్మకే చెందుతాయి. వాటికి భోక్త ఆ పరమాత్మయే. ఆయనే సకల లోకములకు అధిపతి ఆయనే సకల భూతములకు, జీవరాసులకు మేలు చేకూర్చేవాడు ఈవిషయాలు అవగాహన చేసుకున్నవాడు జీవితంలో పరమ శాంతిని పొందుతాడు.

ఇక్కడ పరమాత్మ యొక్క లక్షణములు చెప్పి, మనం ఏం చేయాలో చెప్పి ఈ అధ్యాయము ముగించాడు కృష్ణుడు. మనము యజ్ఞములు అంటే శ్రద్ధతో చేసే కార్యములు ఎన్నో చేస్తుంటాము. మునులు తపస్సు చేస్తుంటారు. మనం కూడా కొన్ని పనులు తపస్సు మాదిరి చేస్తుంటాము. వీటి ఫలములన్నీ ఈశ్వరునికే చెందుతాయి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

మనం ఈ కర్మల ఫలములను ఈశ్వరునికి అర్పించాలి. అప్పుడు మనకు బంధనములు అంటవు. లౌకికంగా చెప్పాలంటే మనం పూజలు, వ్రతాలు చేస్తుంటాము. ఆఖరున బ్రహ్మార్పణమస్తు అని అంటాము. మనం వండుకున్న పదార్థాలు పరమాత్మకు నివేదన పెడతాము తరువాత వాటిని ప్రసాదంగా స్వీకరిస్తాము. ఇవన్నీ వాటి అర్థం మనకు తెలియకుండానే చేస్తుంటాము. ఇక్కడ వాటి గురించి తెలియజేసాడు పరమాత్మ. మనం ఏ పని చేసినా కృష్ణార్పణం రామార్థణం, భగవదర్పణం అనే భావనతో చేయాలి. ఆ కర్మల ఫలితములను పరమాత్మకు అర్పించాలి. మనం ఇచ్చేవన్నీ తీసుకుంటాడు కాబట్టి ఆయనను భోక్త అని అన్నారు.

తరువాత ఈ పరమాత్మ సకల లోకములను పాలించే ఈశ్వరుడు. ఆయన ఎవరికీ అపకారము చేయడు. అందరి క్షేమము కోరుతుంటాడు. ఈవిషయం తెలుసుకున్న మానవులు పరమ శాంతిని పొందుతారు. అలా కాకుండా ఈ పనులన్నీ నేనే చేస్తున్నాను ఈ కర్మఫలములన్నీ నావే అని అనుకొనే వాడు ఆ కర్మల యొక్క బంధనములను పొందుతాడు. అతడికి శాంతి కరువవుతుంది. నిత్యము సుఖదు:ఖములతో సతమతమౌతుంటాడు. ఎక్కువ సుఖం ఉన్నా శాంతి ఉండదు అని మనం గమనించాలి. ఈ శ్లోకంలో మనకు మూడు విషయాలను చెప్పాడు పరమాత్మ.

మొదటిది... సమస్త కర్మలు యజ్ఞములు తపస్సుల యొక్క కర్మఫలములు నేను అనుభవిస్తున్నాను. ఎందుకంటే పరమాత్మ మన అందరిలో ఉన్నాడు. మనం చేసే కర్మలు కూడా ఆయనే అనుభవిస్తున్నాడు. ఇంక రెండవది ఆయన సకల లోకములకు ప్రభువు. ఆయనను మించిన శక్తి మరొకటి లేదు. కాని మానవుడు అంతా నేనే, నన్ను మించిన వాడు లేడు. అని అనుకుంటున్నాడు. అదే అజ్ఞానము ఆ అజ్ఞానము పోవాలనే పరమాత్మ ఈ విషయం తెలియజేసాడు. మూడవది పరమాత్మను నమ్మితే ఆయన మనలను సదారక్షిస్తుంటాడు. సామాన్యంగా ప్రభువుకు నిరంకుశత్వం ఉంటుంది. నన్ను మించిన వాడు లేడని విర్రవీగుతాడు. ని ఈ సకల లోకములకు ప్రభువు అయిన పరమాత్మ శుద్ధసత్వగుణ సంపన్నుడు. అందరి క్షేమము సదా కోరుతుంటాడు. ఎవరికీఅహకారం చేయడు, మనల నందరినీ సంసార సాగరము ముండి ఉద్ధరించడానికి గీతోపదేశం చేసాడు పరిత్రాణాయ సాధూనాం వినాశాయచ దుష్కృయ తాం అని ప్రతిజ్ఞకూడా చేసాడు. అటువంటి పరమాత్మను నిరంతరము ధ్యానిస్తే పూజిస్తే ఆరాధిస్తే అతనికి పరమ శాంతి లభిస్తుంది. పరమాత్మ తత్వము తెలుసుకోని వారికి శాంతి కాదు కదా దు:ఖములు అనుభవిస్తాడు.

ఇప్పటి దాకా ఈ అధ్యాయములో ఇంద్రియ నిగ్రహము, మనో నిగ్రహము, తత్వ విచారణ, మొదలగు విషయములు చెప్పబడ్డాయి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
ఐదవ అధ్యాయము
కర్మసన్యాసయోగము

అధ్యాయము ఆఖరున అన్ని ఫలములు తనకు అర్పించి సగము శాంతిని పొందమని పరమాత్మ మనకు అభయం ఇచ్చాడు.మనం కష్టపడి సంపాదించిన ధనం , అలాగే అన్ని కర్మఫలములు ఆయనకు అర్పించడం అంటే ఆయన మీద మనకు ఉన్న అచంచలమైన భక్తి విశ్వాసములు, ఆయన మనలను రక్షిస్తాడు అనే నమ్మకం కలిగి ఉండడం అని అర్థం, అలా చేస్తే ఎల్లప్పుడు భగవంతుడు మన వెంటనే ఉంటాడు. మనలను కాపాడుతూ.ఉంటాడు అని ఈ శ్లోకం వివరించింది.

ఉపనిషత్తులయొక్క, బ్రహ్మవిద్యయొక్క,
యోగశాస్త్రము యొక్క సారమయిన భగవద్గీతలో,
కర్మసన్న్యాస యోగము అను ఐదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.
ఓం తత్పత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

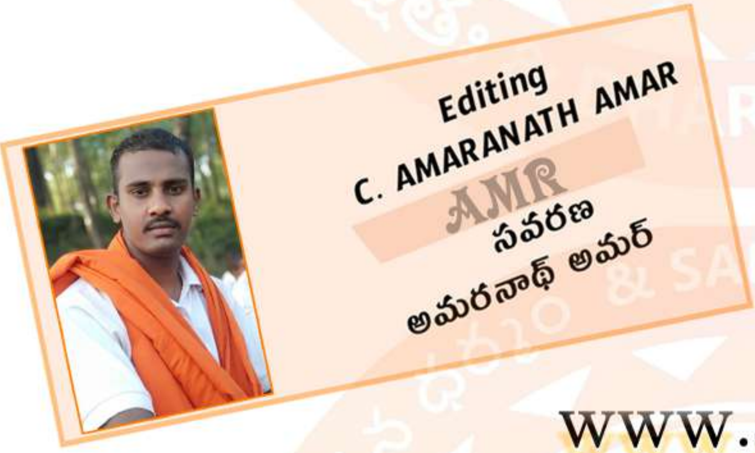

www.sanatanadharm.com

సనాతన ధర్మ గ్రంథాలను ప్రతి ఒక్కరికి చేరువ చేసేందుకు అమర్నాథ్ ఆధ్వర్యంలో వెబ్ సైట్ ప్రారంభించడం జరిగింది. ఇందులో హిందూ ధర్మానికి చెందిన అన్ని గ్రంథాల సమాచారం ఉంటుంది. మన గ్రంథాల్లోని ప్రతి విషయాన్నీ విపులంగా వివరిస్తూ.. అందరికి అర్థమయ్యే విధంగా తయారు చేయడం జరిగింది. అనేక గ్రంథాలను చదివి.. అందరికి అర్థమయ్యే రీతిలో దీనిని రాయడం జరిగింది. మీరందరు ఆదరిస్తారని, ఆశిస్తున్న ఇట్లు మీ అమర్నాథ్ అమర్ ....

అమరనథ్ అమర్